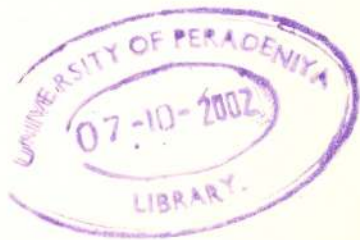

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின்
தமிழ்ச் சிறுகதைகள்
ஓர் ஆய்வு

மரீனா இல்யாஸ்

RES.
94. 811.
9
-14

தென்னிலங்கை
முஸ்லிம்களின்
தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

- ஓர் ஆய்வு -

மனீனா இல்யாஸ் பி.ஏ. (சிறப்பு)

534841

தமிழ் மன்றம்

கல்ஹின்னை

534841

**Thennilankai Musleimkalin
Tamil Chirukathaikal**

(Tamil short stories of South Ceylon Muslims
- an evaluation)

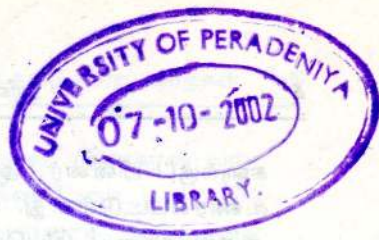
by **MARINA ILVAS SHAFEE, B.A. (Hons)**

© All rights reserved
First published in May, 1998.

Eighty first publication of:
THAMIL MANRAM,
No: 10, Fourth Lane,
Koswatta Road,
Rajagiriya, Sri Lanka.

Price : 50/-

அமைப்பு & **V. karunanithy**
அச்சாக்கம் : **Parkar Computers & Publications**
293, Royapettah High Road,
Chennai - 600 014. ☎ 8266637

வெளியீட்டுரை

ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர், இலங்கையில் முதன் முதலில் பல்கலைக்கழகம் தோன்றியது. 1923ம் ஆண்டிலிருந்து லண்டன் பல்கலைக்கழகம் நடாத்தி வந்த தேர்வுகளுக்கு மாணவர்களை தயார்படுத்தி வந்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி, 1942ம் ஆண்டின் மத்தியிலிருந்து, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் என மாறி, இலங்கையிலேயே பட்டம் வழங்குவதற்கான தேர்வுகள் நடாத்தப்பட்டன. கொழும்பில் பத்தாண்டுகள் வரை இயங்கிய பல்கலைக் கழகம், 1952ம் ஆண்டில் பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டது. முன்பு பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியிலும், பின்னர் பல்கலைக் கழகத்திலும் தமிழ் ஒரு பாடமாக இருந்து வந்தது. ஆனால், தமிழாராய்ச்சி பெருமளவில் வளர்ச்சி பெறவில்லை.

அதனால், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச்சங்கம் பேராதனையில் முதன்முதலில் பிரசுரித்த 1952-53ம் ஆண்டுக்கான 'இளங்கதிர்' ஆசிரியராய் இருந்த நான் எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கம், "பேராதனையில் தமிழ் ஆராய்ச்சி" என்பதாகும். ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை நான் பெரிதும் வலியுறுத்தினேன். "பல்கலைக் கழகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பிரிவு வெகு விரைவில் தோன்றுவது இன்றியமையாதது. வேண்டற்பாலது" என ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் நான் எழுதி சுமார் முப்பதாண்டு

களுக்குப் பின்னர், ஆராய்ச்சியின் அத்தியாவசியம் உணரப்பட்டுள்ளது. பேராதனையில் தமிழ்ப்பீடம் ஆராய்ச்சியை இப்பொழுது ஊக்குவிப்பது கண்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். நான் அன்று வலியுறுத்திய ஒன்று, இன்று நிறைவேறுவதைக் காணும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததை நினைக்கும்பொழுது எனது மகிழ்ச்சி பன்மடங்காக அதிகரிக்கிறது. தமிழை விசேட பாடமாகக் கற்கும் பட்டதாரி மாணவ, மாணவிகள், தமது இறுதியாண்டில் ஏதேனும் தமிழ்த்துறையில் மேற்கொண்ட நீண்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்றைச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும் எனும் நியதி இன்று அமுல்படுத்தப்படுகிறது.

முதலில் இலங்கையின் சிறந்த நாவலாசிரியரான சுபைர் இளங்கீரன் எழுதிய இரு நாவல்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி, நூலுருப் பெற்று தமிழ் மன்றத்தின் எழுபத்தெட்டாவது பிரசுரமாக வெளிவந்தது. அடுத்து, மரீனா இல்யாஸ் ஷாபி அவர்கள் மேற்கொண்ட தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் சிறுகதைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சி, நூலாக வருகிறது.

தென்னிலங்கையில் பெரும்பாலும் திக்குவலையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் இன்று தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களின் வளர்ச்சியில் அதிக சிரத்தை காட்டி வருகிறார்கள். மாத்தறை, காலியைச் சேர்ந்தவர்களும் வேர்வில அளுக்காமம் (தர்கா டவுன்) போன்ற ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் அக்கறை காட்டுகின்றனர். இலக்கிய ஆர்வலர் ஒருவரின் மதிப்பீட்டில், “திக்குவலை ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளிகள் பலரைக் கொண்ட ஊர். தென்னிலங்கைப் பிரதேச தமிழ்

இலக்கிய வளர்ச்சியின் தொட்டில்” (தினகரன் வார மஞ்சரி. 30.6.1996 - காந்தனின் கண்ணோட்டம்). இந் நிலையில் இந்நூலில் பெரும்பாலாக திக்குவலை எழுத்தாளர் பற்றியே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதும் மகிழ்ச்சி தரும் அம்சமாகும்.

இன, நிற, மொழிப் பாகுபாடோ, போக்கு, வாக்குப் பேதமோ, பிரதேச வித்தியாசமோ பாராட்டாமல், தமிழ்மன்றம் இதுவரை, என்பது நூல்களைப் பிரசுரித்துவிட்டது. எனவேதான், தீண்டாமையை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும், சாதி வேற்றுமை அடியோடு அகற்றப்படல் அவசியம் என்றெல்லாம் குரல் கொடுக்கும் போக்குடையவர்களில் ஒரு சிலர், தம் போக்கைச் சாராதவர்களைத் தீண்டலாகாது எனும் அடிப்படையில் செயல்படுவது எமக்கு வேதனையாய் இருப்பதுடன், விந்தையிலும் விந்தையாகத் தோன்றுகிறது. இது பெரிதும் விசனத்திற்குரிய இலக்கியப் போக்கல்லவா? எழுத்தாளர் எல்லோரும் ஒரு குடும்பம் போல் இணையவேண்டும் என்பதே எமது வேணவா.

“இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது நோக்கையும் போக்கையும் விரிவுபடுத்தி அனைத்துலக தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தை உருவாக்கும் பணியில் அடியெடுத்து வைக்க வேண்டும்” என்ற வீரகேசரி தலையங்க அறை கூவல், இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று.

“முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்” எனும் நூலின் வெளியீட்டு விழா நடந்த பின்னர், 1994ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28ம் திகதி வீரகேசரி இவ்வாறு

வேண்டுகோள் விடுத்தது. அந்த அகன்ற பார்வை விரைவிவேயே செயல்படுமா என்ற கேள்விக்குக் காலம்தான் பதில்கூற வேண்டும். (வீரகேசரி தலையங்கம் “இளங்கீரனின் இலக்கியப் பணி” எனும் நூலின் 133ம் பக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.)

இதற்கு வழிவகுக்க நாம் முனைதல் வேண்டும். எழுத்தாளர் கூட்டுறவு ஒன்று அமைத்து, நூல்கள் பிரசுரித்து, எழுத்தாளருக்குத் தேவையான சலுகைகள் நலன்களைப் பெற்றுக் கொடுக்க முயலுதல் பெரிதும் பயனுடையதாயிருக்கும். இந்த முயற்சியில் யார் இறங்குவார்? ஆம், 'பூனைக்கு மணிகட்டுவது யார்?'

மலையகத்தைச் சேர்ந்த சகோதரி ஜனபா மரீனா இல்யாஸ் ஷாபி சிரமத்திற்கு மேல் சிரமப்பட்டு, பலநாட்களாக அலைந்து திரிந்து தகவல் தேடி எழுதிய தென்னிலங்கை தொடர்பான ஆராய்ச்சி நூலை, மத்திய இலங்கையில் தோன்றி இன்று மேற்குக் கரையில் தொடர்ந்து இயங்கிவரும் தமிழ் மன்றம் பிரசுரிப்பதில் மட்டில்லா மகிழ்ச்சியடைகிறது. அரிய துறையில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட அவரைப் பாராட்டுகிறோம்; அவர் பணி தொடர எமது நல்லாசிகள். அவரின் ஆய்வைப் பிரசுரிக்கும் வாய்ப்பை எமக்குத் தந்த சகோதரிக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி.

10 நாலாவது லேன்,

கொஸ்வத்த ரோட,

இராஜகிரிய, ஸ்ரீலங்கா.

எஸ்.எம்.ஹனிபா

நிறுவனர், தமிழ் மன்றம்

நன்றியுரை

ஈழத்தில் தமிழ்ச்சிறுகதையின் வளர்ச்சியில், தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு என்ற தலைப்பில் ஆய்வை மேற்கொள்ள அனுமதித்த தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கு முதற்கண் என் நன்றிகள்.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதுவதற்குத் தேவையான ஆலோசனைகளையும் நூல்களையும் வழங்கி உதவி செய்ததோடு, என் கட்டுரையைப் பொறுமையுடன் வாசித்துத் தேவையான திருத்தங்கள் செய்து எனக்கு வழிகாட்டிய கலாநிதி எம். ஏ. நுஸ்ரான் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

என் ஆய்வின் பொருட்டு நான் திக்கவல்லைக்குச் சென்றபோது, தங்குமிட வசதியளித்தும், தன்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பல எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தும், சகல விதத்திலும் எனக்கு உதவியளித்த சகோதரர் ஏ. எல். எம். ஸும்ரி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவரோடு சேர்ந்து எனக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய சகோதரர் திக்குவல்லை ஏ.கே. ஸப்ரி அவர்களும் என் நன்றிக்குரியவரே.

எனது ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டிய அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் நேரில் சந்திப்

பதில் நான் பல சிரமங்களை எதிர்நோக்கினேன். தொழிலின் பொருட்டும் திருமண உறவின் பொருட்டும் சிலர் இடம் பெயர்ந்திருந்தனர். தென்னிலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் என்ற வகையில், எனக்கு வேண்டிய ஏனைய எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய தகவல்களையும் நூல்கள், பத்திரிகைகள் போன்றவற்றையும் தந்துதவியவர் என்பதால், ஜனாப் எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ் என் மிகுந்த நன்றிக்குரியவராகின்றார்.

திக்குல்லை ஸப்வான் அவர்களும் எனக்கு வேண்டிய சகல உதவிகளையும் செய்து தந்ததுடன், சக எழுத்தாளர்கள் பற்றித் தகவல் திரட்டித் தருவதற்கும் முன்வந்தார். இதே உதவியை திக்குவல்லை கமால் அவர்களும் செய்து தந்தார். ஜனாப் எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா அவர்களும் எனக்குத் தேவையான ஒத்துழைப்பைத் தந்தார். அவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

எனது ஆய்வுக்கட்டுரையின் தட்டச்சு வேலையைப் பொறுப்பேற்ற ஜனாப் என்.எம்.எம். யாபிஃ அவர்களுக்கும், சிறந்த முறையில் தட்டச்சு செய்து தந்த அல்ஹாஜ் எஸ்.ஏ.எஸ்.எம். பிஸ்தாமி ஆசிரியர், அவர்களுக்கும், என் மனமார்ந்த நன்றிகள். இதனை நூலுருவாக்கிய தமிழ் மன்றம் நிறுவனர் இலக்கியமாமணி, தமிழ்மணி, சட்டத்தரணி, அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். ஹனிபா அவர்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

மர்னா இல்யாஸ்

பொருளடக்கம்

- முன்னுரை - 11
- 1: . ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - 13
- தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம்
இலங்கையில் சிறுகதை இலக்கியம்
இலங்கையின் முஸ்லிம் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள்
- 2: தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் கலை
இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் - 37
- தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறும்
சமூக கலாசாரப் பின்னணியும்
தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின்
மதச்சார்பான இலக்கிய முயற்சிகள்
தென்னிலங்கை நவீன கல்வியாளரின்
இலக்கியப் பிரவேசம் (1950ன் பின்)
தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின்
நவீன இலக்கிய வெளிப்பாடுகள்
(1960களின் பின்)
இன்னொரு தலைமுறையின்
இலக்கியப் பிரவேசம் (1980களின் பின்)
பத்திரிகைத்துறையில்
தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள்

- 3: தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் சிறுகதை முயற்சிகள் - 59
- 1960களில்
1970களில்
1980களில்
மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்
- 4: தென்னிலங்கை முஸ்லிம் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிக்கப்படும் சமூக யதார்த்தம் - 70
- அ) சமயச் சீர்திருத்தக் கதைகள்
ஆ) சமூக நோக்குக் கதைகள்
இ) பெண்களின் நிலை தொடர்பான கதைகள்
ஈ) வர்க்கப் போராட்டம் பற்றிய கதைகள்
உ) தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தும் கதைகள்
ஊ) ஏனையவை
- 5: மதிப்பீடு - 93
- பாத்திரப் படைப்பு
உருவமும் உத்தியும்
பேச்சுமொழியும் பிரதேசத் தன்மையும்
- உசாத்துணை நூற்பட்டியல் - 108

முன்னுரை

ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் கணிசமான அளவு பங்காற்றியுள்ளனர். அவர்களுள் தென்னிலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளரின் பங்களிப்பைத் தனியாக ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கம். காலி, மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களையும் உள்ளடக்கிய பிரதேசத்தைக் குறிக்கவே, இங்கு 'தென்னிலங்கை' என்ற பதம் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தென்னிலங்கைப் பிரதேசத்தில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டி வருகின்றனர். இவர்களுள் மூத்தோரும் இளையோரும் அடங்குவர். எனினும், திக்குவல்லை கமால், மாத்தறை ஹஸீனா வஹாப் ஆகியோரின் கதைகள் மட்டுமே, தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன. ஏனையோரின் கதைகளை அவை வெளிவந்த பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் இருந்தே பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. வானொலியில் ஒலி பரப்பான சில சிறுகதைகளும் இவ்வாய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

'தென்னிலங்கையில் முஸ்லிம் இலக்கிய வளர்ச்சி' என்ற தலைப்பில் எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரையே இம்முயற்சிக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. எனது ஆய்வில் இலக்கியவாதிகள் பற்றிய விபரங்கள் பட்டியல் படுத்தப்பட்டுள்ளனவே தவிர, அவர்களின் படைப்புக்கள் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு துறையைத் தெரிந்தெடுத்து, அது பற்றி விரிவாக ஆராயவேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே இவ்வாய்வுக்கான தலைப்பு அமைந்துள்ளது.

அதற்கிணங்க, இவ்வாய்வு ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது.

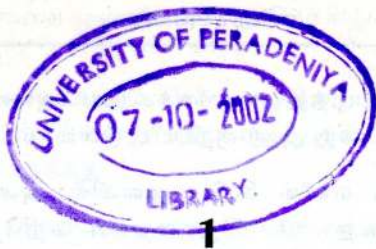
முதலாம் இயல், ஈழத்தில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. மேலை நாட்டு இலக்கிய வடிவமான சிறுகதையின் தோற்றம் பற்றியும், அது தமிழுக்கு அறிமுகமான முறை பற்றியும், ஈழத்தில் பரவியவாறு பற்றியும் இப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்கு முஸ்லிம்கள் ஆற்றிய பங்களிப்புப் பற்றியும் இதில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் இயலில், தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறும், சமூக கலாசாரப் பின்னணியும், அவர்களது கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளும் கோக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் இயலில், தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் சிறுகதை முயற்சிகள் கால அடிப்படையில் வகுத்து நோக்கப்பட்டுள்ளன. மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் அவர்களது பங்களிப்புப் பற்றியும் சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

நான்காம் இயலில், தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிக்கப்படும் சமூக யதார்த்தம் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது. இங்கு பொருட்பண்பின் அடிப்படையில் கதைகள் யாவும் பகுத்து நோக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் இயல், இச்சிறுகதைகளில் பாத்திரப் படைப்பு, உருவ உத்திகள், பிரதேசத் தன்மை போன்றன எந்தளவுக்குச் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகின்றன என்பது பற்றிய ஒரு மதிப்பீடாக அமைந்துள்ளது. ஆய்வை மேற்கொள்ள உதவிய உசாத்துணை நூற்பட்டியல் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

மக்களின் பொழுதுபோக்குகளில் கதை படிப்பதும், கதை கேட்பதும் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருந்து வருகிறது. இது காலங்காலமாகப் பல தேசத்தவர்களாலும் வாய்மொழி மரபாகப் பேணப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கதை என்னும் போது நீண்ட காவியங்களும், நாவல்களும் அதற்குள் அடங்கும் என்றாலும், இந்த அவசர யுகத்தில் சிறுகதைக் கென்று ஒரு தனியிடம் இருப்பதை மறுக்க முடியாது.

சிறுகதை என்றால் என்ன என்பதற்குப் பல மேலை நாட்டு அறிஞர்களும், தமிழ் அறிஞர்களும் பல்வேறு விதமான வரைவிலக்கணங்களைக் கொடுத்துள்ளனர். சிலர், கதையை வாசித்து முடிக்க எடுக்கும் நேரத்தைக் கொண்டும், இன்னும் சிலர், அதில் அடங்கியுள்ள சொற்களின் அளவைக் கொண்டும், வேறுசிலர் பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டும், கதையமைப்பைக் கொண்டும் பல்வேறு வகையில் அதை நோக்கியுள்ளனர்.

எட்கார் அலன் போ (Edgar Allan Poe) என்ற எழுத்தாளர் சிறுகதைக்கு இலக்கணம் வகுத்திருக்கிறார். “சிறுகதை என்பது அரை மணியிலிருந்து இரண்டு மணி

நேரத்துக்குள் படித்து முடிக்கக்கூடிய அளவு கொண்ட கதையாகும்”¹ என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சிறுகதை எனில் சிறிய அளவில் அமைந்ததொரு கதை எனக் கூறலாம். சிறுகதைகள் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரத்து ஐநூறு சொற்கள் முதல் எண்ணாயிரம் சொற்கள் வரை கொண்டனவாக இருக்கலாமென்றும், ஆயினும் மூவாயிரம் அல்லது நாலாயிரம் சொற்களுக்கு மேல் போகாதிருப்பதே” நலமென்றும் சிலர் கூறுவர். பேராசிரியர் வெல்ஸ் சிறுகதை பத்தாயிரம் சொற்களுக்கு மேல் போகாமல் சற்றேறக்குறைய அரை மணி நேரத்தில் வாசித்து முடிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்றார். ஹென்றி ஜேம்ஸ் என்ற அமெரிக்க எழுத்தாளர் நாற்பதினாயிரம் சொற்கள் கொண்ட ‘டரீன் ஆஃப் தி ஸ்கூர்’ என்னும் கதையொன்று எழுதினார். “அது சிறுகதையின் வரம்புகளுக்குட்பட்ட நல்லதொரு சிறுகதை என்றே பலர் கருதுகின்றனர்.”² என்று கோதண்டராமன் கூறுகின்றார்.

எனினும், சிறுகதை என்பதற்கு அதை வாசிக்க எடுக்கும் நேரத்தைக் கொண்டோ, அல்லது யன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சொற்களின் எண்ணிக்கைக் கொண்டோ மட்டும் வரைவிலக்கணம் கொடுப்பது பொருத்தமானதல்ல. அதன் கதையமைப்பும், ஒருமையும் முக்கியமாகக் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

“சிறுகதை என்றால் சிறிய கதை: கொஞ்சம் பக்கங்களில் முடித்து விடுவது என்பதல்ல. சிறுகதை என்ற பிரிவு இலக்கியத்தில், அதில் எடுத்தாளப்படும் பொருள் பற்றியது. ஒரு சிறிய சம்பவம், ஒரு மனோநிலை ஆகியவற்றை எடுத்து எழுதுவது. சிறுகதையில் முக்கிய சம்பவமோ நிகழ்ச்சியோ

அல்லது எடுத்தாளப்படும் வேறு எதுவோ அது ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்”³ என்று புதுமைப்பித்தன் கூறியிருப்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சம்பவங்களும் கதையில் இடம் பெறலாம். ஆனால் அவற்றுக்கிடையில் ஒரு பிணைப்பு இருக்க வேண்டும். கிளைச் செய்திகள் வெவ்வேறு திசையில் பிரிந்து போகாமல், ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சுற்றிப் பின்னப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

“நல்ல சிறுகதையின் உள்ளீட்டில் ஒருமைப்பாடு இருப்பதுபோல், அதன் அமைப்பு முறையிலும் ஒருமைப்பாடு இருக்கிறது. இவ்வொருமைப்பாட்டினுள் பல பகுதிகளாகக் கதை பிரிந்து நிற்கலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு பிரிவும் தன்னில் தனித்து நின்றுவிடாமல், கதையின் ஒருமைப்பாட்டுக்குத் துணை செய்ய வேண்டும்”⁴ என்று சாலை இளந்திரையன் கூறியிருப்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

மேலும், “சிறுகதையில் நிகழ்ச்சி அமைப்பு பல்வேறு இடங்களிலும் பல்வேறு காலங்களிலும் பரவிச் செல்லலாகாது. அதன் காலம், இடம், நிகழ்ச்சி ஆகியவற்றில் ஓர் ஒருமைப்பாடு இலங்க வேண்டும்”⁵ என்று கோதண்டராமன் கூறியிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

சிறுகதை ஒரு நாவலின் சுருக்கம் என்றும் சொல்ல முடியாது. நாவலில் கதைமாந்தரும், நிகழ்ச்சிகளும், நிலைக்களன்களும் அதிகம். நீண்ட வர்ணனைகளுக்கும் நாவல் இடம் கொடுக்கும். ஆனால், ஒரு சிறுகதைக்குள் இந்த விஷயங்கள் அடங்காது. “நாவல், குறுநாவல் ஆகியவற்றில் இருந்து அதன் செறிவாலும் அழுத்தத்தாலும் வேறுபட்டு விளங்கும் உரைநடையாலாகிய புனைகதையே நாம்

இக்காலத்தில் சிறுகதை என்று கூறுகின்றோம்”⁶ ...a kind of prose fiction, distinguished from the novel and the novelette by its compression and intensity of effect.

சிறுகதைக்குச் சொற்சுருக்கம் தேவையெனினும், அது குறுகியதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. நீண்ட சிறுகதைக்கு உலக இலக்கியங்களில் பல எடுத்துக்காட்டுகள் காணப்படுகின்றன. “வாஷிங்டன் இர்விங் Washington Irving எழுதிய ‘ரிப் வான் வின்கிள்’ (Rip Van Winkle) ஒருவனுடைய முழு வாழ்க்கையையே கூறுகிறது. ஆனால் சிறுகதை இலக்கணம் குலையவில்லை. இட் ஹாம்சன் எழுதிய பசி (Hunger) என்ற நாவலைச் சிறுகதையாகவே சொல்லிவிடலாம். மோப்பசான் வரைந்த ‘லா பரூர்’ (La Parrure) என்ற கதை பல ஆண்டுகள் நீண்ட சோகச் சித்திரத்தைத் தருகிறது. எனினும் இது சிறுகதை இலக்கணத்தில் இருந்து வழுவவில்லை”⁷ என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

மேலும், சிறுகதை ஓர் உபகதையின் அமைப்பினின்றும் வேறுபட்டது. வரலாற்றுத் துணுக்கென்றும் இதைச் சொல்ல முடியாது. “சிறுகதையில் பொதிந்துள்ள கருத்து அல்லது தூண்டுகோல், உபகதையை விடச் சிக்கலானதும், வரலாற்றை விடத் திட்டமானதுமாகும். உபகதை சாமனியமானதொரு குணத்தை விளக்கும். அல்லது குறித்ததொரு சொல்லின் இயக்கத்தைப் பதிவு செய்யும். ஆனால், சிறுகதையோ நாடக மொன்றையே தன்னுட கொண்டதாகும். சிறுகதையானது நல்ல கட்டும் உறுதியான நரம்பும் படைத்ததோர் அமைப்பாகும். உபகதை அல்லது வரலாறு போன்ற சாமானிய கதைக்கு யாதொரு கட்டும் நரம்புமில்லை”⁸ என்ற கோதண்டராமனின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது.

சிறுகதைக்கு ஒரு கதைக்கரு (Plot) இருக்க வேண்டும் என்றும், அது அளவில் சிறியதாக இருக்கவேண்டும் என்றும், ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர். உருக்கரமான கதைக் கருவை வைத்து சின்னஞ்சிறு வட்டத்துக்குள் கதை எழுதிய மாபசான், அன்டன் செகாவ், ஓ ஹென்றி போன்ற வர்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். “இவர்கள் எழுதிய பல கதைகளைப் பத்து வரிகளில் சுருக்கிச் சொல்லி விடலாம்”⁹ என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது.

இன்னொரு சாரார் சிறுகதைக்குக் கதையம்சம் முக்கியமில்லையென்றும் அது அளவில் சிறியதாக இருக்க வேண்டியதில்லை என்றும் கூறுகின்றனர். கதையம்சத்துக்கு முதலிடம் கொடுக்காத சிறுகதைகளை எழுதி, சிறுகதை இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய வர்களில் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த எட்கார் அலன் போ மிக முக்கியம் வாய்ந்தவர். இவரைப் பின்பற்றி ஹெமிங்வே போன்றோரும் கதையம்சத்தை உதறிவிட்டுச் சிறுகதை எழுதினர். “தலையும் காலும் இல்லாத முண்டம் போன்ற ஓவியத்தை வரைந்து அதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள அழகுகளைக் கற்பனையாகக் கண்டு மகிழ்ச்சி செய்வதே இவ்வகைச் சிறுகதையின் நோக்கம்”¹⁰ என்று அகிலன் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலைநாட்டு இலக்கிய வடிவமான புனை கதை வகைகளுள் முதலில் தோற்றம் பெற்றது நாவலே. அதனை அடுத்தே சிறுகதை தோன்றியது. “இலக்கிய நந்தவனத்தில் இப்பொழுதுதான் சிறுகதை என்ற மலர் முழு வனப்போடு அலர்ந்திருக்கின்றது. ஆனால், அதன் வேர் மனிதப் பிறப்போடு தோன்றிவிட்டது. இருண்ட பண்டைய காலத்தில் நீக்கமுடியாத அச்சம் மிகுந்த நிலையில் மனிதன் கதைகள்

புனைந்து வாழ்க்கைக் கசப்பை மறந்து வந்தான்”¹¹ என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

இவ்வகையில், மேலைநாட்டிலே தோன்றிய ஈசாப்புக் கட்டுக்கதைகள் விவிலிய நூற்கதைகள், ஹோமர் இதிகாசக் கதைகள் போன்ற எத்தனையோ வகையான கதைகள் பழங்காலந்தொட்டே வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. எனினும், இன்று நாம் காணுகின்ற கதையருவம் படைத்த சிறுகதை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே தோற்றம் பெற்றது. ருஷிய நாட்டு ஆசிரியரான கொகோல், தூர்க்னேவ், தோல்ஸ்தோய், அன்டன் செக்கோவ் போன்றோரை ஆரம்பத்தில் சிறுகதைக்கு வித்திட்டவர்கள் எனலாம். இவர்களின் கதை பழைய மரபை ஒட்டியே இருந்தது. புதிய ரகச் சிறுகதை எழுதியோராக அமெரிக்காவில் வாஷிங்டன் இர்விங், நத்தானியல் ஹோதார்ன், எட்கார் அலன் போ ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம்

மேலைநாட்டில் தோன்றிய புனைகதை எனும் புதிய இலக்கிய வடிவம் தமிழுக்கு அறிமுகமாவதற்கு முக்கிய காரணம், ஆங்கிலக் கல்விதான். ஐரோப்பியரின் வருகையுடன் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாகப் படித்த மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று இந்தியாவில் உருவானது. ஆங்கில இலக்கியத்தின் தொடர்பினால் அதைப் போன்ற புதிய இலக்கிய வடிவங்களைத் தமது தாய்மொழியிலும் படைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் ஆசைப்பட்டனர். இந்திய இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட காரணிகளுள், ஆங்கிலக் கல்வியும் மேலைத் தேய இலக்கியத்தின் தாக்கமும் முக்கியமானவை.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் காரணமாக இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்கள் சமூக அமைப்பிலும் பல வகையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இந்த மாற்றங்களே இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டன எனலாம். மேலை நாட்டைப் போலவே, தமிழ்நாட்டிலும் புனைகதை இலக்கியத்தில் முதலில் தோற்றம் பெற்றது நாவலாகும். பின்னரே, சிறுகதைகள் தோன்றின. எனினும் இதற்கு முன்னர் தமிழில் கதைகள் வழங்கப்படவில்லை என்று சொல்ல முடியாது.

சங்ககாலச் செய்யுள்கள் பலவற்றில் கதைகள் காணப்படுகின்றன. சிறுகதைக்குரிய பண்புகளைக் கொண்ட பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்கள் பல அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை போன்ற தொகைநூல்களில் காணப்படுவது பற்றி அகிலன் கூறியிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.¹²

இவை தவிர, அறவுரைகளைப் போதிப்பதற்கென்றே தோன்றிய புத்தரின் ஜாதகக் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், ஏசுநாதரின் வாய்மொழிக் கதைகள் என்பவற்றையும் நாம் சிறுகதைக்கான முன்னோடியாகக் கொள்ளலாம். என்றாலும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ் நாட்டில் உரைநடை வளர்ச்சி ஏற்பட்ட பின்னரே இலக்கியத்துறை புத்துணர்வு பெற்றது வீரமாமுனிவர் எழுதிய பரமார்த்த குரு கதையே தமிழ் உரைநடை இலக்கியத்தில் எழுந்த முதலாவது கதைத் தொகுதியாகும். அதற்கு முன்னர், படைப்பிலக்கியத்துக்காக உரைநடையை எவரும் பயன்படுத்தவில்லை. எனினும், கலையுருவம் படைத்த சிறுகதை இருபதாம் நூற்றாண்டிலேயே தோன்றியது. தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை என அழைக்கப்படும் வ.வே.சு.ஐயர் (வரகனேரி வேங்கட சுப்பிரமணிய ஐயர்) 1910-20களில்

குளத்தங்கரை அரசமரம், மங்கையர்கரசியின் காதல் போன்ற கதைகளை எழுதினார். தமிழில் சிறுகதைக்குரிய உருவ உத்திகளைக் கையாண்டு படைக்கப்பட்ட முதல் முயற்சிகள் என்று இவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

“வ.வே.சு.ஐயருக்கு முன்னும் அவர் காலத்திலும் வேறு சிலர் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். எனினும் சிறுகதை இலக்கியத்துக்குரிய பண்புகள், இவர் கதைகளில் தான் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. நம் காலத்தவரிடையே இவர் தனிச் சிறப்போடு விளங்குகிறார். விநோத ரச மஞ்சரி எழுதிய வீரசாமிச் செட்டியார், குட்டிக்கதைகள் எழுதிய மாதவையா, இன்னும் சுப்பிரமணிய பாரதியார் போன்றவர்களும் இத்துறையில் முயற்சிகள் செய்திருக்கிறார்கள். ஆயினும், சிறுகதைக்குள்ள கலையுணர்வை வ.வே.சு ஐயரின் கதைகளே உயிர்த்துடிப்போடு வெளிப்படுத்துகின்றன. உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் ஓர் இலக்கியப்புதுமை அவர் கதைகளில் தென்படுகின்றன.”¹³ என்று சி. தில்லைநாதன் குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட அரசியல். பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களினால் சிறுகதை இலக்கியம் மேலும் விரிவடைந்தது. இக்காலப் பகுதியில் அரசியல் நோக்கத்திற்காக வெளிவந்த செய்திப் பத்திரிகைகளும், வார இதழ்களும் சிறுகதைகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. 1933ல் முதன்முறையாக ஆனந்த விகடன், அதைத் தொடர்ந்து கலைமகளும் சிறுகதைப் போட்டிகளை நடாத்தி எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கமளித்து வந்தன. பி. எஸ். ராமையா, நா. பிச்சமூர்த்தி போன்றோரை இலக்கிய உலகுக்குத் தந்தது இத்தகைய சிறுகதைப் போட்டிகளே எனலாம். “இங்ஙனம் பத்திரிகைகள் நடத்திய பரிசுப் போட்டி, எழுத்

தாளர்களுக்கு உள்ளார்ந்த தூண்டுதலாய் அமைந்து, சிறுகதை இலக்கியம் விரைந்து வளர வழிவகுத்தது”¹⁴ என்று அகிலனும் கூறியிருக்கிறார்.

‘1930களின் பின் சிறுகதை இலக்கியம் புதுமெருகு பெற்று வளரத் தொடங்கியது. இவ்வளர்ச்சியில் 1933ம் ஆண்டு முதல் இலக்கியத்திற்கென்றே வெளிவரத் தொடங்கிய மணிக்கொடி பத்திரிகைக்கு முக்கிய பங்குண்டு. தமிழ்ச் சிறுகதை உலகுக்குக் கிடைத்த புதுமைப்பித்தன், கு. ப. ராஜகோபாலன், மௌனி போன்ற சிறந்த எழுத்தாளர்கள் மணிக்கொடியைக் களமாகக் கொண்டே காலூன்றினர்.

“....இன்னும் ஒரு பேரலை எழுந்தது. இதைச் சிறப்பாக மணிக்கொடி யுகம் என்று சொல்ல வேண்டும். இக்காலத்தில்தான் சிறுகதைக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து ஏற்பட்டது.”¹⁵ என்று புதுமைப்பித்தன் கூறியிருப்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

1947ம் ஆண்டு இந்திய சுதந்திரத்தின் பின் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களும் சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பாதித்தன எனலாம். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், போன்றவை பிரச்சார நோக்கில் இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்தின. இவ்வாறே, 1950களில் பின் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கள் தமிழ் நாட்டில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியபோது சிறுகதை போன்ற புனைக்கதை இலக்கியங்களிலும் இக்கருத்துக்கள் இடம்பெறத்தொடங்கின. இக்காலகட்டத்திலேயே ஜெயகாந்தன் போன்றோர் புதிய கோணத்தில் சிறுகதைகள் படைக்க முற்பட்டனர். இந்திய இலக்கியத்துறையில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றங்கள் அதன் அண்டை நாடான இலங்கையையும் பாதித்தன.

இலங்கையில் சிறுகதை இலக்கியம்

இலங்கையிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்தான் சிறுகதைகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. 1505ம் ஆண்டிலிருந்தே, ஐரோப்பியர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த போதும், 1815ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயன் கண்டியைக் கைப்பற்றி முழு இலங்கையையும் தமது ஆதிக்கத்தில் கீழ்கொண்டு வந்த பின்னரே நாட்டில் பொருளாதார, அரசியல், சமூக மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஏற்படலாயின. 1931ம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியல் திட்டம் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கியபோது, சமூகத்தில் தனிமனிதனின் நிலை படிப்படியாக உயரலாயிற்று. கல்வி வாய்ப்புகளும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. இதன் காரணமாகப் படித்த மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று இலங்கையில் தலையெடுக்க ஆரம்பித்தது.

“1930ம் வருடத்திற்குப் பின் உப்புச் சத்தியாகிரகத்தின் இலக்கிய அலையாக ஒரு புதுவேகம் (தமிழக) இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டது. அதேபோன்று, இலங்கையிலும் டொனமூர் அரசியல்நிட்டத்தையொட்டி ஒரு இலக்கிய அலை தோன்றாவிடினும், படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே ஒரு இலக்கிய விழிப்பு ஏற்பட்டது. அரசியல் திட்ட அமைப்பிலே மாற்றம் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து அரசியல் நோக்கத்திற்காக, பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.” என்று க. கைலாசபதி கூறியிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு கல்வி வாய்ப்புகளின் அதிகரிப்பு, மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் எழுச்சி, பத்திரிகைகளின் தோற்றம் என்பன புனைகதை வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதான ஒரு சூழ்நிலையைத்

தோற்றுவித்தன. எனவே, தனிநபரையும் அவனது பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்ட சிறுகதைகள் வெளிவரத்தொடங்கின.

தமிழ்நாட்டைப் போலவே இலங்கையிலும் முதலில் தோன்றியது நாவலே. 1885ம் ஆண்டு சித்திலெப்பையினால் எழுதப்பட்ட “அஸன்பே சரித்திரம்” இலங்கையின் முதல் நாவலாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அதைத் தொடர்ந்து 1892ல் இன்னாசித்தம்பி என்பவர் “ஊசோன் பாலந்தைகதை”யையும், 1896ல் சரவண முத்துப்பிள்ளை “மோகனாங்கி”யையும் வெளியிட்டனர்.

ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம் வளர்வதற்கு தென்னிந்திய எழுத்தாளரினதும், பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளினதும் தாக்கத்தையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். “1930ம் ஆண்டு தொடக்கம் சிறுகதை ஈழத்தில் உருவப் பிரக்களையானது, ஆங்கிலக் கல்வியினாலும், தென்னிந்திய இலக்கியச் செல்வாக்குகளினாலும் அமையலாயின.”¹⁶ என்று கா. சிவத்தம்பியும் இதே கருத்தை முன்வைத்துள்ளார்.

குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் இருந்து வெளியான மணிக்கொடி பத்திரிகை ஈழத்திலும் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியது. இதன் பாதிப்பால் பலர் சிறுகதை எழுத முற்பட்டனர். ஆரம்பகாலத்தில் சோ. சிவபாதசுந்தரம் போன்றோர் சிறுகதை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்க்கோன் (சிவஞானசுந்தரம்), சம்பந்தன் ஆகியோரே இலங்கையின் சிறுகதை இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர்களாக விளங்கிய கு. ப. ராஜகோபாலன், சிதம்பர சுப்பிரமணியன்,

ந. பிச்சமூர்த்தி, மௌனி போன்றோரின் எழுத்துக்கள் இவர்களது படைப்புகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இதை சி. வைத்தியலிங்கம் வெளிப்படையாகவே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். “என்னைப் பொறுத்தவரையில் கு. ப. ராஜகோபாலனின் சிறுகதைகளும் ஒற்றையங்க நாடகங்களும் என்னைமிகவும் கவர்ந்தன. ஏனையோரின் எழுத்துக்களைப் படித்தபோதிலும் எனக்கும் கு. ப. ராஜகோபாலனுக்குமிடையில் ஏதோ ஓர் ஆத்மீக உறவு இருப்பதாகவே உணரலானேன். அவ்வளவு தூரம் அவருடைய கதைகளில் ஈடுபாடு இருந்தது. நான் சிறுகதை எழுதுவதற்கு ஆதர்ஷ புருஷனாக அவரே எனக்கு உத்வேகம் கொடுத்தார், என்று சொன்னாலும் மிகையாகாது”¹⁷ என்று அவர் கூறியுள்ளார்.

ஆகவே, “கடலால் பிரிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் தேசிய உணர்விலும், இலக்கிய அபிமானத்திலும் ஈழமும் இந்தியாவும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தன. இதனால் ஒரு நாட்டில் எழும் எண்ண எழுச்சிகளும், அரசியற் பிரச்சினைகளும் மற்ற நாட்டைப் பெரிதும் பாதிக்கலாயின. அத்தகைய பாதிப்பு இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையில் ஆழமாக ஏற்படலாயிற்று”¹⁸ என்று செம்பியன் செல்வன் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்து முற்றிலும் பொருத்தமானதே.

மணிக்கொடியைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாட்டில் வெளியான கலைமகள், கிராம ஊழியன் போன்ற பத்திரிகைகள் ஆரம்ப காலத்தில் இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்குக் களம் கொடுத்தன. சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்க்கோள் போன்றோர் இலங்கையைக் களமாகக் கொண்டே கதைகள் புனைந்தபோதும், இவர்களது எழுத்துக்கள் இலங்கை வாழ் மக்களின் வாழ்க்கையையோ, அவர்களது பிரச்சினைகளையோ முற்றுமுழுதாகப் பிரதிபலித்ததாகக் கூற

முடியாது. இதுபற்றி சி. தில்லைநாதன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து உயர்ந்து, உணர்வுகளுக்கும் நன்மை தீமைப் போராட்டத்துக்கும் தலைமை தந்து அமைந்த இவர்களது படைப்புக்களிலே சம்பவங்களின் தொடர்பாகத் தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பாத்திரங்கள் தாங்கள் இயங்கும் காலத்தோடும் நிலத்தோடும் சமூகத்தோடும் தொடர்பின்றி விடுதலையாகி நிற்கின்றன. சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகியோர் கதைகளில் இலங்கை வர்ணனைகள் உண்டெனினும், இலங்கை மண்ணோடு பிணிக்கப்பட்ட மனிதப் பிரச்சினைகள் சிறப்பாய் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதாகக் கூறமுடியவில்லை.

எமது எழுத்தாளர்கள் தம்மைச் சூழவுள்ள பிரச்சினைகளை ஒன்றியுணரப் பல வருடங்கள் பிடித்தன. ஆயினும் இலங்கையர்க்கோன், தமது பிற்காலக் கதைகளில் ஈழத்துப் பேச்சு வழக்கினைக் கையாண்டு, பிற்கால ஈழத்து எழுத்தாளருக்கு அத்துறையில் முன்னோடியானமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.”¹⁹

1930ல் ஈழத்திலே தொடங்கப்பட்ட ஈழகேசரி பத்திரிகையும், 1931இல் வெளியான வீரகேசரி பத்திரிகையும் இலங்கையரின் எழுத்து முயற்சிகளுக்குக் களமாக அமைந்தன. எனினும் ஆரம்ப காலத்தில் இந்திய விடுதலை, காந்திய இயக்கம் போன்ற கருத்துக்களே இப்பத்திரிகைகளை ஆக்கிரமித்திருந்தன எனலாம்.

எவ்வாறாயினும், 1938ம் ஆண்டிலே ஈழகேசரி பத்திரிகை ஆரம்பித்த இளைஞர் சங்கமும், வெளியிட்ட கல்வி

விஷேட மலரும் பல இளைஞர்களை ஊக்குவித்து அவர்களை எழுத்துலகுக்கு அழைத்து வந்ததை மறுக்க முடியாது. இதன் விளைவாக ஈழத்தில் மற்றுமோர் தலைமுறையினர் இலக்கியத்தில் பிரவேசிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தி.ச. வரதராசன், வ.அ. இராசரத்தினம், கனக செந்திநாதன், அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, சு.வே. சொக்கன் முதலியோர் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவ்விளைஞர்களில் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து, 1942ல் “மறுமலர்ச்சி” என்ற ஒரு சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டனர். தென்னிந்திய இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றுவதிலிருந்தும் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தனித்துவமான போக்கோடு வெளிவந்த இம் மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகை ஈழத்து மணிக்கொடி என்று பலராலும் போற்றப்பட்டது.

பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக மூன்று ஆண்டுகளில் இவ்விதழ் நின்றுபோனாலும், “கடந்த மூன்று வருடகாலத்துள் மறுமலர்ச்சியில், சுமார் 25 இதழ்கள் மலர்ந்தன. அந்த 25 இதழ்களும் ஈழத்து மறுமலர்ச்சித் தமிழ் இலக்கியத்தின் அத்திவாரமாக அமைந்துவிட்டதை இப்போது உணர்கிறேன்”²⁰ என்று தி. ச. வரதராசன் குறிப்பிடுவதில் இருந்து இச்சஞ்சிகையின் இலக்கிய நோக்கையும் பணியையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இக்காலகட்டத்தில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர்கள் தங்கள் படைப்புக்களில் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். பழைய மரபிலிருந்து விடுபட்டு நவீன நோக்குடனும் போக்குடனும் சிறுகதைகள் வெளிவர ஆரம்பித்ததால் இக்கால கட்டமே இலங்கைச் சிறுகதை உலகின் மறுமலர்ச்சிக்காலம் என அழைக்கப்படுகிறது. 1948ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இலங்கையின் மலையகப் பகுதியில் அமைந்

துள்ள கல்ஹின்னை எனுமூரில், “சமுதாயம்” எனப் பெரிய இலக்கியச் சஞ்சிகையொன்று பிரசுரமானது. அதன் முதற் பிரதியில், “உண்மையாலுயர்ந்தோன்” என்ற சிறுகதை வெளிவந்துள்ளது. பொ. கனகசபை என்ற பாடசாலை ஆசிரியர் எழுதிய இச்சிறுகதை காலி, கிந்தோட்டை போன்ற தென்பகுதி ஊர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். “சமுதாயம்” பின்னர் மேலும் சில சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்தது. ‘சமுதாயம்’ ஆசிரியர் எஸ்.எம். ஹனிபா தான் தமிழ் மன்றம் நிறுவியவர்.

1943ம் ஆண்டில் தி. ச. வரதராசன், அ. செ. முருகானந்தம் ஆகியோரின் முயற்சியினால் உருவான தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் சங்கமும் இலக்கியத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் புரிந்தது எனலாம். 1948ம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திர பெற்றபோதும், அதன் விளைவாக அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்கள் ஏதும் உடனடியாக ஏற்படவில்லை. இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபின் அந்நாட்டில் ஏற்பட்டதைப் போன்ற தேசிய விழிப்புணர்வு போன்று எதுவும் இலங்கையில் நிகழவில்லை.

1947ம் ஆண்டு, இந்திய சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து 1949ல் சி. என். அண்ணாத்துரையின் தலைமையில் தொடங்கப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தீவிரமாக வளர ஆரம்பித்தது. இவர்கள் தமது கொள்கைப் பிரச்சாரத்துக்காக திராவிடநாடு, முரசொலி, முத்தாரம், தென்றல் முதலிய பத்திரிகைகளை வெளியிட்டனர். அதன்மூலம் இவர்கள் தம் கருத்துக்களைப் பரப்ப இலக்கியத்தையும் ஓர் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தினர். தீண்டாமை, மூடநம்பிக்கை, சீர்திருத்தம் ஆகிய எண்ணக் கருக்களை மையமாகக் கொண்ட கதைகளை இப்பத்திரிகைகள் வெளியிட்டன.

இப்பத்திரிகைகள் இலங்கையிலும் விற்பனையான போது, அக்கருத்துக்களால் கவரப்பட்டவர்கள் அவற்றைப் பின்பற்றித் தாமும் கதை படைக்கலாயினர். அத்துடன் இந்திய சுயமரியாதை இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம் ஆகியனவும் ஈழத்து எழுத்தாளரைப் பாதித்தன. இக்கால கட்டத்திலேதான் சுதந்திரன் பத்திரிகையும் உருவாகியது. இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் மொழியுணர்வையும், இன உணர்வையும் வளர்க்கும் நோக்குடன் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி இப் பத்திரிகையை வெளியிட்டது.

இவ்வாறு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இன உணர்வு மேலோங்கி நின்ற இதே காலகட்டத்தில் சிங்களத்தை மட்டும் அரசுகளும் மொழியாக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடைய அரசியற் கட்சிகள் தோன்றின. இதனால், இனங்களுக்கிடையில் தேசிய ஒற்றுமை உணர்வு சிதைந்து வகுப்புவாதம் தலை தூக்க ஆரம்பித்தது.

இதேவேளை, பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட சில இளைஞர்கள் தமது கருத்துக்களை வெளியிடவும், கொள்கையைப் பரப்பவும் இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். அத்துடன் இலங்கை இடது சாரிக் கட்சி இயக்கங்களைச் சேர்ந்த கே. இராமநாதன், கே. கணேஷ், எம்.பி. பாரதி போன்றோர் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகியவற்றை உருவாக்கினர். இவர்கள் மாக்கிய சிந்தாந்தங்களை மையமாக வைத்து பாட்டாளி, பாரதி ஆகிய பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டனர். இத்தகைய சமுதாய, அரசியல் பின்னணிகள் இலங்கையின் இலக்கியத்துறையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட வழிகோலின.

1952ம் ஆண்டையடுத்து ஈழத்தில் மேலும் சிலர் சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இவர்களுள் செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, டானியல், ரகுநாதன், காவலூர் ராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், அகஸ்தியர் ஆகியோர் சமுதாய, அரசியல் போராட்டங்களுடன் இலக்கியம் பிரிக்க முடியாத உறவுடையது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு “1952ம் ஆண்டின் பின்பு இலங்கையில் அரசியல் பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளின் மாற்றங்களும், தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வும், புதிதாகத் தோன்றிய பொருளாதாரச் சிக்கல்களும், பொருளாதார எற்றத்தாழ்வின் அடிப்படையில் எழுந்த சமுதாய முரண்பாடுகளும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் புதியதொரு சகாப்தம் தோன்றுவதற்கு அடிகோலின”²¹ என்று கா. சிவத்தம்பி கூறி இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வ. அ. இராசரத்தினம், நந்தி, முத்துலிங்கம், கே. வி. நடராசன் முதலியோர் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கிக் கதைகள் படைத்தனர். எஸ். பொன்னுத்துரை, மு. தளையசிங்கம் போன்றோர் தம் கதைகளில் பாலியல் உணர்வை அதிகம் சித்தரித்துள்ளனர். பித்தன், அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது ஆகியோர் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியில் பல கதைகளை எழுதினர்.

இவ்வாறு 1950களின் பின் சுதேச பண்பாடு, கலாசாரம், சமயம், மொழி போன்ற உணர்வுகள் கோட்பாட்டு ரீதியில் இலக்கிய வடிவம் பெற்றன. எனவே தேசிய உணர்வும் முற்போக்குக் கருத்துக்களும் இக்காலக் கதைகளுக்கு உட்பொருளாயின. மண்வாசனையோடு, யதார்த்த நிலைமை

யைச் சித்தரித்தமை இக்கால இலக்கியங்களின் முக்கியமானதொரு பண்பு எனலாம்.

தொடர்ந்தும், 1956ல் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் பல பொருளாதார, சமூக விளைவுகளைத் தோற்றுவித்தது. பாடசாலைகளை அரசு கையேற்றல், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் தேசியமயமாக்கப்படல், சிங்களம் அரசு மொழியாதல், தாய்மொழி மூலக்கல்வி போன்றவை காரணமாக மக்களின் சிந்தனைப்போக்கு மாறி, அவர்கள் மத்தியில் தேசிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட வழிவகுத்தன.

இதே காலகட்டத்தில்தான், இலங்கையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. புரட்சி மூலம் சமூக மாற்றத்தை விரும்பிய இடதுசாரிகளோடு, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் ஒரு பிரிவினரும் சேர்ந்து கொண்டனர். சுயபாஷைக் கல்வியின் மூலம் உருவாகிய பட்டதாரி மாணவர்களில் சிலரும் இக்கருத்துக்களால் கவர்ப்பட்டனர்.

இதன் விளைவாக புரட்சிகர இடதுசாரிக் கொள்கையை மையமாகக் கொண்ட சிறுகதைகளைப் படைப்பதில், இவர்கள் ஆர்வம் காட்டினர். செ. யோகநாதன், யோ. பெனடிக்ட் பாலன், செ. கதிர்காமநாதன், முத்து சிவஞானம் போன்றோர் இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள். இதே காலப்பகுதியிலேயே செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் ஆகியோரும் எழுதத் தொடங்கினர். இவ்வெழுத்தாளர்கள் சமூகப் பிரக்ஞையுடன் கதை எழுதியதோடு நின்றுவிடாமல், தமது படைப்புகளை நூலுருவாக்குவதிலும் ஆர்வம் காட்டினர். 1956ம் ஆண்டுக்குப்பின் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்தன.

இக்காலகட்டத்திலேயே சிறுகதையில் உருவப் பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. புதிய உத்திகளுடன் கதைகள் உருவாயின. அவை உள்ளடக்கிலும் சிறந்து விளங்கின. 1950களில் காணப்பட்ட சிறுகதைப்போக்கே 1960 வரை தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்தது. 1960களில் பின்னர் கூட காத்திரமான எழுத்துக்களைப் படைக்கவல்ல எழுத்தாளர் தலையெடுத்து இலக்கியத்துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றனர். இவர்களில் அ. யேசுராசா, அ. லெ. முருகபூபதி, எம்.எல்.எம். மன்கூர், க. சட்டநாதன், எஸ். எல். எம். ஹனிபா, மண்டுர் அசோகா, தெனியான், உமா வரதராசன், ரஞ்சகுமார் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலங்கையின் முஸ்லிம் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள்

இலங்கையின் சிறுகதை ஆக்கத் துறை 1898ம் ஆண்டு வெளிவந்த 'ஹைதர்ஷா சரித்திரம்' என்ற தொகுப்புடன் ஆரம்பமாகின்றது. ஆறு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இத்தொகுதியை கொழும்பைச் சேர்ந்த ஐதுரூஸ் லெப்பை என்பவர் வெளியிட்டார். எனினும் சிறுகதைத்துறை இலங்கையில் பிரக்ஞையுடன் வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியது 1930ம் ஆண்டின் பின்னரேயாகும்.

முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் கல்வித்துறையில் பின்தங்கி இருந்தமையால், 1950ற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே ஆக்க இயக்கத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினர். இவ்வகையில் சிறுகதை எழுத்தத் தொடங்கிய ஆரம்பகால முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களாக எம்.எம். சாஹூல் ஹமீது (முமீசா) பித்தன் (கே.எம்.ஷா) எச். எம். பி. முஹைதீன், டி.எம். பீர் முஹம்மது (ஹமீதா பானு) அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது, மருதூர்க் கொத்தன் (வி.எம். இஸ்மாயில்) ஏ.ஏ. லத்தீப் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

எம்.எம். சாஹூல் ஹமீது என்பவர் (முமீசா) “இரு உருவங்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை 1951ல் வெளியிட்டார். கிழக்கிலங்கை மக்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியை வைத்து யதார்த்தப் படைப்புகளை வெளியிட்ட பித்தன், இலங்கையின் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக வைத்து எண்ணப்படத் தக்கவராவார். மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவரின் சிறுகதைகளில் தாம்பத்தியம், பாதிக்க குழந்தை என்பவற்றைச் சிறந்த சிருஷ்டிகளாக விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர்.

பித்தனை அடுத்து, சிறுகதைத் துறையில் ஈடுபாடு காட்டியவர்களில் எச்.எம்.பி. முஹிதீன், டி.எம். பீர் முஹம்மது ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். எச்.எம்.பி. முஹிதீன் முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் தமது படைப்புகளை முன்வைத்தார். இவரது கதைகளில் கம்பளைப் பிச்சையப்பா குறிப்பிடத்தக்க ஒரு படைப்பாகும். 1950ல் இவர் தங்கச்சரங்கம் என்ற பெயரில் உலகச் சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். டி.எம். பீர் முஹம்மதுவும் “சிறுகதைகள் 61” என்ற பெயரில் ஒரு தொகுதியை வெளியிட்டார்.

அக்கரைப்பற்றைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமதும் ஏராளமான சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இவரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டவரே. இவர் 1977ல் “எனக்கு வயது பதின்மூன்று” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். கிழக்கு இலங்கை மண்வாசனையுடன் கதைகள் எழுதி வரும் மருதூர்க்கொத்தனின் கதைகள் யதார்த்தபூர்வமானவை. இவ்வகையில் இவரது ஒளி, வேலி போன்ற கதைகள் எடுத்துக் காட்டத் தக்கவை. இவரைப் போலவே ஏ.ஏ.

லத்தீஃப் என்பவரும் யதார்த்த பூர்வமாக எழுதினார். ஒரு பத்திரிகையாளராகவும், மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், விமரிசக ராகவுமிருந்தார்.

இவர்களைத் தவிர, அண்ணல், எம்.ஏ. நுஃமான், யுவன், ஏ. இக்பால் போன்றோர் நல்ல சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தந்தபோதும், பின்னர் இவர்கள் தமது கவனத்தை வேறு துறையில் செலுத்த ஆரம்பித்தனர். ஆரம்ப காலத்தில் ஈழத்துக் கதைகளின் தொகுப்புகள் நூல் வடிவில் வெளி வருவது குறைவாகவே இருந்தது. எனினும், யூ. எல். தாலுத் என்பவர் முஸ்லிம் கதைஞர்களின் சில படைப்புகளைத் தொகுத்து “முஸ்லிம் கதை மலர்” என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் இருபத்தி ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட புதிய தலைமுறை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தனர். “இன்ஸான்” பத்திரிகையின் தோற்றமும், 1967ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட “தினபதி” தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டமும் இதற்குரிய முக்கிய காரணங்கள் எனலாம். “புதுமைக்குரல்”, “இஸ்லாமியதாரகை, இளம் பிறை” போன்ற இஸ்லாமியப் பத்திரிகைகளும் “மல்லிகை” “சிரித்திரன்” போன்ற இலக்கிய இதழ்களும் எழுத்தாளரை ஊக்குவித்தன.

திக்குவல்லை கமால், மொயின் சமீன், எஸ்.எல்.எம். ஹனீபா, வை. அஹ்மத், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், றஹீம், கலீல், ஏ.எஸ்.ஏ. லத்தீஃப், அஸ்வத்கான், மு. பஷீர், ப. ஆப்டன், நயீமா சீத்திக், எம்.ஐ.எம். தாஹிர், எஸ்.ஐ. நாகூர் கனி, ஜே.கே. மெக்காதர், மருதமுனை மஜீத், மருதூர்க்கனி, நீள்கரை நம்பி, எம்.எல்.எம். மன்கூர், எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, அபூ அஹ்மத், ஏ.ஸீ.ஏ. ஸ்ரூக், எம்.எப். ஸெய்நூல் ஆப்தீன், முல்லையூர் அஸ்வர், பன்விலை பாரூக், போர்வையூர் ஜிப்ரி,

வேதாந்தி இஸ்ஸதீன், எஸ். முத்துமீரான், ஜுனைதா ஷரீப், புன்யாமீன், திக்குவல்லை இனாயா போன்றோர் இக்காலகட்டத்தில் எழுத ஆரம்பித்தவராவர். இவர்களில் எம்.எச். எம். ஷம்ஸ், கலீல், மருதூர்க் கனி, மு. பஷீர், ப. ஆபீன், வை. அஹமத் போன்றோர் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் கொண்டவர்கள். எனவே, இவர்கள் தமது படைப்புக்களில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர்.

1968ல் “ராதா” வாரப் பத்திரிகையில் ‘தண்டனை’ என்ற கதையை எழுதியதன் மூலம், சிறுகதைத்துறையில் கால்பதித்தவர் திக்குவல்லைக் கமால். இன்றுவரை இவர் சுமார் நூற்றி ஐம்பது கதைகள் எழுதியுள்ளார். 1984ல் இவரது “கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியானது. இதில் இருபது சிறுகதைகள் அடங்கி உள்ளன. தென்னிலங்கை மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களை மண்வாசனையோடு சித்தரிப்பதில் இவர் வல்லவர்.

மொயீன் சமீனும் எஸ்.எல்.எம். ஹனீபாவும் மேற்கிலும் கிழக்கிலும் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியை வைத்து யதார்த்தபூர்வமான கதைகளை எழுதினர். முத்துமீரான் உருவகக்கதைகளையே அதிகம் எழுதினார். முத்துமீரான் சிறுகதைகள் தொகுதியாகவும் வெளிவந்துள்ளது. மருதூர் மஜீத் “பன்னீர்வாசம் பரவுகிறது” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். தூரத்துப் பூபாளம் என்பது எஸ்.ஐ. நாகூர் கனி வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். 1979ல் நடந்த அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் “பிறைப்பூக்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்தில் நயீமா சித்தீக், ஜே.கே. மெக்காதர், பெரோஸா ஹுஸைன், ஹனீனா வஹாப் போன்ற

பெண் எழுத்தாளர்களும் எழுத்தத் தொடங்கியமை குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகும்.

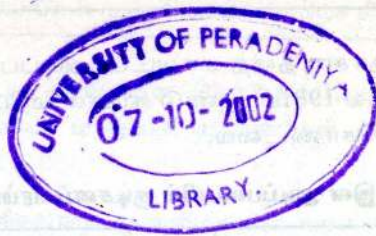
மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்கைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. நீள்கரை நம்பி, எஸ்.எம்.ஜே. பைஸ்தீன், எம்.எல்.எம். மன்கூர், எம்.ஏ. நுஃமான் ஆகியோர் சிங்களத்திலிருந்தும் எம்.ஈ. மஹாத் ஆங்கிலத்தில் இருந்தும் நல்ல பல சிறுகதைகளை தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டனர்.²²

இவ்வாறு, 1960, 70களில் நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் இலக்கிய அலை பாய்ந்து சென்றதன் விளைவாக, தென்னிலங்கையிலிருந்தும் ஒரு புதிய தலைமுறையினர் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தனர். எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், திக்குவல்லை கமால், யோனகபுர ஹம்ஸா, நீள்கரை நம்பி, எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, வெலிகாமம் மெக்காதர், திக்குவல்லை இனாயா, திக்குவல்லை ஸப்பான், மாத்தறை ஹஸீனா வஹாப் போன்ற இன்னும் பலர் கவிஞர்களாகவும் கட்டுரை ஆசிரியராகவும், சிறுகதை ஆசிரியராகவும் வளர்ந்து வருகின்றனர். இவர்களுள் தென்னிலங்கை மக்களின் வாழ்வை, மண்வாசனை கொண்ட சிறுகதைகளாக்கி இலக்கியத்துறைக்குப் புதிய பரிமாணம் சேர்த்த சிறுகதை ஆசிரியரும் அடங்குவர்.

சான்றாதாரம்

1. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 4, பக். 751
2. கோதண்டராமன். ப, சிறுகதை ஒரு கலை, 1958, பக்.3
3. புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள், 1954, பக். 38

4. இளந்திரையன், சாலை - தமிழில் சிறுகதை, 1966
பக். 85 - 86
5. கோதண்டராமன். ப, சிறுகதை ஒரு கலை 1958, பக். 31
6. கலைக்களஞ்சியம்
7. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 4 பக். 751
8. கோதண்டராமன். ப, சிறுகதை ஒரு கலை, 1958, பக். 6
9. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 4, பக். 751
10. அகிலன், கதைக்கலை (கட்டுரைகள்), 1972, பக். 47
11. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 4, பக். 751
12. அகிலன், கதைக்கலை (கட்டுரைகள்), 1972, பக். 21
13. தில்லைநாதன், சி. இளந்தென்றல், 1971 - 72, பக். 77
14. அகிலன், கதைக்கலை (கட்டுரைகள்), 1972, பக். 26
15. புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள், 1956, பக். 167
16. கா. சிவத்தம்பி, இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதை, தினகரன்
18.09.67
17. வைத்தியலிங்கம். சி, கலைச்செல்வி, மார்கழி, 1959, பக். 73
18. செம்பியன் செல்வன், ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள்,
1973, பக். 23
19. தில்லைநாதன். சி, இளந்தென்றல், 1971 - 72, பக். 100
20. வரதராசன், தி.ச. மறுமலர்ச்சிக் காலம்: இலக்கியச் சிறப்
பிதழ், தைத்திங்கள், 1975, (புதுமைப்பித்தன் சங்கம்)
21. சிவத்தம்பி. கா, மல்லிகை, செப்டெம்பர், 1971, பக். 38 - 39
22. ஷம்ஸ், எம்.எச்.எம். தமிழ்ச் சிறுகதையாக்கத்துறையில்
ஈழத்து இந்திய முஸ்லிம் கதைஞர்களின் பங்கு, இஸ்
லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கட்டுரைக்கோவை, 1978
பக் 77-86.

2

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் கலை, இலக்கிய வெளிப்பாடுகள்

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறும்
சமூக கலாசாரப் பின்னணியும்

தென்னிலங்கை என்பது இலங்கையின் தென்மாகாணத் தையே சுட்டி நிற்கிறது. தென்மாகாணத்தில் காலி, மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை ஆகிய மூன்று மாவட்டங்கள் அடங்கியுள்ளன. தென்னிலங்கையின் பிரதான முஸ்லிம் குடியிருப்புகளாக காலி, வெலிகாமம், மாத்தறை, திக்குவல்லை, அம்பாந்தோட்டை என்பன காணப்படுகின்றன. இவை தவிர, ஏறத்தாழ இருபது முஸ்லிம் கிராமங்கள் இடையிடையே சிதறிக் கிடக்கின்றன. 1981ம் ஆண்டு குடிசனமதிப்பீட்டின் படி, தென்னிலங்கையின் மொத்த சனத்தொகை 1,882,661. இது, இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் சுமார் பன்னிரண்டு வீதமாகும். இவர்களுள் முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 52,000 ஆகும். பின்வரும் அட்டவணைகள் முறையே இன ரீதியாகவும் மத ரீதியாகவும் தென்னிலங்கையின் சனத்

தொகை வீதாசாரத்தை மாவட்ட அடிப்படையாகத் தருகின்றன. இவை 1981ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.¹

இன அடிப்படையில் குடிசனப் பரம்பல்

இனம்	காலி	மாத்தறை	அம்பாந் தோட்டை
சிங்களவர்	94.5	94.5	97.1
இலங்கைத் தமிழர்	0.9	0.7	0.6
இந்தியத் தமிழர்	0.4	2.2	0.1
இலங்கைச் சோனகர்	3.2	2.5	1.2
பறங்கியர்	0.1	0.0	0.0
மலாய்	0.0	0.0	1.0
ஏனையோர்	0.1	0.0	0.0

மத அடிப்படையில் குடிசனப் பரம்பல்

மதம்	காலி	மாத்தறை	அம்பாந் தோட்டை
பௌத்தர்கள்	94.2	94.6	97.1
இந்துக்கள்	1.9	2.4	0.5
முஸ்லிம்கள்	3.2	2.6	2.2
ரோமன் கத்தோலிக்கர்	0.4	0.3	0.1
பிற கிறிஸ்தவர்	0.2	0.1	0.1
ஏனையோர்	0.1	0.0	0.0

மேற்காட்டிய தரவுகளை நோக்கும்போது பெரும்பான்மைச் சிங்களவர் மத்தியில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வருவது புலனாகிறது.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வரலாற்றுடன் இணைந்த ஒன்றாகும். எனவே, ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை அடிப்படையாக வைத்தே தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகத்தை ஆராய வேண்டும்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு, கிழக்கு உலகிற்கும் மேற்கு உலகிற்கும் இடையிலான வணிகத் தொடர்புடன் சம்பந்தப்பட்டது. இந்து சமுத்திர வணிகத்தில் இலங்கை முக்கிய இடம் பெறுவதற்கு இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் காணப்பட்ட துறைமுகங்கள் காரணமாயின. இவ்வகையில், தென் மாகாணத்தில் அமைந்திருக்கும் காலித்துறைமுகமும், தெற்குக் கரையிலுள்ள 'நிலவளா தித்த' என அழைக்கப்பட்ட மாத்தறை, 'வலுகாமம்' என அழைக்கப்பட்ட வெலிகாமம், 'பீமாதித்த' எனப் பெயர் பெற்ற பெந்தோட்ட ஆகியனவும் குறிப்பிடத்தக்கன.

அரசியல் ரீதியில் தென்னிலங்கையின் முக்கிய நகரங்கள் மீது அரசர்களின் கவனம் திரும்பியது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு அளவிலேயாகும். கடல் வணிகம் வங்காள விரிகுடாவிலிருந்து அரபுக் கடல் பிரதேசத்தை நோக்கி நகர்ந்ததும் இதற்கொரு காரணமாகும். பொலன்னறுவை ராஜதானி வீழ்ச்சியடைந்ததும், தொடர்ந்துவந்த தலைநகரம் தென்மேற்குப் பகுதியிலேயே நிறுவப்படுகின்றது. கடல் வணிகத்தில் முக்கியம் பெற்றிருந்த அராபியர்களும் இக்காலகட்டத்திலேயே தென்னிலங்கையின் முக்கிய நகரங்களான பேருவலை, காலி வெலிகாமம், மாத்தறை போன்ற பிர

தேசங்களில் பெருமளவில் குடியேறினர். இதேவேளை இந்தியாவின் மேற்கு, கிழக்கு கரையோரப் பிரதேசங்களில் அரபுக் குடியேற்றங்கள் காணப்பட்டன. அதிலும் குறிப்பாக, கிழக்குக் கரையில் அமைந்திருந்த காயல்பட்டணம் பிரதான அரபுக் குடியேற்றமாக விளங்கியது. இந்தக் காயல் பட்டணத் துறைமுகமே சோழர்களின் வீழ்ச்சியின் பின், தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் முக்கியம் வாய்ந்த வணிக மத்திய தலமாக வளர்ச்சியடைந்தது. பதினான்காம், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் இவ்வணிக வளர்ச்சி, உச்சநிலையை அடைந்தது. வணிகப் பரம்பலினூடாகவே தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே தொடர்பு ஏற்பட்டது. இந்தத் தொடர்பே, பின்னர் பண்பாட்டுத் தொடர்பாக விரிவடைந்தது.

கி.பி.1505ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரின் வருகையைத் தொடர்ந்து, இலங்கையின் தெற்குக் கரையோரப் பகுதியில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் பெரும் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கும்படி ஏற்பட்டது. முஸ்லிம்களின் பொருளாதார பலத்தைச் சீர்குலைப்பதில், போர்த்துக்கேயர் முன்னின்று செயல்பட்டனர். கி.பி.1658ல் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளை ஆண்ட ஒல்லாந்தரும், முஸ்லிம்களின் வர்த்தக முயற்சிகளை முறியடிப்பதைத் தமது முக்கிய நோக்கங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்தனர். வணிகத்துறையில் மட்டுமின்றி மத விவகாரங்களைக் கடைப்பிடிப்பதிலும் முஸ்லிம்கள் பல பிரச்சினைகளை இந்த அன்னியர் ஆட்சியில் எதிர்நோக்கினர். காலப்போக்கில், அவர்கள் கடுங்கொள்கைகளைத் தளர்த்திக் கொண்டனராயினும், 1798ல் ஆரம்பமான ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில்தான் முஸ்லிம்கள் அடக்கு முறையிலிருந்து ஓரளவு சுதந்திரம் பெற்றனர் எனலாம்.

தென்னிலங்கை மக்களின் குடிசனப் பரம்பலை நோக்கும்போது ஆரம்பகாலத்தில் அவர்கள் காலி, மாத்தறை போன்ற முக்கிய நகரங்களிலேயே குடியமர்ந்தனர். ஆனால், போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளைத் தொடர்ந்து அவர்கள் கிராமங்களை நோக்கி நகரத் தொடங்கினர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கிருந்தை, மீயல்லை, யகஸ்முல்லை, கொடபிட்டிய போன்ற கிராமங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்த போர்த்துக்கேயர், கோட்டை இராச்சியத்தில் நிலையான ஓர் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டனர். ஆனால் சீதவாக்கை மன்னனாகிய முதலாம் இராஜசிங்கன் கி.பி.1588ல் கொழும்பு கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். போர்த்துக்கேயர், மன்னனது கவனத்தைக் கலைக்கும் பொருட்டு, தமது போர்க் கப்பலைத் தெற்கு நோக்கி அனுப்பி வைத்தனர். தோம் டி ஸொய்ஸா என்பவனின் தலைமையில் தெற்கு நோக்கிச் சென்ற இப்படையினரின் தாக்குதலுக்கு பலப் பிட்டி, காலி, மாத்தறை போன்ற முஸ்லிம் நகரங்களும் உட்பட்டன. இத்தாக்குதலின்போது மாத்தறை அவர்கள் வசமாகியது. அதைத் தொடர்ந்து தெளிநுவரை விஷ்ணு தேவாலயத்தில் பெரும் பொக்கிஷங்கள் இருப்பதையறிந்த போர்த்துக்கேயப் படை, அங்கு புறப்பட்டது. இதைக் கேள்வியுற்ற அப்பிரதேச மக்கள் தங்களது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு நகரங்களை விட்டு, பாதுகாப்புக் காகக் காடுகளினூடே அங்கும் இங்கும் சிதறி ஓடினர்.

தோம் டி ஸொய்ஸாவின் படை, தாக்குதலை முடித்து விட்டுச் சென்ற பின்னர் சிங்கள மக்கள் தங்களது பழைய இடங்களுக்கு மீண்டனர். ஆனால், முஸ்லிம்களோ காடு

களிலேயே குடியிருக்கலாயினர். இதனால், காடுகளின் மத்தியில் பல முஸ்லிம் கிராமங்கள் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றிய குடியேற்றங்களில் கந்துறை, திக்குவல்லை போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. திக்குவல்லையில் குடியேறிய மக்களில் ஒரு பிரிவினர் 'ஓட்டிபொருளை' என்ற இடத்திலும், மற்றொரு பிரிவினர் சியம்பலா வாடிக் கரையோரத்திலும் வாழத்தலைப்பட்டனர்.³

இவ்வாறு, இலங்கையில் குடியேறிய அராபியர்களின் வழித்தோன்றலான முஸ்லிம்களின் பிரதான தொழிலாக வணிகமே காணப்பட்டது. பொருளாதார வசதி குறைந்தோர் ஈரோட்டி முறை வியாபாரம், பொட்டணி வியாபாரம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவருகிறது. தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூக, கலாச்சாரத்தோடு பின்னிப் பிணைந்த நிறுவனங்களாகப் பள்ளிவாசல்கள் காணப்பட்டன.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை எடுத்து நோக்கினால், அவர்கள் மரபு ரீதியான சிந்தனைப் போக்கு கொண்டவர்களாகவே காணப்பட்டனர். கல்வி கற்கக்கூடிய சூழ்நிலை அங்கு காணப்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அவர்கள் சமயச் சடங்குகளைப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும் என்ற சமூகக் கட்டுப்பாடு அன்று இருந்துவந்தது. ஆன்மீக அறிவு வேறு, உலகியல் அறிவு வேறு என்ற சிந்தனைப் போக்கே அக்கால மக்களிடம் நிலவி வந்ததால், பெண்கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. வயது வந்த பெண் பிள்ளைகள், தங்களது கல்வியைத் தொடர்வதற்கு அனுமதிக்கப்படவுமில்லை.

ஆயினும், சிங்கள மக்களுக்கு மத்தியில் சிறுபான்மையினராக வாழ்ந்தமையால், பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் சிங்கள மொழியாற்றல் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். அநேகமானோர், சிங்கள மொழிமூலமே கல்வி கற்கவும் விழைந்தனர். ஆனால், 1930களின் பின், டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தைத் தொடர்ந்து நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார சமூக மாற்றத்தை அடுத்தே, கல்வித்துறையில் முஸ்லிம்கள் ஓரளவுக்கு அக்கறை காட்டினர். 1940களில் ஏற்பட்ட மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் எழுச்சி காரணமாக, தென்னிலங்கையிலும், கீழ் மத்தியதர வகுப்பினர் மத்தியில் இருந்து சுயபாஷா ஆசிரியர்கள் உருவாகினர். இவர்கள், அர்த்தமற்ற சமயச்சடங்குகளை புறக்கணித்துவிட்டு, இஸ்லாத்தின் உண்மையான கொள்கைகளை நிலைநிறுத்த முயன்றனர்.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் மதச்சார்பான இலக்கிய முயற்சிகள்

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே வரலாற்று ரீதியான ஒரு பிணைப்பு இருந்து வந்துள்ளதால், தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் கலை, கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களும் தென்னிந்தியாவோடு தொடர்பு பட்டதாகவே காணப்படுகின்றன.

சம்பிரதாயபூர்வமான சமயச் சடங்குகளே சென்ற நூற்றாண்டில் தென்னிலங்கையின் சில பிரதேசங்களில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இதன்பொருட்டு இயற்றப்பட்ட சமயக் கருத்துக்களோடு தொடர்புடைய செய்யுள் வடிவங்கள் இலக்கியமாகவன்றி, மதக்கிரியைகளுக்கே பயன்பட்டு வந்தன. இவை சமயச் சடங்குகளின்போது,

ஆத்மீக பலனை எதிர்பார்த்து உச்சரிக்கப்பட்டன. இலக்கியம் முற்றிலும் மதச்சார்பானதாகக் கருதப்பட்டது. எனவே, நவீன இலக்கியத்துறையில் அவர்கள் அக்கறை காட்டவில்லை. பக்திநெறி சார்ந்த படைப்புகளே அக்காலத்தில் வரவேற்புப் பெற்றன. இதனால், மார்க்க அறிஞர்கள் இறையியலோடு சம்பந்தப்பட்ட தமது படைப்புக்களை வெளியிட்டு வந்தனர். இவர்களே இலக்கியவாதிகளாகவும் மதிக்கப்பட்டனர்.

இவ்வகையில் நோக்கும்போது கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில், வெலிகாமத்தில் வாழ்ந்த அப்துல் காதிர் ஆலிம் என்பவரின் ரமழான் மாலை என்னும் செய்யுள் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. இது அரபுத் தமிழில் அமைந்தது. மேலும் பல அரபுக் கவிதா நூல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். பன்மொழிப் பாண்டித்தியம் பெற்ற அஸ்ஸெய்யது யானீன் மௌலானா அல்ஹாசிமி என்ற அறிஞர், அரபுத் தமிழ் அகராதியின் முன்னோடியாவார். 'காழூஸ் அரபி வ அர்வி' என்ற அரபுத் தமிழ் அகராதி இவரது தனி முயற்சியால் வெளிவந்தது. இதுமட்டுமன்றி, அரபு நூல்களையும் பல விரிவுரைகளையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். 'அல் ஹஜ்' என்ற நூலை வெளியிட்ட ஸகரியா ஆலிம் அவர்களும் மதத்துறை இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். 1940 - 1960 வரை காலப்பிரிவில் அரபு, அரபுத்தமிழ், தமிழ் நூல்களை வெளியிட்ட ஸித்தீக் ஆலிம் என்பவரும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர். இஸ்லாத்தில் வாழும் வழி, 100 ஹதீஸ்கள், உலக நபி போன்ற தமிழ் நூல்களை எழுதிய இவர், அரசினர் பாடசாலை, அரபுப் போதனைக்கான பாட நூலையும் எழுதியவர். அல் இர்ஷாத் என்ற அரபுத் தமிழ் மாசிகையையும் இவர் வெளியிட்டார். காலியைச் சேர்ந்த அஜ்வாத்

ஆலிமும் சில நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். அரபு மொழியில் வல்லவரான இவரின் மூன்று நூல்கள் வெளிவந்தன. காலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட காதிர் ஸம்ஸூதீன் புலவர் 'முபாரக் மாலை' என்னும் நூலை தொங்கல் 'பைத்' தில் முஹம்மத் நபி (ஸல்) அவர்களின் சரிதையை அரபுத் தமிழில் எழுதினார். 1388 பாக்களால் ஆன இக்கோவை 1881ம் ஆண்டு அரங்கேற்றப்பட்டது. தன்பீஹு மாலை, விபத்து மாலை ஆகியன இவரது வேறு சில நூல்களாகும். காலியைச் சேர்ந்த எம்.எஸ்.எம். ஹரீஸ், ஏ.ஆர்.எம்.ஏ. காதர் போன்றோரும் கவிதைத்துறையில் முயற்சிகள் செய்தனர். ஹாதி புலவர், ஹாமித் புலவர், மஹ்மூத் புலவர் ஆகியோரும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். முஹியத்தீன் புலவர், முஹியத்தீன் முனாஜாத்து, அத்தாஸ் முனாஜாத்து என்பவற்றை இயற்றினார்.

தொடர்ந்து வந்த காலத்தில், நாட்டார் பாடலை அடியொற்றியும் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. இவ்வகையில் திக்குவல்லை அசனா மரைக்கார் உமர்லெப்பை எழுதிய முனாஜாத்து குறிப்பிடத்தக்கது. வெலிகமையைச் சேர்ந்த அஹமது நெய்னா மரைக்கார் ஆலிம் (டப்பி ஆலிம்) அரபுச் சிங்களத்திலும் கவிதைகள் படைத்தார். "அதி விற்பன விவேக சிந்து" இவரது நூலாகும். கோலாட்டம் பாடல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

மாத்தறை காஸிம் புலவர் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் ஒருசேரக் கவிதை படைத்தவர். ஜனரஞ்சகப் படைப்பு களில் ஆர்வம் காட்டிய இவர் ஞானக்கண், காலிகேலியா, கோட்டை சோழியா, புத்திப் பாட்டு, தரீக்காச் சண்டை, கதிர்காமக் கும்மி, சோனகர் என்றால் சுழற்றும் தலை, சோனகமே முஸ்லிம் போன்ற பல நூல்களை வெளியிட

டுள்ளார். அதுமட்டுமன்றி, புர்தா என்ற அரபுக் கவிதையின் சில பகுதிகளைக் 'கவிப்பரிவட்டம்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். சிங்கள நூல்கள் பலவற்றையும் எழுதியுள்ள இவர், நாடகத்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். 1920ல் 'கமருஸ் ஸமான்' நாடகத்தையும், 1947ல் 'பாதுஷா ஸபர்' என்ற நாடகத்தையும் மேடையேற்றினார். வெளிப்பிடியைச் சேர்ந்த கவுஸ்லெப்பை என்பவரும் சதிபதிமாலை, பெருமையின் கேடு ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வாறு, எழுத்தார்வம் உள்ள பலர் அன்றைய முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் நவீன இலக்கியத்துறையில் அக்கறை காட்டத் தயங்கினர். எனவே, மத உற்சவங்களுக்கென்று சிருஷ்டிக்கப்பட்ட செய்யுள் வடிவங்களையே அவர்கள் தமது கலாசார முதுசங்களாகக் கருதி வந்தனர். 1950 வரை இப்போக்கே நீடித்தது.

தென்னிலங்கை நவீன கல்வியாளர்களின் இலக்கியப் பிரவேசம் (1950ன் பின்)

1950ம் ஆண்டுவரை தென்னிலங்கையின் இலக்கியத்துறையில் பாரம்பரிய முறையே தொடர்ந்தது. நாட்டின் அரசியல் துறை மாற்றங்கள் காரணமாக 50களில் இந்நிலை மாறத்தொடங்கியது. சுயபாஷைக் கல்வித் திட்டத்தின் காரணமாக முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியது. வர்த்தக சமூகமாக இருந்த தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியிலிருந்தும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள், குறிப்பாக ஆசிரியர்கள், உருவாகத் தொடங்கினார்கள். இவர்கள் எழுத்துத்துறையிலும் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் இலக்கியத்துறையில் பிரவேசித்தவர்களுள் காலி எம்.எஸ்.எம். ஹரீஸ், திக்குவல்லை எம்.ஏ. முஹம்மது (புகாரி மாஸ்டர்), வெலி

காமம் முக்தார் ஏ. முஹம்மது, காலி எம்.எஸ்.ஏ. மஜீத் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களில் எம்.எஸ்.எம். ஹரீஸ் கட்டுரை, கவிதை என்பவற்றை எழுதுவதில் சிறந்து விளங்கினார். ஆனால் எதுவும் நூலுருப்பெறவில்லை. சிங்கள மொழியில் ஆற்றல் மிக்க எம்.எஸ்.ஏ. மஜீதும் சிறந்ததொரு கட்டுரை ஆசிரியராக விளங்கினார். இவர் வருடாந்தம் ஒரு மீலாத் மலரையும் வெளியிட்டு வந்தார். ஆரம்பகாலத்தில் இசைப்பாடல்கள் எழுதிவந்த எம்.ஏ. முஹம்மது, பின்னர் வானொலி நாடகத் துறையில் தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். இவரது மேடை நாடகமான 'சூறாவளி' நூலுருவில் வெளிவந்தது. இதே நாடகம் 'பௌசியா' என்ற பெயரில் முஸ்லிம் தொடர் நாடகமாக வானொலியில் ஒலிபரப்பானது. 1957ல் வானொலி சிங்கள சேவையில் 'உஸ்வத்துல் இஸ்லாம்' நிகழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியவரும் இவரே. இஸ்லாம் சமயம், இஸ்லாமிய வரலாறு, தொழுகை விபரம் ஆகிய நூல்களைச் சிங்களத்தில் எழுதிய இவர் 'சூரத்துல் பாத்திஹா'வையும் சிங்களத்தில் பெயர்த்து வெளியிட்டார். எஸ். அப்துல் லத்தீப் என்பவர் 'திருக்குர்ஆனும் இயற்கையும்' என்ற தலைப்பில் ஆய்வு நூலொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். செய்யுள்களும் எழுதியுள்ள இவர், 'உலக இரட்சக தூதர்' என்ற பிரசுரத்தை 1936ல் வெளியிட்டார்.

1950களில் எழுதத் தொடங்கிய இன்னொருவர் போர்வையூர் எஸ்.ஏ.எஸ்.எம். அஷ்ரஃப். இவர் கட்டுரைகள் எழுதியதோடு பல வானொலி நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். இதே காலகட்டத்தில் 'கேசரி' என்ற புனைப் பெயரில் கதை, கவிதைகள் எழுதிய மாத்தறை ஸாலி, சிங்கள மொழியிலும் ஆக்கங்கள் எழுதியுள்ளார். நாடகங்கள் சில

வற்றையும் தயாரித்துள்ளார். மேலும், இக்காலப்பிரிவில் கட்டுரை ஆக்கத்தில் ஆர்வம் காட்டியவர்களுள் வெலிகம எம்.எச்.எம். ஜஉபர், ஏ.எம்.எம். உவைஸ் கந்தரை எம். ஜே. எம். ஜெலித் ஆகியோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

வெலிகாமம் அபுல் ஹஸன் முஹம்மது, சஈத் எம். இர்ஷாத், கலீல் அவன் மௌலானா போன்றோர் பழைய மரபின் அடிப்படையிலேயே தமது எழுத்து முயற்சியைத் தொடர்ந்தனர். முதல் இருவரும் மதம் தொடர்பான சிறுசிறு பிரசுரங்களை வெளியிட்டுள்ளனர். ஸஈத் எம். இர்ஷாத் கட்டுரைத் துறையிலும் ஆர்வம் உள்ளவர். கவிதைத்துறையில் ஆற்றல் மிக்க கலீல் அவன் மௌலானாவின் 'நாயகர் பன்னிரு பாடல்' சிறந்ததொரு வெளியீடாகக் கருதப்படுகின்றது.

ஆரம்ப காலத்தில் கவிதை, சிறுகதை என்பவற்றுடன் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த மாத்தறை எம்.ஏ.எம். சுக்ரி பின்னர் சமயத்துறை ஆய்வில் ஈடுபட்டுத் தற்போது சிறந்த சொற்பொழிவாளராகவும், ஆய்வாளராகவும் விளங்குகிறார். அவ்வப்போது வரலாறு, சமூகவியல் சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதிவரும் இவர், ஆத்ம ஞானிகளும் அறப்போராட்டங்களும், அல்குர்ஆனில் வரலாறும் வாழ்வு நெறியும், ஆகிய நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் வரலாற்றாய்வாளரின் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

1950களில் 'நகைமலர்' நூலை எழுதி வெளியிட்ட காலி ஏ.எச்.எம். யூசுப் நடைச்சித்திரங்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். 'இஸ்லாமிய நாகரீகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூல் எம்.எச்.எம். நாளிர் என்பவரின் படைப்பாகும். கட்டுரைத் துறையில் ஆர்வமுள்ள இவர் பல சமய, சமூகக்

கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இதே காலப் பிரிவில் கட்டுரைத்துறையில் பிரவேசித்த இன்னொருவர் கட்டுகொடை மக்கின் அன்ஸாராவார். இவர் நாடகம், சித்திரம் என்று பல துறைகளையும் தொட்டவர். 'இரத்தினத்தீவின் இஸ்லாமியர் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்' என்ற இவரது நூல், 1978ல் பிரசுரமானது. கட்டுரையாளர் வரிசையில் காலி எம்.எம். இர்பானையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், இப்போது இவர் எழுத்துலகிலிருந்து ஒதுங்கியுள்ளார் மாத்திரை எம்.ஏ. மன்சூர் ஒரு ஓவியக் கலைஞர். இவர் சிறுவர்களுக்கான படைப்புகளை எழுதிவந்தார்.

இவ்வாறு 1960 வரை பாரம்பரிய இலக்கியங்கள் ஒரு புறமும், நவீன இலக்கியங்கள் இன்னொரு புறமுமாய் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் 1960களில் பின்னே தென்னிலங்கையின் இலக்கியத்துறையில் பக்தி இலக்கியத்துக்கு மாறுபட்ட ஒரு புதியபோக்குத் தென்பட ஆரம்பித்தது.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் நவீன இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் (1960களின் பின்)

1956ல் சோஷலிசக் கருத்துடைய அரசியல் கட்சி யொன்று தேர்தலில் பெற்ற வெற்றி, நாட்டில் பல்வேறு வகையான மாற்றங்களுக்கு அடிகோலியது. பாடசாலைகளை அரசு கையேற்றதால் சகல மக்களுக்கும் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை அரசு ஏற்படுத்திக்கொடுத்தது. வணிகத்துறையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முஸ்லிம்கள், கல்வித்துறையிலும் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கியது, இந்தக் காலகட்டத்திலே தான். இதனால் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களும் பல அனுக்ஷலங்களைப் பெற்றனர். படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் இளந்தலைமுறையினர் பாரம்பரிய மரபுகளில் இருந்து படிப்

படியாக விடுபட்டனர். சமூகத்தில் மேல்மட்டத்தினரின் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதற்கு சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்களும் கலை இலக்கிய மன்றங்களும் பயன்பட்டன.

1956ன் பின் நாட்டில் ஏற்பட்ட தேசிய விழிப்புணர்ச்சியும், சுயபாஷை மூலம் உயர்கல்வி கற்றோரின் வருகையும் பத்திரிகைகளின் தோற்றமும் இலக்கியத்துறையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. படித்தவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை முன்வைக்க இலக்கியத்தை ஓர் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தினர். தென்னிலங்கையிலும் சுயபாஷா ஆசிரியர்கள், மறுமலர்ச்சிக்கருத்துக்களோடு எழுத்துலகில் பிரவேசித்தனர்.

1960ன் பின், சமூக நோக்கோடு பேனா பிடித்த புதிய பரம்பரையினருள் எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், எம். ஹம்ஸா முஹம்மது, திக்குவல்லை சுமால், எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, நீள்கரை நம்பி, செந்திரன் சத்தார் போன்றோர் குறிப்பிடக்கூறக் கூடியவர். ஆரம்பத்தில் தனித்து இயங்கிய இவர்கள், 1968ல் கூட்டாக இணைந்ததன் விளைவாக திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் உதயமானது. இதற்கு முன் நிறுவப்பட்ட காலி முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இதன் முன்னோடியாகும். இச்சங்கம் ஏ.எச்.எம். யூசுப், எம்.எம். இர்பான் ஆகியோரின் முயற்சியினால் உருவானது. இதுதவிர 1964ல் எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், எம். ஹம்ஸா முஹம்மது, எம்.எச்.எம். அலி ஆகியோர் இணைந்து இசுபால் கலா மன்றத்தையும் உருவாக்கி இருந்தனர்.

எனினும் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கமே இலக்கியத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. விமரிசன அரங்குகள், விஷேட கலியரங்குகள், மாதாந்த கவிதா வாட்டம், இலக்கிய கருத்தரங்குகள், எழுத்தாளர்

சந்திப்பு, நூல் வெளியீடுகள் என்று பலவகையிலும் இச்சங்கம் செயற்பட்டது. 1969ல் இச்சங்கத்தின் ஓராண்டு நினைவு விழவின் போது 'பூ' எனும் கவிதைத் தொகுதி வெளியிடப்பட்டது. மன்றத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாக 'பூ-2' 1973ல் வெளிவந்தது. அதுமட்டுமன்றி, திக்குவல்லை சுமாவின் 'எலிக்கூடு' புதுக்கவிதைத் தொகுப்பும், செந்திரன் ஸத்தாரின் 'விடிவு' புதுக்கவிதைத் தொகுப்பும் இச்சங்கத்தினாலேயே வெளியிடப்பட்டன.

1950களில் திக்குவல்லை முஸ்லிம் வித்தியாலயம் வெளியிடப் 'தென்மதி' இதழை ஆரம்பிக்கின்றமர்க்க கொண்டு எழுத ஆரம்பித்த எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், பன் துறைகளிலும் ஆற்றல் மிக்க ஒரு கவிஞர். பாலர் கவிதையுடன் படைப்பிலக்கியத்தை ஆரம்பித்த இவர் ஏராளமான மரபுக் கவிதைகள், புதுக்கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். அதுமட்டுமன்றி, இலங்கையில் முதன்முதல் 'கொங்கிரீட் கவிதை' பரிசோதனை முயற்சியில் ஈடுபட்டவரும் இவரே. ஆய்வுத் துறையில் அதிக அக்கறை காட்டிவரும் இவர், இசைத் துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். மீதும், சிறுகதை, நாடகம், ஓவியம் என்பவற்றோடு சிங்கள தமிழ் பரிவர்த்தனையிலும் பரிச்சயமுள்ளவர். பத்திரிகைத் துறையை எடுத்துநோக்கினால் நேர்வழி, அஷ்ஷூரா, பாமிஸ் மாசிகை, செய்திமடல், பிரதிவார போன்ற கஞ்சிகைகளில், ஆசிரியர், இணை ஆசிரியர் பதவிகளை இவர் வகித்து வந்துள்ளார்.

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கிய யோனசுபுர ஹம்ஸா, கவிதை, கட்டுரை என்பவற்றை எழுதியுள்ளார். பிற்காலத்தில் இவரது கவனம் நாடகத்துறைக்குத் திரும்பி விட்டது.

இதுவரை நூற்றி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கும் திக்குவல்லைக் கமால், அழுக்கமை அல் ஹம்றா மகாவித்தியாலய 'சுவை' ஏட்டினைக் களமாகக் கொண்டு எழுத ஆரம்பித்தவர். 1968ல் 'ராதா' இதழில் முதற் சிறுகதையை எழுதிய இவரது படைப்புகள் பின்னர் மல்லிகை, இன்ஸான், தினபதி, தாமரை போன்றவற்றில் பிரசுரமாகின. 1984ல் 'கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும்' என்ற தலைப்பில் இவரது சிறுகதைத் தொகுதியொன்று வெளிவந்தது. பத்திரிகையில் இரண்டொரு தொடர் கதைகள் எழுதிய இவர் ஆறு நாவல்களும் எழுதியுள்ளார். வானொலி நாடகம், கவிதை ஆகியவற்றிலும் இவர் தனது திறமையைக் காட்டிவருகிறார்.

ஏ.எச். இமானுதீன் "நீள்கரை நம்பி" என்ற புனைப் பெயரில் சிறுகதைகள் எழுதியதோடு மட்டுமன்றி, மொழி பெயர்ப்புத் துறையிலும் அக்கறை காட்டி வந்தார்: விமரிசனங்களும் எழுதினார். சுதேச வைத்திய வளாகம் வெளியிட்ட "இஸ்திக்லாஸ்" மலரில் இவரே ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்தார். க.பொ.த (உ.த.) வகுப்புக்கு 'அபிவிருத்திப் புவியியல்' என்ற பாடநூலை எழுதி வெளியிட்ட எஸ். ஐ. எம். ஹம்ஸா கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதை போன்றவற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

1970ல் மு. வரதராசனின் 'களீளோ காவியமோ' என்ற நாவலை 'நாரிகுராவு' என்ற பெயரில் சிங்கள மொழியில் பெயர்த்து தென்னிலங்கையில் முதன்முதலில் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற எழுத்தாளர் போர்வையூர் சாயிர் ஆவார். "இலங்கைச் சோனகர் வரலாறு" என்ற நூலும் இவரது மொழிபெயர்ப்பாகும்.

‘விடிவு’ கவிதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியரான செந்திரன் ஸத்தார் புதுக்கவிதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். திக்கு வல்லையைச் சேர்ந்த அஹமத் ரிஜா என்பவரும் ‘வல்லைச் சீலன்’ என்ற புனைப்பெயரில் புதுக்கவிதைகள் படைத்துள்ளார். மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டியவரும் ஸபருல்லாகான் ‘திக்குவல்லை ஸபர்’ என்ற பெயரில் கவிதை, சிறுகதை போன்றவற்றைத் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கு மொழிபெயர்த்து உள்ளார். எம்.ஏ. இனாயதுல்லா ‘திக்கு வல்லை இனாயா’ என்ற பெண் பெயரில் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் பெரும் பாலானவை “வங்கியும் நீங்களும்” இதழில் வெளிவந்தன. சிங்களத்திலும் இவர் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். 1970களில் நிறையக் கவிதைகள் எழுதிய “ஜமாலி”யின் உண்மைப் பெயர் ஹஸூர் மௌலானா. இவர் வெலிகாமத்தைச் சேர்ந்தவர். போர்வையூர் ஜிப்ரி சிறுகதை, நாடகம் போன்றவற்றை எழுதியுள்ளார். மாத்தறை எம்.ஏ. அத்தாஸ் என்பவரும் இடைக்கிடையே கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

ஜெ.கே. மெக்காதர் என்ற பெயரில் நல்ல பல சிறுகதைகளை எழுதி ஓய்ந்துள்ள பெண் எழுத்தாளர் வெலிகாமம் கப்புவத்தையைச் சேர்ந்து காமிலா மஸாஹிம். 1965-70களில் இவரது பல சிறுகதைகள் பிரசுரமாயின.

இஸ்லாமிய ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும், பல சிறுகதைகளையும், அரபுத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளையும் எழுதியுள்ள எம்.எஸ்.ஐ. இமாம் திக்குவல்லையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். மொயீன் சமீன் என்பவரும் நல்ல பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அம்பாந்தோட்டை ஹன்னான், மிஹாஜ் ஆகிய இருவரும் சிங்களத்தில் இஸ்லாமியக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். மாத்தறையைச் சேர்ந்த

ஹஸீனா பல சிறுகதைகள், உருவகக் கதைகள் எழுதியுள்ளதோடு, ஒரு நாவலும் எழுதியுள்ளார்.

சிங்களத்தில் கவிதை, நாடகம் என்பவற்றை எழுதியுள்ள டி.எம்.எம். ரஷிப் திக்குவல்லையைச் சேர்ந்தவர். ஹபீபுர் ரஹ்மான், இப்லால் ஹுஸைன் ஆகிய இருவரும் வெல்கமையைச் சேர்ந்தவர்கள். முதலாமவர் சமயக் கட்டுரைகளையும் இரண்டாமவர் கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளனர். வெலிப்பிட்டி பாசில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

1973ல் மல்லிகையில் முதல் சிறுகதையை எழுதிய திக்குவல்லை ஸ்ப்வான், ஏராளமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். றோனியா இதற்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் இவரது பல குறுங்கதைகள் பிரசுரமாகி உள்ளன. கவிதைத் துறைக்கும் பங்களிப்புச் செய்துள்ள இவர் 'இனிமை' சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமாவார்.

எவ்வாறாயினும், சமூகநோக்கும் யதார்த்தப் பார்வையும் கொண்ட ஜனரஞ்சகப் படைப்புக்கள் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது 1960களின் பின்பேயாகும்.

இன்னொரு தலைமுறையின் இலக்கியப் பிரவேசம் (1980ன் பின்)

1980களில், முன்பு எக்காலத்திலும் இல்லாதவாறு நாடெங்கிலுமுள்ள முஸ்லிம் இளைஞர்களும், சில யுவதிகளும் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினர். நாட்டில் ஏற்பட்ட இனப்பிரச்சினைகளும் இதற்கொரு காரணம் எனலாம். தமிழ் சிங்களப் பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து காலியாக்கப்பட்ட பத்திரிகைத்துறை வெற்றிடங்களில்

முஸ்லிம்கள் பதவி ஏற்க வாய்ப்புக் கிடையது. தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் ஆசிரியர், பக்க அமைப்பாளர் பதவிகள் இவர்களுக்குக் கிடைத்தன. எனவே, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு தேசிய பத்திரிகைகளும் தராளமாகக் களம் கொடுத்தன.

தேசியப் பத்திரிகையினால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், ரோனியோ இதழ்களை வெளியிட்டுத் தங்களது ஆக்கங்களுக்குத் தாமே களம் அமைத்துக் கொண்டனர். மத்திய கிழக்குத் தொழில் வாய்ப்புகளும் அவை மூலம் கிடைத்த பணமும் கூட ரோனியோ வெளியீடுகள் இக் காலகட்டத்தில் அதிகம் தலையெடுக்க ஒரு காரணமாயின. ஆயினும், நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருந்து தோன்றிய சிறு சிறு ரோனியோ இதழ்கள் பல புதியவர்களுக்குக் களம் கொடுத்தன. அவர்களை இலக்கிய உலகுக்கு அவை இனம் காட்டியதை மறுப்பதற்கில்லை. தேசிய ரீதியில் நிகழ்ந்த இம்மாற்றம் தென்னிலங்கைக்கும் பொதுவானதே. எனவே, 1980ன் பின்பு, இங்கும் பல இளைய தலைமுறையினர் எழுத்துலகில் காலடி வைத்தனர்.

திக்குவல்லையைச் சேர்ந்த ஏ.எல்.எம். ஸும்ரி இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர். பல சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்றுள்ள இவர் வானொலி நாடகம், சமூகச் சித்திரம் என்பவற்றை தொடர்ந்தும் எழுதி வருகின்றார். நல்ல ஓவியரான இவர், பல ரோனியோ இதழ்களின் அமைப்பாளருமாவார்.

மாத்தறை ஸமீனா ஸஹீட, கட்டுக்கொடை மஸீனா புன்யாமீன் போன்ற பெண் எழுத்தாளர்களும் சிறுகதை, கவிதைகள் மூலம் இலக்கியத்துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்து

வருகின்றனர். திக்குவல்லை ரதீயா எம். ஆமிர், மாத்தறை மர்லியா ஏ.காதர், தீனியா நதீர் ஹம்பாந்தோட்டை ஸெய் ருன்னிஸா டன், கொடபிடிய உம்மு ஹப்பா ஷாபி போன்ற பெண்கள் பலரும் எழுத்துத்துறையில் ஆர்வம் காட்டி வருவது குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகும். இவர்கள் அனைவரும் கட்டுரை முயற்சிகளில் கால்வைத்துள்ளனர். திக்குவல்லை ரதீமா எம். அமீர் கட்டுரையோடு சிறுகதைத் துறையிலும் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார். ஸம்ஸூல் லுஹா ஹாமீம் கவிதைத் துறையில் விருப்புக் காட்டி வருகிறார்.

இவர்களோடு இன்ஸாஃப், வல்வைச்செல்வன், வெலிகாமம் சஹீத் எம். இர்பான், எம்.ஜே. முஹம்மது, காலி இப்திகார், எம்.ஏ. நிலாம் ஆகியோரும் ஆரம்ப காலக் கவிதைகளோடு தங்களது கலைப்பயணத்தைத் தொடங்கியுள்ளனர். காலி இப்திகார் 'இளந்தென்றல்' என்ற பெயரில் ஒரு நோனியோ இதழைச் சிறிது காலம் வெளியிட்டு வந்தார். அத்துடன் ஹுஸ்னுல்ஸமா ஹஸன் சிறுகதையிலும், ஹிபிஷி ஹாமீம், எம்.எல். கலீல் ஆகியோர் கட்டுரை எழுதுவதிலும் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர்.

இந்த நீண்ட பட்டியலில் அடங்கி உள்ள பலர், இலக்கியச் செடியில் இன்னும் மொட்டுக்களாகவே இருக்கின்றனர். எனினும், இப்புதிய பரம்பரையினர் பிற்காலத்தில் தென்னிலங்கையில் மட்டுமல்ல, ஈழத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பங்களிப்புச் செய்ய வாய்ப்பு இருக்கின்றது.

பத்திரிகைத் துறையில் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள்

பத்திரிகைத் துறையும் தென்னிலங்கையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்று இருந்ததை இங்கிருந்து வெளியான பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும்

நிருபிக்கின்றன. தென்னிலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பத்திரிகைகளும் ஒரு காரணம் என்றே குறிப்பிடல் வேண்டும்.

“அல் இர்ஷாத்” என்ற அரபுத்தமிழ் மாசிகையை மூன்று ஆண்டுகள் வெளியிட்ட ஸித்தீக் ஆலிம், வெலிகாமத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரே தென்னிலங்கையின் முதலாவது பத்திரிகையாளர் ஆவார். ‘புதுமைக் குரல்’ என்ற பத்திரிகையை 1964 - 70 காலப் பிரிவில் முக்தார் ஏ. முஹம்மது வெளியிட்டார். முஸ்லிம்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப் பாடுபட்ட இவ்விதழ் இலக்கியத்துறையைப் புறக்கணிக்கவில்லை.

திக்குவல்லை எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப் என்பவரும் இதே காலப் பிரிவில் ‘எதிர்ப்பு’ பத்திரிகையின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். தீவிர இடதுசாரி ஏடாகக் கொழும்பில் வெளிவந்த இப்பத்திரிகையின் சிங்கள இதழிலும் இவரே ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். இவர் நல்லதொரு சமூக ஆய்வாளருமாவார்.

எம்.எச்.எம். நாஸர் ‘அஷ்ஷபாப்’ என்ற நோனியோ இதழை 1970களின் ஆரம்பத்தில் வெளியிட்டு வந்தார். பின்னர் இவர் அதை அச்சில் கொண்டுவரும் முயற்சியிலும் வெற்றி கண்டார். மேலும், காலியைச் சேர்ந்த ஏ.ஸீ.ஏ. கபூர் என்பவரே கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் (Economic Times)ன் ஆசிரியராவார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஆற்றல் மிக்க இவர் பலஸ்தீனம் பற்றி இரு மொழிகளிலும் நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார்.

எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ் பல பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராகவும், உதவி ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். நேர்வழி,

அஷ்ஷுரா, பாமிஸ் செய்திமடல், பிரதிராவ போன்றன அவற்றுள் சிலவாகும்.

'இனிமை' என்றொரு இதழும் திக்குவல்லை கமாலை ஆசிரியராகக் கொண்டு சொற்ப காலம் வெளிவந்து, நின்று போனது. பின்னர் இதே பெயரில் ஸப்வான் ஓர் இலக்கிய இதழை வெளியிட்டு வந்தார். 1985ல் வெளிவரத் தொடங்கிய பத்திரிகையும் சில இதழ்களோடு நின்றுவிட்டது.

வெலிகாமம் வாரிஸ் அலி மௌலானா 'கலைச்சுடர்' என்ற பெயரில் மாணவருக்கான சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிட்டு வந்தார். இதில் இலக்கிய படைப்புகளும் களம் கொண்டன. 1982 முதல் யோனகபுர மக்கள் காங்கிரஸ் 'அஷ்ஷுரா' என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டு வந்தது. அரசியல், சமய, சமூக விவகாரங்கள், உலகச் செய்திகள் மற்றும் கலை இலக்கியச் செய்திகளோடு தென்னிலங்கையிலிருந்து நீண்ட காலமாக வெளிவந்த பத்திரிகை இது.

சான்றாதாரம்

1. Census of Population and Housing, General Report, 1981
2. சுகரி, எம்.ஏ.எம். தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றுப் பாரம்பரியம், அந்நூர், 1992
3. ஹம்ஸா முஹம்மது, எம். திக்குவல்லையின் பூர்வீக வரலாறு, பூ- 2, 1973, பக். 42-45

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் சிறுகதை முயற்சிகள்

1960களில்

ஆரம்பகாலத்தில் இலங்கையின் படைப்பிலக்கியத் துறைக்குத் திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் போன்ற குறிப்பிட்ட சில பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களே பங்களிப்புச் செய்து வந்தனர். எனினும், கதந்திரத்தின் பின் படிப்படியாக இலங்கையில் ஏற்பட்டு வந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் இலக்கியத்துறையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கின. இதன் காரணமாக வடக்கிலிருந்து மட்டுமன்றி கிழக்கிலங்கை, மலையகம், தென்னிலங்கை போன்ற பிரதேசங்களிலிருந்தும் பலர் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தனர்.

தென்னிலங்கையைப் பொறுத்தவரை, ஆரம்பகாலத்தில் அங்குள்ள முஸ்லிம்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் அனைத்தும் பெருமளவுக்கு மதம் சம்பந்தப்பட்டவையாகவே இருந்துவந்தன. 1960களின் பின் நவீன கல்வியாளரின் இலக்கியப் பிரவேசம் காரணமாக இந்நிலைமை மாறத் தொடங்கியது. மதார்த்த நோக்கும் முற்போக்கு எண்ணங்களும் கொண்ட இளைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த சிலர்

எழுத ஆரம்பித்தனர். இவர்களுள் சிறுகதை எழுத்தாளர் களும் அடங்குவர்.

தென்னிலங்கையின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதை ஆசிரியர் களுள் ஒருவராக, மாத்தறை எம்.ஏ.எம். சுக்ரியைக் குறிப்பிட லாம். ஆனால் ஓரிரண்டு சிறுகதைகள் எழுதியதோடு இவர் தன் கவனத்தைப் படைப்பிலக்கியத்துறையில் இருந்து ஆய்வுத் துறைக்கு மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார். அவரையடுத்து எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், யோனகபுர ஹம்ஸா, திக்குவல்லை கமால், நீள்கரை நம்பி, எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, திக்குவல்லை ஸபர் (ஸபருள்ளாகான்), திக்குவல்லை இனாயா (எம்.ஏ. இனாயதுள்ளா), வெலிகாமம் மெக்காதர் போன்றோர் சிறுகதைத்துறையில் ஆர்வம் காட்ட ஆரம்பித்தனர்.

1959ல் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது அநேகமான கவிதைகள் 'இன்ஸான்' எனும் பத்திரிகையிலேயே வெளியாகின. தேசிய நாளிதழ்களிலும், மல்லைக்கை போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியுள்ளார். இவரது கதைகளில் முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும், மாக்கீயக் கருத்துக்களையும் இனங்காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த வகையில் இவரது விடுதலை, கிராமத்திலே ஒரு சுவர் சாய்கிறது, நிஹாரா நீ தனித்தவளல்ல போன்ற கதைகள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை. நிய்யத்து, நம்பிக்கைகள், வயிறுகள் போன்ற சிறுகதைகள் அர்த்தமற்ற மதச்சடங்குகளையும், நம்பிக்கைகளையும் கண்டித்து எழுதப்பட்டுள்ளன. களனியும் கல்லோயாவும் கலக்கின்றபோது என்ற சிறுகதை, தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள் சிங்களச் சீமையுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பையும், அவர்களுக்கிடையே நிலவிய ஒற்றுமையையும் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றது.

‘கருத்தைக் கவர்ந்த கானம்’ என்ற கதை மூலம் அப் பிரதேச நோன்பு கால நடைமுறையை வெகு இயல்பாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார், ஆசிரியர். ‘வளவையின் மடியிலே’, ‘ரெண்டாம் ஷோ’, ‘திருப்புமுனை’ போன்ற கதைகளில் ஏற்படும் திருப்பங்கள் வாசகர்கள் எதிர்பாராத முடிவுகளைத் தருகின்றன. தமது கதைகளில் பிரதேச பேச்சு வழக்கையும் அரபுச் சொற்களையும் இயல்பான முறையில் கையாண்டு இருக்கிறார் எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ்.

எஸ். ஐ.எம். ஹம்ஸா, 1964 முதல் பல நோனியோச் சஞ்சிகைகள், சிறு பிரசுரங்கள் போன்றவற்றில் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். 1970களின் பின் இவரது கதைகள் சிந்தாமணி, தினகரன் போன்ற தேசிய இதழ்களிலும் வெளிவரத் தொடங்கின. 1971ல் சிந்தாமணியில் வெளியான இவரது ‘அந்தகாரம்’, ‘திருமணம் யாருக்கு’, ‘சிவப்புக் கோடுகள்’ என்பன குறிப்பிட்பெற்ற சொல்லக்கூடிய கதைகளாகும். உள்ளங்கள் புகையும்போது, நினைவுகள் நிஜமாகும்போது, நீலிக்கண்ணீர் வடிகிறது போன்றவை தினகரன் வார மஞ்சரியில் பிரசுரமான கதைகளில் சிலவாகும். அன்றாட வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் மனிதர்களே இவரது கதைப் பாத்திரங்களாக வருகின்றன. மூடநம்பிக்கை, காதல், ஏழ்மை, குடும்பப் பிரச்சினை, கணவன் மனைவிக்கு இடையிலான உறவுப் போராட்டங்கள் போன்ற பிரச்சினைகளை இவர் தம் கதைகளில் கையாண்டிருக்கிறார். எம்.எச்.எம். ஷம்ஸைப் போலவே இவரும் பேச்சு மொழியை மிக இயல்பாகப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்.

திக்குவல்லை கமால் தென்னிலங்கைச் சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் மிக முக்கியமானவர். 1968ல் ராதா என்ற வாரப் பத்திரிகையில் ‘தண்டனை’ என்ற கதையை

எழுதியதன் மூலம் சிறுகதை உலகுக்கு அறிமுகமான இவர், இன்றுவரை சுமார் நூற்றி ஐம்பது சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். 1934ல் கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் என்ற பெயரில் இவரது கதைத்தொகுதியொன்று வெளிவந்தது. தேசியப் பத்திரிகைகள், மஸ்லிகை போன்ற சஞ்சிகைகளில் மட்டுமன்றி, பல தென்னிந்திய இதழ்களிலும் இவரது கதைகள் பிரசுரமாகி வருகின்றன. அகில இலங்கை ரீதியிலான பத்தொன்பது சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்றுள்ளது மட்டுமன்றி, சர்வதேச ரீதியிலான தமிழ்ச் சிறுகதைப் போட்டியொன்றிலும் இவர் பரிசு பெற்றிருக்கின்றார். ஜனருகிய, திவயின, யுக்திய போன்ற பத்திரிகைகளில் இவரது சிறுகதைகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்ததுள்ளன. சமூகத்தில் கீழ் மட்டத்தில் இருப்போரின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களும், மேல்மட்டத்தினரால் அவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் முறைகளுமே இவரது பெரும்பாலான கதைகளின் முக்கிய அம்சங்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. அர்த்தமற்ற மதச்சடங்குகள், சமூக வழிபாடு போன்றவை பற்றியும் நிறையக் கதைகள் எழுதி உள்ளார். இவரது கதைகள் மண்வாசனை மிக்கவையாகக் காணப்படுகின்றன.

கே.ஜே. மெக்காதர் என்ற பெண் எழுத்தாளர் 1965 - 70 களில் நல்ல பல சிறுகதைகளை எழுதினார். தினபதி தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டத்தின் கீழ், 1968ல் இவர் எழுதிய காதல் என்ற கதையை வ. அ. இராசரத்தினம் சிபாரிசு செய்திருந்தார். இவரது பிணைப்பு என்ற கதையும் வ. அ. இராசரத்தினத்தின் சிபாரிசின் பேரில் 1967ல் தினபதியில் பிரசுரமானது.

“... செல்வி கே.ஜே. மெக்காதரின் ‘பிணைப்பு’ என்ற கதை தென் மாகாண முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழை

அறிமுகம் செய்வதிலே வெற்றி பெற்றுள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய மணத்திற்குப் புதிய வாசனையைச் செல்வி மெக்காதர் சேர்க்குள்ளார் என்று தினபதி குறிப்பிட்டுள்ளது.

கற்போது எழுத்துலகில் இருந்து ஒதுங்கியிருக்கும் நள்கரை நம்பி, சுமார் பத்துச் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். தேசிய பத்திரிகைகளிலும் சிறுகதைகளிலும் இவரது கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவரது பண்புநெய்ச்சில் ஒரு காதல் கதை மீயே சொல் தாமதம் முகம் சூழ்ச்சி என்ற குறிப்பிடத்தக்க நல்ல கதைகளானம் தனியாகவும் இவரது படைப்பைத் தனிமனிதத் தாக்குதலுக்குப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்ற குற்றச்சாட்டின் அடிப்படையில், இவரது பிரதேசத்தில், இவரது சில கதைகள் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியதாக அறிய முடிகின்றது. யதார்த்தப் பார்வை கொண்ட நள்கரை நம்பியின் கதைகளிலும் கிராமிய மணத்தை முகரக்கூடியதாக உள்ளது.

காலஞ்சென்ற கடடுகொடை மக்கின் அண்ணாடும் ஆரம்ப காலச் சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் ஒருவராவார். இவரது பிற்காலப் படைப்புகளில், 1982ல் தினகரன் வார மஞ்சரியில் வெளிவந்த கிராமங்கள் எழுகின்றன, அர்பு மண்ணில் தொழில் தேடி என்பன குறிப்பிடும் சொல்லத்தக்கவை.

1970 களில்

இக்காலப் பகுதியில் திக்குவல்லை இனாயா என்ற பெண் பெயரில் எம்.ஏ. இனாயதுள்ளா பல சிறுகதைகள் எழுதினார். தினபதி தினமொரு சிறுகதைத் திட்டத்தின் கீழ், 1970ல் பிரசுரிக்கான இவரது காதலன்க்க பரிசென்பதா? என்ற கதையை, அ.ஸ். அப்துஸ் ஸைது சிபாரிசு செய்திருந்தார். அவர்களும் சகரத் கொடுக்கிறார்கள், இப்படியும்

உலகம் என்பன இவரது ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளாகும். இவை முறையே 1969 - 1970ல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் சஞ்சிகையிலும், 1971 மித்திரன் வார மலரிலும் வெளிவந்தன. இவரது பிற்காலக் கதைகளில் அழிவு பெறாத நினைவுகள், ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை கண்களை மூடுகிறது என்பன குறிப்பிடத்தக்க நல்ல கதைகளாகும்.

1970களின் இறுதியில் எழுதத் தொடங்கிய திக்குவல்லை அப்வான் அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும் தரமான படைப்புக்களைத் தந்திருக்கிறார். “ஒருவரின் இலக்கியத் தரத்தை மதிப்பிடுவது ஆக்கங்களின் தொகையல்ல. அவற்றில் அடங்கியுள்ள காத்திரமான கருத்துக்களே” என்பது இவரின் கருத்து. தனது கருத்துக்கேற்ப அதிகமாக எழுதா விட்டாலும் தனது பெயர் வாழும் அளவுக்குச் சாதனை படைத்துள்ளார்”² என திக்குவல்லை ஸும்ரி இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. 1982ல் அஷ்ஷூரா இதழில் வெளிவந்த “ஓர் ஆவி சிரிக்கிறது” என்ற இவரது சிறுகதை அப்பத்திரிகையால் அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட ஹஜ் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற கதையாகும். தினகரன், தினபதி போன்ற தேசியப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த இவரின் கதைகளில் முடிவுகள் மாறலாம், மிஸ்கீன்கள் என்பன குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கன. இவை, முறையே 1979லும், 1981லும் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் பிரசுரமாகின.

1973ல் மல்லிகை - திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழில் தனது முதல் கதையான, வகுப்பறையில் ஒரு போராட்டம் நடக்கிறது என்பதை எழுதியதன் மூலம் தனது இலக்கியப் பிரவேசத்தைத் தொடங்கியவர் திக்குவல்லை ஸப்வான்.

இன்றுவரை வானொலி, சிறுசஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் என்பவற்றில் சுமார் நூறு கதைகள் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் பதினொரு கதைகள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகி உள்ளன. அஷ்ஷுரா, அல்ஹஸனாத், உதயம், பாமிஸ், அல்ஹுதா போன்ற இஸ்லாமியச் சஞ்சிகைகள் உட்பட, சிறு நோனியோ இதழ்களிலும் இவரது நாற்பது கதைகள் வரை பிரசுரமாகி உள்ளன. ஏனைய கதைகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவையே. “அவர்களும் வெளிச்சத்துக்கு வந்து விட்டார்கள்” என்ற இவரது சிறுகதை முஸ்லிம் சமய கலாச்சாரத் திணைக்களம், அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்திய இஸ்லாமிய சிறுகதைப் போட்டியில் விசேட பரிசு பெற்றது. அவ்வாறே, இவரது உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை, புடைத்துப் பாயும் புதுவெள்ளம் போன்ற கதைகள் முறையே 1986லும் 1991லும் அகில இலங்கை ரீதியான சிறுகதைப் போட்டிகளில் முதற்பரிசு பெற்றன.

1978ல் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் பிரசுரமாகிய “விடிவை நோக்கி” எனும் சின்னஞ்சிறு கதை மூலம் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமாகிய பெண் எழுத்தாளர் மாத்தறை ஹனீனா வஹாப். இவர் இன்று வரை சுமார் இருபத்தைந்து சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். 1979ம் ஆண்டு இலங்கையில் நடாத்தப்பட்ட நாலாவது அகில உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டை ஓட்டி வெளியிடப்பட்ட ‘பிறைப் பூக்கள்’ எனும் நூலில் பிரசுரிப்பதற்கென்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் இருபத்தி ஏழு பேரின் சிறுகதைகளுள், ஹனீனா வஹாபின் சிறுகதையும் அடங்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விடயமாகும். மேலும், இவரது பன்னிரண்டு ஒரு பக்கச் சிறுகதைகள் “வதங்காத மலரொன்று” எனும் நாவலுடன் வெளிவந்து

உள்ளது. கல்ஹின்னைத் தமிழ் மன்றம் இவரின் நாவலை, 1992ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில், அதன் அறுபத்தி இரண்டாவது வெளியீடாகப் பிரசுரித்தது. கொழும்பு முஸ்லிம் மாத ஆராய்ச்சிச் செயல் முன்னணி, தமிழில் எழுதும் பெண் எழுத்தாளர்களுக்கிடையில் அகில இலங்கை ரீதியில் 1990ம் ஆண்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மாத்தறை ஹனீனா வஹாப் எழுதிய 'சுமைகள்' எனும் சிறுகதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. சுமைகள் எனும் பெயரில் மேலும் நாலு கதைகளுடன், அது புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது.

இலக்கிய வேந்தர் அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது, பி.ஏ. (சிறப்பு) அவர்களின் கருத்துப்படி "மாத்தறை ஹனீனா வஹாப் ஆர்வமிக்க ஒரு எழுத்தாளர். இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளும், ஒரு நாவலும் எழுதியுள்ளார். அவரது 'ஹானியார் மாப்பிள்ளை' போன்ற கதைகளில் மாத்தறைப் பேச்சுத் தமிழை மிகப் பவ்வியமாகக் கையாள்கிறார். இவர் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியை. 1992ம் ஆண்டில் முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு வெளியிட்ட 'வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம்' எனும் மலரில் அ.ஸ. எழுதிய "ஒரு நூற்றாண்டு கால முஸ்லிம் புனைகதைகள்" எனும் கட்டுரையில் இக்கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது!

'வதங்காத மலரொன்று' நூலின் பதிப்புரை எழுதிய தமிழ் மன்றம் நிறுவனர் இலக்கிய மாமணி, தமிழ்மணி, சட்டத்தரணி எஸ்.எம். ஹனிபா, இவ்வாறு கூறியுள்ளார்: முஸ்லிம் மாதர் ஆராய்ச்சி, செயல் முன்னணி அண்மையில் நடாத்திய தமிழில் எழுதும் பெண் எழுத்தாளர்க்கான சிறுகதைப் போட்டியின் பின்னணியில் இயங்கியபோது, போட்டிக்கு வந்த சிறுகதைகள் அனைத்தையும் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அதில், ஹனீனா எழுதிய 'சுமைகள்'

ஆழமான கருத்துகளைச் சுருக்கமாகவும் எளிய நடையிலும் தந்திருந்ததைக் கண்டேன். எனவே, நடுவர்கள் அவருக்கு முதற் பரிசு வழங்கிய செய்தி, எனக்குச் சிறிதும் ஆச்சரியம் தரவில்லை. மாறாக, அதையறிந்ததும் பெருமகிழ்ச்சியே பெற்றேன். அவருடைய நடையில், ஒரு சுறுசுறுப்புத் தன்மையுள்ளது. ... முதன்முதலில் அவர் எழுதியுள்ள குறுநாவலைப் புத்தகமாகப் பிரசுரிப்பதில் தமிழ் மன்றம் பூரிப்படைகிறது.”

1980களில்

1980களின் பின் மேலும் பலர் தென்னிலங்கைப் பகுதியில் இருந்து இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தனர். இவர்களுள், திக்குவல்லை ஸும்ரி குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒருவர். இவரது பெரும்பாலான சிறுகதைகள் வானொலி முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியிலேயே ஒலிபரப்பாகி உள்ளன. சிறு சஞ்சிகைகளிலும், நோனியோ இதழ்களிலும் இவர் நிறைய எழுதி வருகின்றார். தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் இவரது கதைகள் பிரசுரமாகி உள்ளன. 1985ல் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளியான 'ஒரு தாய் மகள்' என்ற சிறுகதை, குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒரு கதையாகும்.

இதே காலப்பகுதியில் மாத்தறை ஸமீனா ஸஹீட், திக்குவல்லை ரதீமா ஆமிர் போன்ற பெண் எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமாயினர். இவர்களில் ஸமீனா ஸஹீட் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். சிங்கள மொழிமூலச் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றிலும் வெற்றிபெற்றுள்ள இவர், துப்பறியும் கதை எழுதுவதிலும் சிறந்தவர் என்பதற்கு 1985ல் தினகரனில் வெளியான அந்த ஓர் இரவில் என்ற கதை சிறந்ததொரு எடுத்துக் காட்டாகும். சிறு சஞ்சிகைகளிலும் இவரது கதைகள்

பிரசுரமாகி உள்ளன. 1985ல் 'இனிமை' சஞ்சிகையில் வெளியான 'ஒரு பயணம் ரத்தாகிறது' என்பது இவர் எழுதிய நல்ல சிறுகதைகளுக்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

திக்குவல்லை ரதீமா ஆமிர், வளர்ந்து வரும் ஓர் இளம் பெண் எழுத்தாளர். இவரது சிறுகதைகள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகி உள்ளதோடு, சிறு சஞ்சிகைகளிலும், தேசிய நாளிதழ்களிலும் பிரசுரமாகி வருகின்றன. தினகரனில் வெளிவந்த அவள் தேடிய வாழ்க்கை, சந்தேகக்கோடு என்பன இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை முறையே 1987லும், 1989லும் பிரசுரமாகின.

ஈ) மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்

சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் புலமை மிக்க தென்னிலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில் சிலர் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்துக்கும் சிங்களச் சிறுகதைகளைத் தமிழுக்கும் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டு வருகின்றனர். இம் முயற்சியில் திக்குவல்லை ஷம்ஸ், நீள்கரை நம்பி, திக்குவல்லை நிஸார், என். காஸிம், திக்குவல்லை ஸபர் போன்றோர் ஈடுபட்டு உள்ளனர்.

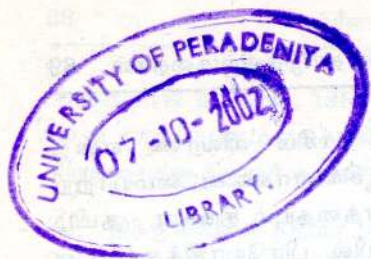
1988ல் 'மாவத' என்ற சிங்களப் பத்திரிகையில் எம். எச். எம். ஷம்ஸ் எழுதிய 'நொமினிஸ் கம மெத, மினிஸ்கம துடு மினிஹா' என்ற கதை, தீர்த்தக்கரை என்ற இதழில் வெளிவந்த ஒரு தமிழ்ச் சிறுகதையின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இவ்வாறு இவர் இன்னும் பல சிறுகதைகளை மொழி பெயர்த்துள்ளார். இவரைப் போலவே, நீள்கரை நம்பியும் சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பில் ஆற்றல் மிக்கவர். இவர் மொழிபெயர்த்த மாட்டின் விக்ரமசிங்கவின் சிறுகதை, மல்லிகை இதழில் பிரசுரமானது.

திக்குவல்லை நிஸார் என். காசிம் 'விவரண' என்ற சிங்களப் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். அந்தப் பிரசுர களத்தையும் சிங்கள - தமிழ் அறிவையும் இவர் தக்கமுறையில் பிரயோகித்துப் பல மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்திருக்கிறார். இவர் மொழி பெயர்த்த பித்தனுடைய பாதிக்க முழந்தை என்ற கதை 'ராவய' எனும் சிங்களப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. வை. அஹமதின் சிறுகதை ஒன்றை 'நிர்நாமிக அனாதயா' என்ற பெயரில் சிங்கள இதழான 'பிரதிராவய' வில் வெளியிட்டார். மேலும் எஸ்.எல்.எம். ஹனீபாவின் மருமக்கள் தாயம் உட்பட இவர் இன்னும் பல சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

திக்குவல்லை ஸபர் புதுமைப் பித்தனின் 'பொன்னகரம்' என்ற கதையை மொழிபெயர்த்து 'ராவய' என்ற பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். இவர் மொழிபெயர்த்த கனக. செந்தி நாதனினதும் பித்தனினதும் கதைகள் 'திவயின' என்ற சிங்களப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன.

சான்றாதாரம்

1. ரகுராமன்: தினபதி, 24.12.1967
2. திக்குவல்லை ஸுமீரி: தினகரன், 13.9.1991

4

சமூக யதார்த்தம்

சமூக யதார்த்தத்தின் பல்வேறு அம்சங்களை வெவ்வேறு வகையில் பிரதிபலிப்பதாகவே இலக்கியங்கள் அமைகின்றன. நாவல், சிறுகதை போன்ற யதார்த்த இலக்கிய வடிவங்கள் சமூக யதார்த்தத்தை திரிப்புடுத்தாது, தென் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளிலும் அப்பிரதேச மக்களின் சமூக யதார்த்தத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் வெளிப்படக் காணலாம். இப்பிரதேச எழுத்தாளர்கள் தத்தம் நோக்கு நிலைகளுக்கு ஏற்ப இப்பிரதேச வாழ்க்கை நிலைமைகளையும் பிரச்சினைகளையும் தங்கள் எழுத்தில் வெளிக்கொண்டுவர முயன்றுள்ளனர். அவர்களின் கதைகளில் பிரதிபலிக்கப்படும் சமூக யதார்த்தம் ஆறு உப தலைப்புகளில் இங்கு ஆராயப்படுகின்றது.

சமயச் சீர்திருத்தக் கதைகள்

மதத் தலைவர்களின் அடக்கு முறைகளையும், போலி மத ஆசாரங்களையும் கண்டிக்கும் வகையில் தென்னிலங்கையிலிருந்து ஏராளமான சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. பள்ளி வாசல் நிர்வாக சபையினரின் அளவுகடந்த அதிகாரப் பிரயோகங்களும், பள்ளிவாசல் சிற்றூழியரான முஅத்தினின்

பரிதாப வாழ்க்கையும், நேர்ச்சை, சமாதி வழிபாடு போன்ற இன்னோரன்ன சமயச் சடங்குகளின் பேரில் நடக்கும் ஊழல்களும், பல கதைகளின் தொனிப் பொருளாக இருப்பதை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

எடுத்துக்காட்டாக திக்குவல்லை கமாலின் புது வெள்ளம் வரம்பை உடைக்கிறது, கதறும் வயிறுகள், நேர்த்திக் கடன், ஒரே குடையின் கீழ், மோதுகின்ற தலைமுறைகள், கந்தூரிச் சோறு, நிர்வாணத்தை மறந்த உச்சந்தலை அலங்காரங்கள் போன்ற கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

முஹம்மத் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஏழையாகப் பிறந்து, ஏழையாகவே வாழ்ந்தவர்; ஏழைகளையும் - அனாதைகளையும் அன்புடன் ஆதரித்தவர். ஆனால், அவரது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடும் முகமாகப் பள்ளிவாசலில் ஏற்பாடு செய்யப்படும் விழாக்கள், கந்தூரி வைபவங்கள் போன்றவற்றில் ஏழைகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றனர். 'உண்டியல்' கொடுக்க வசதி இல்லாததால் 'கிடுகுச்சோறு' கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் கந்தூரிச் சோறு கேட்டு அடம்பிடிக்கும் ஒரு சிறுமியைச் சமாளிப்பதற்காக அவளது தாயார் படும் திண்டாட்டத்தை விளக்குகிறது, கந்தூரிச் சோறு என்ற கதை. திக்குவல்லை ஸப்வானின் உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை என்ற கதையும் இதே கருவை மையமாக வைத்துப் பின்னப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

மோதுகின்ற தலைமுறைகள் என்ற கதையில் நோயில் படுத்திருக்கும் தன் பேத்தியைக் குணமாக்கித் தரும்படி இறந்துபோன ஒரு பெரியாரின் பேரில் காணிக்கை போடுகிறார் பாட்டி. ஆனால் அவரது பேரன், தன் தங்கையை வைத்தியரிடம் அழைத்துச் செல்ல முனைகின்றார். அதற்குப்

பணம் இல்லாத நிலையில் உம்மாவின் காணிக்கைப் பெட்டியை உடைத்துப் பணம் எடுத்துத் தங்கைக்கு மருந்து எடுத்துக் கொடுக்கிறான். இரு தலைமுறையினர்களுக்கிடையில், நம்பிக்கை வேறுபடுமாற்றை இக்கதையின் மூலம் காட்டியிருக்கிறார், ஆசிரியர். அர்த்தமற்ற மத ஆசாரங்களைக் களைந்தெறிவதற்குப் புதிய தலைமுறையினர் முன்வரவேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் எதிர்பார்ப்பு இக்கதையில் வெளியாகி இருப்பதைக் காணலாம். எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் அந்தகாரம், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் நிய்யத்து ஆகிய கதைகளும் மக்களின் பாமரத்தனமான நம்பிக்கைகளையும், சமாத்வழி பாட்டையும் சாடி, அவை வயிறு வளர்ப்பதற்காகச் சிலர் மேற்கொள்ளும் ஏமாற்றுவித்தையே என, தோலுரித்துக் காட்ட முனைகின்றன.

'ரமழான்' மாத நோன்பு காலத்தில் பள்ளியில் கஞ்சி காய்ச்சி ஊரவருக்குப் பங்கிடும் வழக்கம், முஸ்லிம் கிராமங்களில் இருந்து வருகிறது. சில சமயங்களில் அந்தக் கஞ்சி மட்டுமே ஏழைகளின் நோன்பு திறக்கும் உணவாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. ஆனால், கஞ்சி ஏற்பாடு, விநியோகம் என்பவற்றைக் கவனிக்கும் பள்ளிவாசல் நிர்வாகக் குழுவினர், அதிலும் ஊழல் செய்ய முற்படுவதுண்டு. ஆலிம்ஷா, மத்திச்சம் போன்றோருக்கு இறுகிப் போன கஞ்சியும் ஏழைகளுக்கு வெறும் தண்ணீரைப் போன்ற கஞ்சியும் வழங்கி ஏமாற்றுவதுண்டு. அதுவும் நேரம் பிந்தினால் கிடைக்காது. திக்கு வல்லை கமாலின் புதுவெள்ளம் வரம்பை உடைக்கிறது என்ற கதை இத்தகையதொரு நிலைமையையே சித்தரித்துக் காட்டுகின்றது. பிந்தி வந்த காரணத்தால் கஞ்சி மறுக்கப்படும் சிறுவர் சிறுமியர் யாரோ ஒரு பெரியவருக்காக ஒதுங்கியிருக்கும் கஞ்சி முட்டியைப் பகிர்ந்து கொண்டு, வெளியேறுவதாகக் கதையை முடிக்கிறார் ஆசிரியர்.

மேலும் பள்ளிவாசலில் சிற்றூழியராகக் கடமையாற்றும் முஅத்தினின் நிலை பரிதாபமாக இருக்கும். நேரத்துக்கு 'பாங்கு' சொல்வது மட்டுமன்றி, தொழுகைச் சாலையைக் கூட்டுதல், 'ஹவுஸ்' எனப்படும் நீர்த்தொட்டியைக் கழுவுதல், மலசல கூடத்தைத் துப்புரவு செய்தல் போன்ற பல வேலைகள் செய்யும் முஅத்தினுக்கு, ஆலிம்ஷாவின் அந்தஸ்தோ, அவரளவுக்கு வருமானமோ கிடைப்பதில்லை. ஊரில் நடக்கும் பாத்திஹா, கத்தம், கந்தூரி, மௌலிது போன்ற சமயச் சடங்குகளினால் ஆலிம்ஷாவுக்குச் சம்பளம் தவிர்ந்த வேறு வருமானமும் கிடைக்கும். ஆனால், மோதினாருக்குச் சம்பளம்கூட உரிய நேரத்தில் கிடைக்காது. அற்ப விஷயங்களுக்கெல்லாம், அவர்மீது அதிகாரம் செலுத்தவும் நிர்வாக சபையினர் தவறுவதில்லை. திக்குவல்லை கமாலின் கதறும் வயிறுகள் என்ற கதையும், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் வயிறுகள் என்ற கதையும் இத்தகைய கருத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டவையாகும்.

ரமழான் மாதத்தில் 'சகாத்' என்ற ஏழைவரி கொடுப்பது வசதி படைத்த முஸ்லிம்களின் கட்டாய கடமையாகும். அப்படி கொடுப்பதை விளம்பரப்படுத்துவதை இஸ்லாம் விரும்புவதில்லை.

“வலதுகை கொடுப்பதை இடதுகை அறியாமல் இருக்க வேண்டும்” என இதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதுண்டு. ஆனால், இன்றைய முஸ்லிம் சமூகத்தில் இப்படி நடப்பது அபூர்வம் என்பதையே, திக்குவல்லை இனாயாவின், “அவர்களும் 'சகாத்' கொடுக்கிறார்கள்” என்ற கதை புலப்படுத்துகின்றது. நோயாளர்களும், வயோதிபர்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளும் அடங்கிய ஒரு நீண்ட வரிசை, முட்டி மோதிக் கொண்டு 'சகாத்' பெறுவதற்காக ஒரு முதலாளியின் கடை

முன்னே நிற்கிறது. ஆனால், அதே தினம் சகாத் வழங்கப்படவில்லை. அடுத்தநாளும் அதேபோல் நோன்பாளிகள் வந்து கால் கடுக்கக் காத்திருக்கின்றனர். பசிக்களைப்போடு நீண்ட நேரம் வெயிலில் நின்ற ஒரு முதியவர், மயங்கி வீழ்ந்து உயிரிழக்கிறார். “சகாத்” கொடுத்தால் செல்வம் பாதுகாக்கப்படும் என்பார்கள். இப்படிக் கொடுத்தால் செல்வம் என்னவாகுமோ தெரியாது”¹ என்று இந்நிலைமையைக் கடிந்து கொள்கிறார் கதாசிரியர்.

மேற்கூறிய கதைகள் அனைத்திலும் பள்ளிவாசல் நிர்வாக சபையினரின் ஊழல்களும், போலி மதத்தலைவர்களின் ஏமாற்று வித்தைகளும் அம்பலப்படுத்தப்பட்டும், கண்டிக்கப்பட்டும் இருப்பதைக் காணலாம். சமயச் சடங்குகளிலும், விழாக்களிலும் ஏழைகள் புறக்கணிக்கப்படுவதை பல எழுத்தாளர்கள் ஏகோபித்து எதிர்த்துள்ளனர். அவர்களுள் திக்குவல்லை கமால், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, இனாயா ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள், சமாதி வழிபாட்டிலும், சமயத்தின் பெயரால் நடாத்தப்படும் பிற சடங்குகளிலும் நம்பிக்கை கொண்டு, அதன் பொருட்டுப் பணம் செலவழிக்கும் பாமர மக்களை அனுதாபத்தோடு, கிண்டலாகவும் கேலியாகவும் நோக்கி இருப்பதை இவர்களின் கதைகளினூடே அவதானிக்க முடிகிறது.

சமூக நோக்குக் கதைகள்

ஆரம்ப காலத்தில் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் அனைத்தும் பக்திநெறி சார்ந்தனவாகவே காணப்பட்டன. ஆனால் 1960களின் பின் யதார்த்தப் பார்வையும், சமூகநோக்கும் கொண்ட சிலர் எழுத்துலகில் பிரவேசிக்கின்றனர். அதைத் தொடர்ந்து, சமுதாயச்

சீர்கேடுகள், ஊழல்கள், ஏழ்மைக்கொடுமை, சீதனப் பிரச்சினை, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் தொடர்பான கதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

ஒரு சமூகம் விழிப்புணர்வுடன் செயற்படுவதற்கும், முன்னேற்றப் பாதையில் அடியெடுத்து வைப்பதற்கும், கல்வியறிவு தேவைப்படுகின்றது. ஆரம்பகாலத்தில் முஸ்லிம் சமூகம் ஒரு வர்த்தக சமூகமாகவே இருந்து வந்தது. பின்னர் படிப்படியாக அவர்கள் கல்வியில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினர். கல்வியறிவற்ற பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகளேனும் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்று எண்ணிச் செயற்பட்டனர். எனவே, கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் கதைகளும், பாடசாலைகளின் முன்னேற்றம் தொடர்பான கதைகளும் பரவலாக வெளிவரத் தொடங்கின. அத்துடன், பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டிய வயதில், வறுமை காரணமாகப் பணக்கார வீடுகளில் வேலைக்காரர்களாக அமர்த்தப்படும் சிறுவர் சிறுமியர் மீதும் எழுத்தாளர்களின் கவனம் திரும்புகின்றது.

திக்குவல்லை கமாலின் செல்லும் வழி... இருட்டல்ல, எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் நிறூரா நீ தனித்தவளல்ல, திக்குவல்லை இனாயாவின் ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை கண்களை மூடுகிறது போன்ற கதைகள் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஏழ்மை மட்டுமல்ல, அதிபரின் அளவுக்கு மீறிய கண்டிப்பும் பிள்ளைகளின் கல்விக்குத் தடையாக இருக்கலாம் என்ற உண்மையை உணர்த்த முற்படுகிறது, ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை கண்களை மூடுகிறது என்ற கதை. செல்லும் வழி இருட்டல்ல என்ற கதையில், ஜுனெதீன் மகனையும்

தங்கள் வீட்டு வேலைக்காரனாக்கிக்கொள்ள செல்வந்தர் குடும்பம் முயற்சிக்கிறது. ஆனால், தலைமை ஆசிரியரின் அறிவுரையும், ஜுனைதீனின் உறுதியும் காரணமாக அவனே தன் மகனை மீண்டும் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். இதற்கு மாற்றமாக திக்குவல்லை ஸப்வானின் முகவரி இல்லா மடல், திக்குவல்லை ஸும்ரியின் இயங்க மறுக்கும் இதயங்கள் போன்ற கதைகளில் வரும் சிறுவர், சிறுமியர் படிப்பைத் தொடர ஆசையிருந்தும் வசதி இல்லாததால் பணக்கார வீடுகளில் வேலைக்காரர்களாகச் செல்லவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

கலவரங்கள் காரணமாக அகதிகளாக்கப்படும் குடும்பங்கள் மீது அனுதாபம் காட்டாமல், அவர்களது பிள்ளைகள் படிப்பைத் தொடர வசதி ஏற்படுத்திக்கொடுக்காமல், அவர்கள் மத்தியில் இருந்து வீட்டு வேலைக்கு ஆள் தேடும் சுயநலக்காரர்களை இனங்காட்ட முனைகிறது, முகவரியில்லா மடல். இயங்க மறுக்கும் இதயங்கள் கதையில் வரும் ரமீஸ் அவன் குடும்பத்தில் ஒன்பதாவது குழந்தை. அவனைப் படிக்க வைப்பதாகக் கூறி தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வருகின்றார் அவரது மாமனார். மாமியோ அவனை வீட்டு வேலைக்காரன் ஆக்குகின்றார். துன்புறுத் துகின்றார், தன்னை அறியாமல் நடக்கும் தவறுகளுக்கும் பட்டினி போடுகின்றார். முடிவில் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்ப்பதற்காக திருடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான் ரமீஸ். “என் கை தவறி ஒரு பீங்கான் உடைஞ்சு போனதால எங்க மாமி என்னப் பட்டினி போட்டாங்க டீச்சர்... நான் மூன்று நாட்களாக எதுவுமே சாப்பிடல்ல டீச்சர்... என்னால பசி தாங்க முடியல்ல. அதனால தான் அந்தப் பணத்தை எடுத்து கால் றாத்தல் பாண் வாங்கிட்டு மீதிப் பணத்தை வச்சிடலாம் என்று

பார்த்தன் டீச்சர். என்ன மன்னிச்சிடுங்க டீச்சர்” தன் மீது அனுதாபம் காட்டும் ஒரேயொரு ஜீவனான தன் ஆசிரியையிடம் இவ்வாறு ரமீஸ் புலம்புவது, அவனது நிலைமையை நன்றாகப் புலப்படுத்துகின்றது. திக்குவல்லை கமாலின் பிரார்த்தனை என்ற கதையும் ஒரு வேலைக்காரர்ச் சிறுமியின் வேதனை நிறைந்த வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்ட முயல்கிறது.

வெளிநாட்டு மோகம் என்பது கொஞ்சகாலமாக எல்லா மக்களையும் ஆட்டிப்படைத்து வரும் ஒரு தொற்று நோயாகவே மாறிவிட்டது. சீதனம் சேர்க்கவும், வறுமையைப் போக்கவும், ஆடம்பர வாழ்வை கருத்திற்கொண்டும், பிற நோக்கங்களுக்காகவும் பல இளைஞர்களும், யுவதிகளும், குடும்பத் தலைவர்களும், தலைவியரும் வெளிநாட்டுப் பயணத்தை நாடுவது இன்று சர்வ சாதாரணமாகி விட்டது. வெளிநாட்டுப் பயணத்தாலும், பணத்தாலும் வாழ்ந்த குடும்பங்களும் உண்டு. தாழ்ந்த குடும்பங்களும் உண்டு. அந்த வாழ்வும் வீழ்வும் பல எழுத்தாளர்களுக்குக் கதைப் பொருளாகின. திக்குவல்லை கமாலின் ஒரு சிறுமி தாயாகிறாள், கட்டுகொடை மக்கீன் அன்ஸாரின் அறபு மண்ணில் தொழில் தேடி., மாத்தறை ஸமீனா ஸயீட்டின் ஒரு பயணம் ரத்தாகிறது, திக்குவல்ல ரதீமா ஆமிரின் சந்தேகக் கோடு போன்ற கதைகளையும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

ஏழ்மை காரணமாகத் தங்கைக்குச் சீதனம் சேர்க்க வெளிநாடு சென்ற, மிதமிஞ்சிய உழைப்பினால் நோயாளியாகி, இறுதியில் உயிரை இழக்கும் ஒருவனின் கதையே அறபு மண்ணில் தொழில் தேடி என்பதாகும். அவன் யாரை வாழ வைப்பதற்காக வெளிநாடு சென்றானோ, அவளும்

ஈற்றில் அண்ணனின் பிரிவால் உயிரிழக்கிறாள். சீதனப் பிரச்சினைக்கு ஆண்மட்டும் காரண கர்த்தாவல்ல, அவனைப் பெற்றவளின் பேராசையும் பிடிவாதமும் கூட முக்கிய காரணங்களாகின்றன என்ற கருத்துக் கதையின் முடிவில் அழுத்தமாக நெஞ்சில் பதிந்துவிடும்படி கதையை ஆக்கி இருக்கிறார் ஆசிரியர்.

சந்தேகக்கோடு என்ற கதையும், அறபு மண்ணில் தொழில் தேடி என்ற கதையில் வருவதைப் போலத் தங்கை மாருக்குச் சீதனம் சேர்ப்பதற்காக வெளிநாடு செல்லும் ஓர் இளைஞனைப் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. வெள்ளைக்கார கம்பனியொன்றில் வேலைக்குச் சேரும் அவ்விளைஞன், பணத்துக்காகக் கீழ்த்தரமான உணர்வுகளுக்குப் பலியாகின்றான். கடைசியில் தனது துர்நடத்தை காரணமாகத் தனக்கு 'எயிட்ஸ்' வந்துவிட்டதோ என்ற சந்தேகத்தில் குடும்பத்தினரையும், நண்பர்களையும் விட்டு அவன் ஒதுங்கிச் செல்வதாகக் கதை தொடர்கிறது. ஒரு பயணம் ரத்தாகிறது என்ற கதை, வெளிநாட்டுப் பயணம் காரணமாகப் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் மத்தியில் ஏற்படும் இடைவெளியை அழகாகக் காட்டுகிறது. "சிலர் வறுமை தாங்க முடியாமல் வெளிநாட்டுக்குப் போகிறார்கள். சிலர் படாடோபமாக வாழவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தோடு போகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் கணவனைத் தவிக்க விட்டு மனைவியும் அல்லது இருவருமாக வெளிநாடுகளை நாடுகிறார்கள். இந்நிலையில் தம் பிள்ளைகள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய பிரச்சினைகளை அவர்கள் சிந்திப்பதே இல்லை. "ஒரு பிள்ளை நல்ல முறையில் சீராக வளர வேண்டுமானால் பெற்றோர் அருகில் இருக்க வேண்டும். ஓராயிரம் பேர் பிள்ளைக்குத் துணை வந்தாலும், அக்குழந்தை நல்ல

முறையில் வளராதுதானே....” என்று கதையினூடே ஓர் உண்மையைத் தெளிவுபடுத்த முயன்றிருக்கிறார், கதாசிரியை. திக்குவல்லை அப்வானின் மிஸ்கீன்கள் என்ற கதையும், திக்குவல்லை கமாலின் தங்கைக்கு ஒரு சட்டை என்ற கதையும் சின்னஞ்சிறுகுகளின் அபிலாஷைகளை நிறைவேற்ற வழியின்றித் தவிக்கும் ஏழைப் பெற்றோரையும், சகோதரனையும் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன.

மிஸ்கீன்கள் என்ற கதையில் பெருநாளைக்கு சிங்கப்பூர் ‘டீ சேட்’ கேட்டு ஒற்றைக் காலில் நிற்கும் பனீரின் ஆசையைக் கடைசிவரை அவனின் பெற்றோரால் நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. ஆனால், தங்கைக்கு ஒரு சட்டை என்ற கதையில் பாடசாலைக்குப் போக வெள்ளைச் சட்டை கேட்டுக் கெஞ்சும் பாரிஸாவின் தேவையை நிறைவேற்ற ஒரு புதுவழியை நாடுகிறான், அவளது சகோதரன். ஒரு தனவந்தரின் புதைகுழியை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளைப் புடவைச் சுற்றுமதிலில் இருந்து, இரண்டு யார்குணியை இரவோடிருவாக வெட்டிச் செல்கிறான், அவன் “மானத்தை மறைத்துக்கொள்ள எத்தனையோ பேர் ஒரு துண்டுப் பிடவை கூட இல்லாமல் தவிக்கையில் மழையில் நனைந்து வெயிலிற் காய்ந்து... மண்ணாகிப் போகவா இத்தனை துணிகளும்....”⁴ என்று ஆசிரியர் கேட்பது அனைவரையும் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

இவ்வாறு ஏழைகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை கதையாக்கிய எழுத்தாளர்கள், கல்வி கற்று அவர்கள் தங்கள் நிலையை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தையும் தம் கதைகளினூடே வற்புறுத்தத் தவறவில்லை. கூடவே பணக்கார வீடுகளில் வேலைக்காரர்களாகிக் கொடுமைக்குள்ளாகும் ஏழைச் சிறார்களையும் இவர்கள் அனுதாபத்

தோடு நோக்கியுள்ளனர். வெளிநாட்டுப் பயணத்தால் விளையும் விபரீதங்களையும் அவர்களது பேனா விட்டு வைக்கவில்லை. இவ்வாறு சமூக நோக்கோடும், யதார்த்த உணர்வோடும் கதை புனைந்தோர் சமூகச் சீர்கேடுகளையாவும் மறைய வேண்டும் என்ற பொது நோக்குடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர் என்பதை அவர்களது கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு கூறக்கூடியதாக இருக்கிறது.

பெண்களின் நிலை தொடர்பான கதைகள்

சில தசாப்தங்களுக்கு முற்பட்ட முஸ்லிம் சமூகத்தில், அன்றைய பெண்களின் உலகம் வீடாகவே இருந்தது. வயது வந்ததும் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதையும், குழந்தை பெற்று வளர்ப்பதையும் அவர்கள் தங்களது முழு நேர வேலையாகக் கருதிச் செயற்பட்டு வந்தனர். பெண்கல்வியில் சமூகம் அக்கறை காட்டவில்லை. சமையல் செய்வதிலும், மற்றும் தையல் பின்னல் வேலைகள், பாய் இழைத்தல் போன்ற கைத்தொழில்களிலும் பெண்கள் ஈடுபட்டனரே அன்றி, பிற துறைகளில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. தென்னிலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்தில் இதற்கு மாற்றமானதொரு நிலை காணப்படவில்லை. அவர்களும் பாரம்பரிய எண்ணங்களில் ஊறித்திளைத்தவர் களாகவே காணப்பட்டனர்.

யதார்த்தப் பார்வைகொண்ட தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள், சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையைத் தொடருக் காட்டத் தவறவில்லை. அவ்வாறு காட்டுகையில், குறிப்பாகத் தென்னிலங்கைப் பெண்களின் நிலையைமட்டுமன்றிப் பெண் இனம் என்ற வகையில் அனைவருக்கும் பொதுவாக

உள்ள பிரச்சினைகளை அவர்கள் கருத்தில் கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு அவர்களது கதைகளே சான்றாகும்.

எடுத்துக்காட்டாக, எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் நிஹாரா நீ தனித்தவளல்ல, நம்பிக்கைகள், திக்குவல்லை அப்வானின் முடிவுகள் மாறலாம், திக்குவல்லை ஸப்வானின் அவள் மீண்டும் தயாராகிறாள், எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் ஏமாற்றத்தின் முடிவு, திக்குவல்லை இனாயாவின் இப்படியும் உலகம் போன்ற கதைகளைச் சொல்லலாம்.

நிஹாரா நீ தனித்தவளல்ல என்ற கதையில் ஏழைப் பெண்ணான நிஹாரா, இறுக்கமான சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் காரணமாகப் படிப்பைத் தொடர்வதில் பல தடைகளை எதிர்நோக்குகிறாள். ஒழுக்கத்தின் காவலர்களாகத் தங்களைப் பறைசாற்றிக் கொள்ளும் ஆலிம்களும், ஹாஜியார் மார்களும், ஊர்ப் பெரியவர்களும் பருவமடைந்த பெண்கள் பள்ளிக்கூடம் செல்வதை வெகுவாக எதிர்க்கின்றனர். இந் நிலையில், நிஹாரா பூப்படைந்த விஷயத்தை யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்து, அவளைத் தொடர்ந்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்புகிறாள் அவளது தாய். பெண் கல்விக்கு ஆசிரியர் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தை இதன்மூலம் உணரக் கூடியதாக உள்ளது.

அவள் மீண்டும் தயாராகிறாள் என்ற கதை, ஒரு பணக் காரத் தந்தையின் அகங்காரத்துக்கும் ஆணவத்துக்கும் தன்னைப் பலிகொடுக்கும் ஒரு பருவ மங்கையின் புலம்பலாக ஒலிக்கிறது. மகளுக்கு வயது ஏறிக்கொண்டு போவதையும் பொருட்படுத்தாமல் வறட்டு கௌரவம் பேசி, வருகின்ற வரன்களையெல்லாம் தட்டிக்கழிக்கிறார் ஜென்னாவின் தந்தை. என்றாலும் அவரை எதிர்த்து எதுவும் பேசமுடியாத

நிலையில் ஒவ்வொரு முறையும் பெண்பார்க்கும் படலத்திற்குத் தன்னைத் தயார் படுத்திக்கொள்கிறாள் அவள். ஆயினும் இஷ்டமில்லாத வரங்களை மறுக்கும் உரிமை பெண்களுக்கு உண்டு என்று கூறி, அவர்களைத் துணிச்சலுடன் செயற்படத் தூண்டுகிறது. இக்கதை.

சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை படிப்படியாக உயர்ந்து கொண்டு வருவதைக் கிராமங்கள் எழுகின்றன என்ற கதை காட்டி நிற்கிறது. பருவமடைந்த பெண்கள் நான்கு சுவர்களுக்குள் அடங்கி இருக்கவேண்டும் என்ற நிலை மாறி, அவர்கள் பல்கலைக்கழகம் வரை சென்று பட்டம் பெற்று வந்து, சமூக முன்னேற்றத்தில் அக்கறை காட்டுமளவுக்கு உயர்வடைந்து விட்டார்கள் என்பதை இக் கதைமூலம் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது.

பெண் பிள்ளைகளை வெறும் கிணற்றுத் தவளைகளாக வளர்க்க கூடாது, அவர்களுக்கு வெளியுலகத்தைப் புரிந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும் என்று நம்பிக்கைகள் என்ற கதையில் வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். குடும்ப வாழ்க்கையில் பெண்களின் நிலையை நோக்குவோமானால், பெரும்பாலும் அவர்கள் கணவனின் சொல்லை வேதவாக்காக நம்பிக் காலம் தள்ளுபவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, ஏமாற்றத்தின் முடிவு என்ற கதையை நோக்குவோமானால் ஒரு பொய்யை மறைக்க ஒன்பது பொய்களை அடுக்கும் கணவனின் பேச்சில் ஏமாந்துபோகும் ஒரு சராசரிக் குடும்பப் பெண்ணின் நிலையை அதில் காணலாம். இத்தகைய பெண்கள் மத்தியில் துணிச்சலும் தைரியமும் மிக்க புதுமைப் பெண்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டிக் செல்கிறது எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் விடுதலை என்ற கதை. சமூகத்தில் பெண்கள்

எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக்காட்டிய எழுத்தாளர்கள், பெண் விடுதலைக் கருத்துக்களையும் முன்வைத்துள்ளனர் என்பதை மேற்காட்டிய உதாரணங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வர்க்கப் போராட்டம் பற்றிய கதைகள்

1917ல் ஏற்பட்ட ரஷ்யப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து, சோஷலிசக் கருத்துக்கள் படிப்படியாகப் பிற நாடுகளிலும் பரவத்தொடங்கின. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, இலக்கியத்தில் மாக்ஸீயச் சிந்தனைகளின் தாக்கத்தை 1950களின் பின்னரே காணக்கூடியதாக உள்ளது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, லங்கா சமசமாஜக் கட்சி போன்றவை இக்கால கட்டத்திலேயே அரசியலில் செல்வாக்குச் செலுத்த முனைந்தன. தொழிலாளர் நலன் பேணும் நோக்கோடு தொழிற் சங்கங்களும் சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சியடைந்தன. இத் தொழிற் சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளும், வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்களும் சமூகத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது போலவே, எழுத்தாளர்களும் அதனால் கவர்ப்பட்டனர்.

செ. கணேசலிங்கம், கே. டானியல் போன்றோரைப் போல் மிக முனைப்புடன் தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகள் பற்றியோ, அதன் போராட்ட சக்தி, விளைவுகள் என்பன பற்றியோ தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும், பணக்கார வர்க்கத்தின் ஒடுக்கு முறைகளையும், தொழிலாளரைச் சுரண்டுவதற்காக அவர்கள் கையாளும் உபாயங்களையும் அவர்கள் கதையாக்கத் தவறவில்லை. இவ்வகையில் நோக்கும் போது எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் 'கிராமத்திலே ஒரு சுவர் சாய்கிறது', திக்குவல்லை ஸப்வானின் 'புடைத்துப் பாயும் புதுவெள்ளம்' கட்டுகொடை மக்கீன் அன்ஸாரின் 'கிராமங்கள் எழுகின்றன', திக்குவல்லை

ஸும்ரியின் 'அந்தக் கண்ணீர்', திக்குவல்லை கமாலின் 'ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணும் ஒரு புதிய உண்மையும்', 'புகை மூட்டத்தில் இளந்தளிர்கள்', 'மாடுகள்', 'நிற்பேதங்கள்' போன்ற கதைகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கன.

கிராமத்திலே ஒரு சுவர் சாய்கிறது என்ற கதையில், ஐயூப் என்ற தொழிற்சாலை முதலாளி, கிராமத்துத் தொழிலாளர்களின் அறியாமையை எந்தளவுக்குத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியுமோ அந்தளவு பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். தொழிலாளர்களின் பேரில் சேமலாபநிதி கட்டப்படுவதில்லை. அவர்கள் மேலதிக நேரம் வேலை செய்தாலும் அதற்கான கூலி கொடுக்கப்படுவதில்லை. சுகயீனம் காரணமாக வேலைக்கு வராத தொழிலாளர்களும் வேலைநீக்கம் செய்யப்படுகின்றனர். இந்நிலையில் பியசேன என்ற சிங்களத் தொழிலாளர் முதலாளியின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகத் தொழிலாளர் அனைவரையும் ஒன்று திரட்ட முயற்சி எடுக்கையில், அவர்களுக்குள் சிங்கள - முஸ்லிம் இனவேறுபாட்டைப் புகுத்தி, அவர்களது ஒற்றுமையைச் சிதைக்க முதலாளி சார்பில் முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு சுயலாபத்துக்காக மட்டும் இனத்தின் பெயரையும் மதத்தின் பெயரையும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுவோரை இக்கதையினூடே குத்திக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

புடைத்துப் பாயும் புதுவெள்ளம் என்ற கதையில், தொழிலாளிகள் முதலாளிகளின் கொத்தடிமைகளல்ல என்ற உணர்வுடன் அவர்களின் அடக்குமுறைக்கு எதிராக வெகுண்டெழும் ஒரு புதிய தலைமுறையை இனங்காட்டுகிறார் ஆசிரியர். இவ்வாறே ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணும் ஒரு புதிய உண்மையும் என்ற கதையிலும் செய் வேலைக்கு உரிய கூலி கொடுக்க மறுக்கும் முதலாளியை அலட்சியப்படுத்தி விட்டுத்

தன் உரிமையை நிலைநாட்டிக்கொள்ள முற்படும் இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த வீறுகொண்ட சிறுவன் ஒருவனைக் காணலாம். முதலாளிமாரிடம் அடிமைகளாய் உழைத்து வந்த நம் மூதாதையரைப் போலன்றி, இளைய தலைமுறையினர் அவர்களின் ஒடுக்கு முறையைப் புறக்கணித்து விட்டு உயர்ந்து நிற்கவேண்டும் என்ற கதாசிரியர்களின் அபிலாஷைகள் இக்கதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

நிற்பேதங்கள் என்ற கதை, இரண்டு அரசியற் கட்சிகளுக்கிடையே உள்ள நிற்பேதத்தின் அர்த்தமின்மையைக் குறித்து நிற்கிறது. முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்து, தொழிலாளர் சார்பான அரசியல் கட்சியொன்றை ஆதரிக்கும் இளைஞர்கள், பின்னர் அதே கட்சித் தலைவர்களால் ஏமாற்றப்படுகின்றனர். அதாவது, பதவிக்கு வந்த பின் அக்கட்சி, தன் கொள்கைகளையும் மறந்து, தன் வெற்றிக்காகப் பாடுபட்டவர்களையும் மறந்து விடுகிறது. இதனால் அவர்கள் வெகுண்டெழுகின்றனர். “அந்த இளைஞர்களின் இதயங்களில் இப்பொழுது புதிய போராட்ட உணர்வு வேர் பாய்ந்திருந்தது. இதுவரை அவர்களை வழி நடத்தியவர்களுக்கும், யாருக்கு எதிராகத் தொழிற்பட்டார்களோ, அவர்களுக்கும் இடையிலான வித்தியாசம் வெறும் நிறங்கள் மாத்திரம்தான் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார்கள்”⁵ என்று ஓர் இளைஞர் குழாத்தின் விழிப்பை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

“புகைமூட்டத்தில் இளந்தளிர்கள்” என்ற கதையில் வரும் பதுக்கல் வியாபாரியும், மாடுகள் என்ற கதையில் வரும் மாட்டு வியாபாரி முஹம்மதுவும் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் பணக்கார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளே ஆவர். அந்தக் கண்

ணீர் என்ற கதையில் ஓர் ஏழைச் சிறுமியின் உழைப்பை உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு உரிய கூலி கொடுக்கப் பின்வாங்கும் ஒரு பணக்காரக் குடும்பம் வந்து போகிறது. கிராமங்கள் எழுகின்றன என்ற கதை அதிகார வர்க்கத்துக்குப் பலியாகும் அப்பாவிக்கிராம மக்களின் அறியாமையைச் சாடுகின்றது.

தொகுத்து நோக்கும்போது, இவை அனைத்தும் வர்க்கப் போராட்ட உணர்வின் ஆரம்ப நிலைகளைச் சித்தரிக்கும் கதைகளாக இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஏழைத் தொழிலாளரை நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் சுரண்டிப் பிழைக்கும் முதலாளி வர்க்கத்தின் அக்கிரமங்களுக்கு முடிவுகட்ட ஒரு புதிய தலைமுறை புறப்பட்டு வரும் என்ற நம்பிக்கையைப் பல கதாசிரியர்கள் தம் கதைகளில் முன் வைத்துள்ளனர்.

தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தும் கதைகள்

1956ம் ஆண்டு அரசாங்கம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்த சிங்கள மொழிச் சட்டம் காரணமாக, மக்களிடையே இன உணர்வு வலுப்பெறத் தொடங்கியது. நாம் இலங்கையர் என்ற தேசிய உணர்வு படிப்படியாக மறைந்து, நாம் சிங்களவர், நாம் தமிழர், நாம் முஸ்லிம்கள் என்ற வேற்றுமை உணர்வுகள் மெல்ல மெல்லத் தலையெடுக்கத் தொடங்கி ஈற்றிலே, இனக்கலவரங்களாக வெடித்தன. இக்கலவரங்களால் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளும், பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகளும் சொல்லுந்தரமன்று. இதன் விளைவாக எழுத்தாளர் பலர் கதைகளில் தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தத் தொடங்கினர். அத்துடன் கலவரங்களால் மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும், துயரங்களையும், அழிவுகளையும் அவர்கள் கதையாக்கினர். இதற்கு உதாரணமாகப் பல கதைகளை எடுத்துக் கூறலாம்.

எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் களனியும் கல்லோயாவும் கலக்கின்ற போது, திக்குவல்லை கமாலின் மனிதர்கள்...? திக்குவல்லை ஸும்ரியின் ஒரு தாய் மக்கள், திக்குவல்லை ஸப்வானின் முகவரியில்லா மடல், பழந்தேடும் படசிகள், நிலைமாறுகின்ற தலைமுறைகள் போன்ற கதைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கன.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமங்கள், சிங்களக் கிராமங்களுடன் நீண்டகாலமாக வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டு வருகின்றன. இத்தொடர்பு சில சமயங்களில் கலாசார, சமூகத் தொடர்புகளாகவும் மாற்றம் பெறுவதுண்டு. இவ்வாறான ஒரு நிகழ்வைக் களனியும் கல்லோயாவும் கலக்கின்றபோது என்ற கதையில் காட்டி, தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நிறுவ முயற்சித்திருக்கிறார் கதாசிரியர்.

ஒரு தாய் மக்கள் என்ற கதையும் தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகின்றது. ஒற்றுமை சிதைந்து, குழப்பங்கள் தலைதூக்கும் போது ஏற்படும் அழிவுகளால் நாட்டின் பொருளாதாரம் எந்தளவுக்கு சீர்குலையும் என்பதையும் கதையினூடே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார், கதாசிரியர்.

“இந்த நாட்டில் வருஷத்துக்கொருமுறை பெருநாட்களும் திருவிழாக்களும் வருவதுபோல் கலவரங்களும் வரத்துவங்கி விட்டன. 58ல் நடந்தவைகளைக் கேள்விப்பட்டும் படித்தும் வைத்துள்ளேன். அரசாங்கச் சொத்துக்கள், வாகனங்கள், கடைகள், வீடுகள் எல்லாம் தீக்கிரையாகின. பொருட்கள் கொள்ளையிடப்பட்டன. மனித உயிர்கள் ஈவிரக்கமின்றிக் கொலை செய்யப்பட்டன. இவ்வாறான அநியாயங்களால் எங்கள் நாட்டுப் பொருளாதாரம் நாளுக்கு நாள் பின்னோக்கிச் செல்லுமே ஒழிய முன்னேற்றம் காண

மாட்டாது.”⁶ என்று கலவரங்களின் விளைவுகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

முகவரியில்லா மடல் என்ற கதையில் ஒரு பயங்கர இரவின் அனர்த்தங்கள் பின்வருமாறு சித்தரிக்கப்படுகின்றன. “பயங்கரவாதிகள் இரவு நடாத்திய காட்டு தர்பாரின் அவலக் காட்சிகள்...இயந்திரத் துப்பாக்கியாலும் வெட்டரி வாளாலும் இலட்சியத்தை எடைபோட முனைந்துள்ள பயங்கரவாதிகளின் அட்டகாசங்களின் பிரதிபலிப்புகள்... நிஜத்தை ஜீரணிக்க முடியாமல் திகைத்துப்போய் நின்றாள் கரீமா! பாதை நெடுக ஆடுகள்... மாடுகள்... நாய்கள்... மனித கூளங்கள்! தரைமட்டமாகிப் போன வீடுகள்! இடிபாடுகளுக்கிடையே நீண்டிருக்கும் கைகள்... கால்கள்... நகங்கிப்போன தலைகள் ‘நக் நக்’ என்று கொதித்து வீழ்த்தப்பட்டுள்ள உடல்கள்!”⁷ என்று கலவரங்களால் உயிர்களும் உடமைகளும் அழிக்கப்படுவதைப் புலப்படுத்தி இருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இத்தகைய கலவரங்களினால் அகதிகளாகப்பட்டோரின் கலைந்து போன கனவுகளைப் பற்றிப் பழம் தேடும் பட்சிகள், நிலைமாறுகின்ற தலைமுறைகள் ஆகிய கதைகள் சொல்லுகின்றன.

இவ்வாறு வேற்றுமையால் விளையும் விபரீதங்களை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம், பல கதாசிரியர்கள் தம் கதைகளினூடே தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி இருக்கின்றனர்.

ஏனையவை

முன்பு எடுத்துக்காட்டிய சமயச் சீர்திருத்தம், சமூக நோக்கம், வர்க்கப்போராட்ட உணர்வு, தேசிய ஒற்றுமை, பெண்களின் நிலை பற்றிய கதைகள் போன்றவை தவிர,

இந்தப் பிரிவுக்குள் அடங்காத வேறுபல கதைகளும் இருக்கின்றன. தென்னிலங்கைக் கிராமங்களின் பாரம்பரிய பண்பாட்டு அம்சங்களை விளக்குகின்ற கதைகள், ஆண் - பெண் உறவு நிலைகள் தொடர்பான கதைகள், மனோதத்துவ ரீதியிலமைந்த கதைகள், ஒரு பக்கக் கதைகள் என்று அவை பல்வேறு வகைப்படுகின்றன.

தென்னிலங்கையின் சமூக பாரம்பரிய பண்பாட்டு அம்சங்களை விளக்குகின்ற கதைகள் என்ற வகையில் திக்குவல்லை கமாலின் நாணயமற்ற சில நாணயங்கள், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் கருத்தைக் கவர்ந்த கானம் ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம். தென்னிலங்கைக் கிராம மொன்றின் இஸ்லாமியத் திருமணச் சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் நாணயமற்ற சில நாணயங்கள் என்ற கதையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 'பைத்' முழக்கத்தோடு தொடங்கும் மாப்பிள்ளையின் அலங்கார பவனி, ஊர்வலத்தில் காட்டப்படும் வாண வேடிக்கைகள், அதைப் பார்க்க வென்றே ஊர்வலத்தின் பின்னால் ஓடும் சிறுவர் பட்டாளம், பெண் வீட்டில் பன்னீர் தெளித்து, வெற்றிலைத் தட்டத்தால் ஆரத்தி எடுப்பது வரையிலான அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும், அழகாக வர்ணிக்கின்றது இக்கதை.

கருத்தைக் கவர்ந்த கானம் என்ற கதை, தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமமொன்றின் ரமழான் மாத நோன்பு கால இரவொன்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. நிசப்தமான 'ஸஹர்' நேரத்தில் மக்களை துயில் எழுப்புவதற்காக ரபானைத் தட்டியபடி ஒருவர், ஒவ்வொரு வீதி வழியாக வலம் வருவார். ரபான் சத்தத்தோடு இஸ்லாமிய கீதமொன்றும் சேர்ந்தொலிக்கும். ரபான் தட்டிய கையோடு

வீட்டுக் கதவுகளிலும் இரண்டு தட்டுத் தட்டிவிட்டே வந்தவர் போவார். அவருக்குத் துணையாக 'லாந்தர்' விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு இன்னொருவர் போவார். சில சமயங்களில், ஊரிலுள்ள சின்னஞ் சிறுகுகளும் இவர்கள் பின்னால் படையெடுப்பார்கள். மின்சார ஒலிபெருக்கி வசதிகள் கிடைக்கின்ற இந்தக் காலத்தில், முஸ்லிம் கிராமங்கள் இத்தகைய பாரம்பரிய அம்சங்களைக் கடைப்பிடிப்பது அபூர்வம். இந்த வகையில் கருத்தைக் கவர்ந்த கானம் பண்பாட்டுச் சிறப்பையும் பாரம்பரிய நடைமுறையையும் விளக்குகின்ற ஒரு கதையாகவே காணப்படுகின்றது.

எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் 'யூனிவர்சிட்டி போய்ஸ்' மாத தறை ஹஸீனா வஹாபின் அவனுக்கு ஏற்பட்ட சோதனை, திக்குவல்லை ரதீமா ஆமிரின் அவள் தேடிய வாழ்க்கை போன்ற கதைகள், பல்கலைக்கழகச் சூழலில் நிகழும் சில சம்பவங்களை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டவையாகும்.

யாசகம் கேட்போர் பல்கலைக்கழகம்வரை சென்று, மாணவர்களையும் ஏமாற்றிப் பணம் பெற்றுச் செல்வதாக 'யூனிவர்சிட்டி போய்ஸ்'ரின் கதை அமைந்துள்ளது. அவனுக்கு ஏற்பட்ட சோதனை, அவள் தேடிய வாழ்க்கை ஆகிய இரண்டு கதைகளும் பல்கலைக்கழகக் காதலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. முன்னையது ஏமாற்றத்திலும், பின்னையது வெற்றியிலும் கொண்டு முடிகின்றன. திக்குவல்லை இனாயாவின் "காதலளித்த பரிசென்பதா?" என்ற கதையும் காதலினால் கிடைக்கும் ஏமாற்றத்தையே காட்டுகின்றது. இவர் இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என்ற கதையைச் சம்பவங்கள் எதுவும் இன்றி, மனவுணர்வுகளை மட்டும்வைத்து நகர்த்திச் செல்கிறார். அதுவும் ஒரு காதல் கதையாகும். கே.ஜே. மெக்காதரின் காதல் என்ற

கதை ஒரு சிறுமி இயற்கை மீதும், பெற்றோர் மீதும் கொண்டுள்ள காதலைப் புலப்படுத்துகின்றது.

நீள்கரை நம்பியின் பணமேடையில் ஒரு நாடகம், எம்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் நினைவுகள் நிஜமாகும் போது, சிவப்புக் கோடுகள் ஆகிய கதைகள் சமூகத்தில் ஒருவரின் அந்தஸ்தை நிர்ணயிப்பதில், பணமும், செய்யும் தொழிலும் எந்தளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பதைக் காட்டுகின்றன.

திக்குவல்லை ஸப்வானின் ஊனங்கள், கோணலாய்த் தெரியும் கோபுரங்கள் ஆகியவை அழகுணர்ச்சி பற்றியவை. ஊனங்கள் என்ற கதையில் மாமியார் குரூபி என்றும், நொண்டி என்றும் கேலி செய்த பணக்காரப் பெண் பரீனாவையும், ஒரு விபத்தில் சிக்கவைத்து அதே நிலைமைக்கு ஆளாக்கிக் காட்டுகிறார் கதாசிரியர். அழகும், அவலட்சணமும் ஒன்று சேரும்போது உண்டாகும் கருத்து வேறுபாடுகளும், தாழ்வுச் சிக்கலும் பற்றிய கதையே கோணலாய்த் தெரியும் கோபுரங்கள்.

“நீலிக் கண்ணீர் வடிகிறது” என்ற கதையில் கிராமத்தில் வம்பளக்கும் ஒரு பெண்ணை மிக ஆழமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார், கதாசிரியர் எம்.ஐ.எம்.ஹம்ஸா. இவ்வாறே, இவரது “திருமணம் யாருக்கு” என்ற கதை கல்யாணத் தரகர் ஒருவரின் பொய் புரட்டுக்களைப் பற்றிச் சொல்கிறது.

துப்பறியும் கதைக்கு உதாரணமாக, மாத்தறை ஸமீனா ஸஹீட்டின் அந்த ஓர் இரவில் என்ற கதையைச் சொல்லலாம். இவை தவிர, மாத்தறை ஹமீனா வஹாபின் ஒரு

பக்கக் கதைகள் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ஒரு பக்கக் கதை என்றதும் கதையின் நீள அகலமே - அதாவது கதையின் அளவே - எமது மனதில் படடென்றுபடும். ஆனால், ஒரு பக்க கதை என்ற சொல் அளவை மட்டும் குறிக்காது, கதையின் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் கூறிவந்து கடைசியில் வாசகனைப் பிரமிப்படையவும் எதிர்பாராத முடிவினால் அதிர்ச்சியடையவும் செய்து கதையை மூடி விட்டுச் சற்று நிதானமாக இருந்து கதை பற்றிச் சற்று யோசிக்கவும் செய்வது ஒரு பக்க கதையின் தன்மைகள் எனலாம்”⁸ என்று மருதூர் ஏ. மஜீத் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வகையில், ஹஸீனா வஹாபின் தடுமாற்றம், உபாயங்கள், உறங்காத உண்மை, நாடகமே உலகம், சந்தேகம் போன்ற கதைகள் பெரிய தத்துவங்களைச் சின்னஞ்சிறு சம்பவங்கள் மூலம் தருகின்ற, எதிர்பாராத முடிவுகளைக் கொண்ட நல்ல கதைகளாகும்.

சான்றாதாரம்

1. பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸ், 1969 - 1970, பக். 37
2. தென்னமுதம் - ஆண்டுமலர், 1987
3. இனிமை ஏப்ரல் - ஜூன் 1985, பக். 9
4. கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும், பக். 71
5. கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும், பக். 137
6. தினகரன் வாரமஞ்சரி, 1985 - 03 - 03, பக். 6
7. பாமிஸ், ஏப்ரல், 1988, பக். 10
8. மருதூர் மஜீத், ஏ. வதங்காத மலரொன்று (அணிந்துரை) 1992, பக். 4

மதிப்பீடு

அ) பாத்திரப் படைப்பு

சம்பவங்களை மடடும் தொகுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு போவதனால் ஒரு சிறந்த சிறுகதையை ஆக்கிவிட முடியாது. கதையோடு தொடர்புபட்ட பாத்திரங்களும் சிறந்த முறையில் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். சிறுகதையில் பாத்திர வளர்ச்சிக்கு இடமில்லை. அவை வார்க்கப்படவேண்டும் என்பர். ஏனெனில், நாவலில் வருவது போல் நீண்ட பாத்திர வர்ணனைகள் சிறுகதையில் இடம்பெற முடியாது. அதற்கு மாறாக, பாத்திரங்களின் செயல்களினூடாகவே அவர்களின் குணநலன்கள் வெளிப்படுத்தப்படவேண்டும். புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் வருகின்ற முக்கிய பாத்திரங்கள் மட்டுமன்றி, கதையின் ஒரேயொரு கட்டத்தில் மாத்திரம் வருகின்ற சிறு சிறு பாத்திரங்களும், மனதில் இடம்பிடித்து விடுகின்றன. இதற்குக் காரணம், அவரது திறமையான பாத்திர வார்ப்பே ஆகும்.

தென்னிலங்கைச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை நோக்கும்போது, அவர்களது கதைகளில் மத்தியதர வகுப்பைச் சேர்ந்தோரே பாத்திரங்களாக வருவது அவதானிக்

கத்தக்கது. குறிப்பாக, திக்குவல்லை கமாலின் கதைகளில் கீழ்மத்தியதர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே இடம் பெறுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, கூப்பன் அரிசி என்ற கதையில் வரும் ரஹீம் காக்காவின் குடும்பம், கறிவேப்பிலைகள் என்ற கதையில் வரும் நெய்னா முஹம்மது குடும்பம், செல்லும் வழி இருட்டல்ல என்ற கதையில் வரும் ஜுனைதின் குடும்பம் போன்றவற்றைக் கூறலாம்.

அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கே வசதியற்ற நிலையில் இருந்தாலும்கூட, தன்னம்பிக்கையோடு சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் மனிதர்களைக் கமாலின் கதைகளில் சந்திக்கலாம். உதாரணமாக, கறிவேப்பிலைகள் என்னும் கதையில் வரும் நெய்னா முஹம்மதுவின் குடும்பத்தை, அவர்கள் குடியிருக்கும் வீட்டிலிருந்து வெளியேறச் சொல்கிறான், காணிச்சொந்தக்காரன். இந்நிலையில் “இனிக் கடலுக்குத்தான் போகோணும்...” என்று நெய்னா முஹம்மதுவின் மனைவி அலுத்துக் கொள்ளும் போது, அவள் பேச்சை மறுத்து “எங்கட கால் கைல இன்னும் உசிரீக்கிதானே...? என்று நம்பிக்கையுடன் பேசுகின்றான் நெய்னா முஹம்மத்¹

இவ்வாறே செல்லும் வழி இருட்டல்ல என்ற கதையில் வரும் ஜுனைத், தன் முதலாளி வீட்டார் தன் மகனையும் அங்கு வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ள முயற்சிசெய்துள்ளாரென்பதை அறிந்ததும், அதற்கு உடன்படாமல் தன் மகனைப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப முயற்சிசெய்துள்ளான். அவன் மனைவியோ அதன் விளைவுகளை எண்ணிப் பயப்படுகின்றாள். “இந்தா இத்தொண்டுக்கும் பயப்புடத் தேவில்ல. ஆக மிஞ்சினா தோட்டத்திலீந்து என்ன வெலக்கேலும், அப்பிடிச் செஞ்சா நாங்க ‘மொளத்’ தாகியா போகப் போற...

எங்களுக்கு ஒழச்சித்தின்னத் தெரீந்தானே...?” என்று துணிந்து கூறி மனைவியின் பயத்தை போக்குகிறான் ஜுனைத். பழமைவாதிகளின் அர்த்தமற்ற நம்பிக்கைகளையும் நடைமுறைகளையும் உடைத்தெறிந்துவிட்டுப் புதுமை காணத் துடிக்கும் செயலாக்கம் மிகுந்த இளைஞர்களும், அதிகார வர்க்கத்தின் அடக்கு முறைகளுக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழும் சின்னஞ்சிறார்களும் கமாலின் கதைகளில் சிறப்பம் சங்களாக இடம் பெறுகின்றனர்.

ஆணிவேர் அசைகிறது என்ற கதையில், ஓர் ஏழையின் வீட்டில் இழப்பு நிகழ்ந்த செய்தி தெரிந்தும், இறுதிக் கிரியைகளுக்கு உதவ முன்வராத லெப்பை, ஹாஜியார்மார்களை ஒதுக்கி விட்டுத் தாங்களே சகல காரியங்களையும் செய்யப் புறப்படுகிறது ஓர் இளைஞர் குழு. அதனைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார் ஆசிரியர்: “எல்லாத்துக்கும் இவனியள நம்பீக்கியதுதான் காரணம்! எனா எங்களுக்குத் தொழுவிக்கத் தெரியவா... அடக்க ஏலவா.. வாங்கெல்லாரும் ‘மையத்’தக் கொளுபோம்” பழமையைப் புதைத்துவிட்டு புதுமையை காணத் துடிக்கும், இதுவரை மௌனமாயிருந்த ஒரு ஆவேசக் குரல், வெடித்துக் குமுறியது. அடுத்த நிமிடம் அந்த இளைஞர்களும், சிறுவர்களும், ஏழை அனுதாபிகளும் தயாராகி விட்டார்கள். “லெப்பை இல்லை... ஆலிம்ஷாக்கள் இல்லை... கலிமாச் சொல்லும் முன்வரிசை அலங்கரிப்பாளர்கள் இல்லை. ‘மையத்து’ புறப்பட்டது.”

தங்கள் படிப்புக்கேற்ற அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைக்க வில்லையே என்று சோர்ந்துபோய் உட்காராமல், சுயதொழிலில் ஈடுபடும் தன்னம்பிக்கை நிறைந்த இளைஞர்களை நிற பேதங்கள் என்ற கதையில் காட்டுகிறார், ஆசிரியர்.

ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணும் ஒரு புதிய உண்மையும் என்ற கதையில், செய்த வேலைக்கு உரிய கூலி தர மறுக்கும் முதலாளிக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் ஒரு சிறுவனைக் காணலாம். புதுவெள்ளம் வரம்பை உடைக்கிறது என்ற கதையில், பள்ளிவாசல் மதத்தலைவர்களுக்கும் ஊர்ப் பெரியவர்களுக்கும் வேறாக ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் கஞ்சியைத் தாங்கள் எடுத்துப் பகிர்ந்துகொண்டு வெளியேறும் துணிச்சல் மிக்க சிறார்களைக் காணலாம்.

இவர்களைத் தவிர, பள்ளிவாசல் பரிபாலன சபை அங்கத்தவர்களும், மௌலவி, லெப்பை ஹாஜியார்மார்களும், ஏழைகளைச் சுரண்டிப் பிழைக்கும் முதலாளிமாரும் கமாலின் கதைகளில் அடிக்கடி இடம்பெறும் பாத்திரங்களாவர். ஒரே மாதிரியான பாத்திரங்கள் திரும்பத் திரும்பக் கதைகளில் இடம்பெறுவதால் எவ்வித சிறப்பும் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆனாலும், நெஞ்சைவிட்டு அகலாத சில பாத்திரங்களை இவர் சிருஷ்டித்துக் காட்டியுள்ளார் என்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை. இவ்வகையில் பிரார்த்தனை என்ற கதையில் வரும் லச்சுமி சிறப்பாகச் சுட்டத் தக்கவள்.

எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸின் கதைகளில் சமுதாயத்தின் பல் வேறு தரங்களிலுமுள்ள பல்வேறுவகைப்பட்ட மனிதர்கள் பாத்திரங்களாக நடமாடுகின்றனர். விவசாயிகள், மீன் பிடிப் போர், ஏழைத் தொழிலாளர் இளம் விதவைகள், குமரிகள், பல்கலைக்கழக மாணவர் போன்ற பல்வேறு நிலைகளைச் சார்ந்தவர்களின் வாழ்க்கையை அவரது பேனா படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது பொதுவாகவே, இலட்சிய தாகம் கொண்ட பாத்திரங்களைப் படைப்பதில் இவருக்கு அதிக ஆர்வம் உண்டு என்பது இவரது கதைகளைப் பார்க்கும் போது புலனாகிறது. அதிலும் குறிப்பாக இவரது கதைகளில்

இடம்பெறும் பெண் பாத்திரங்கள் துணிவும், நெஞ்சுறுதியும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பது அவ தானிக்கத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக விடுதலை என்ற கதையில் வரும் ஐசம் என்ற விதவையின் பாத்திரத்தையும், நிஹாரா நீ தனித்தவளல்ல என்ற கதையில் வரும் நிஹாரா வின் தாயாரின் பாத்திரத்தையும் குறிப்பிடலாம்.

பக்கத்து வீட்டு ஹாஜியாரின் மதிற்சுவர் காரணமாக, ஐசம் வீட்டு முற்றத்தில் நீர்தேங்கி நிற்கிறது. அது அவள் வீட்டுக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்றபோதும், தனக்கு உதவ முன்வருவோர் யாருமில்லை என்பதை அனுபவ பூர்வமாகத் தெரிந்து கொள்கிறாள் ஐசம். இறுதியாக, அல் வாங்கை எடுத்து, தாப்பையை உடைத்து, தேங்கியிருந்த மழை நீரை வெளியேற்றுகிறாள், அவள். இது விடுதலை என்ற கதையில் இடம்பெறும் ஒரு விதவையின் துணிச்சற் செயலாகும்.

நிஹாரா நீ தனித்தவளல்ல என்ற கதையில், நிஹாரா வின் தாய் தன் மகள் பூப்பெய்திய விஷயத்தை யாருக்கும் தெரியாமல் மூடி மறைத்துவிடுகிறாள். தான் சொல்ல வந்த கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லுவதற்காக, இவ்வாறான அசாதாரண துணிச்சல் கொண்ட பாத்திரங்களை உருவாக்கி விடுகிறார், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ். இவரது கதைகளில் சிங்களப் பாத்திரங்களும் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகும். கிராமத்திலே ஒரு சுவர் சாய்கிறது என்ற கதையில் வரும் பியசேன என்ற பாத்திரத்தை, தொழிலாளர் ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதற்காக இடம்பெறச் செய்திருக்கிறார், ஆசிரியர். இவ்வாறே களனியும் கல்லோயாவும் கலக்கின்றபோது என்ற கதையில் வரும் பேபி நோனா என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் இன ஒற்றுமைக்கு வழிகாட்டியிருக்

கிறார். செயல்வேகமும் நெஞ்சறுதியும் கொண்ட பல பாத்திரங்களை இவர் சிருஷ்டித்திருந்தாலும் கூட, அவற்றை எல்லாம் மீறிக்கொண்டு, மூப்போடும் நோயோடும் வறுமையோடும் போராடிச் செத்துப் போகும் 'காக்கே' என்ற பாத்திரமே நெஞ்சைத் தொடுகிறது. வயிறுகள் என்ற கதையில் இப்பாத்திரம் இடம்பெறுகிறது.

கொடுமைகளை உடைத்துக்கொண்டு வீறுடன் கிளம்புபவர்களையும், பழமையின் வரம்புகளை உடைத்துக் கொண்டு புதுமைகாண விழைபவர்களையும் எம்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் கதைகளில் காண்பதரிது. எம்.எச்.எம். ஷம்ஸைப் போன்று இலட்சிய தாகம் கொண்ட பாத்திரங்களை உருவாக்குவதில் இவர் ஆர்வம் காட்டவில்லை. என்றாலும் தம் கதைப்பொருளுக்கு ஏற்றவகையில் இயல்பான கதை மாந்தரைப் படைத்துக் காட்டுவதில் இவர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்றே கூற வேண்டும். குறிப்பாக, நீலிக்கண்ணீர் வடிகிறது என்ற கதையில், கிராமப்புறமொன்றில் வம்பளக்கும் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்ணான ரைஹானாவின் பாத்திரத்தை மிகத் தத்ரூபமாக அமைந்திருப்பதைக் கூற வேண்டும்.

திக்குவல்லை ஸ்ப்வானின் கதைமாந்தர், பொதுவாகச் சூழலின் தாக்கத்துக்குப் பலியாகுபவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். என்றாலும், புடைத்துப் பாயும் புது வெள்ளம் என்ற கதையில், முதலாளி வர்க்கத்தின் அடக்கு முறைக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் ஒரு புதிய தலைமுறையை இனங்காட்டி இருக்கிறார் ஆசிரியர். கெட்டவர்களாக இருப்பவர்கள் இறுதியில் ஒரு விபத்தின் மூலமோ அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு நிகழ்வின் மூலமோ திருந்திவிடுவதாகக் காட்டுவதும் இவரது பாத்திரப் படைப்பில் காணத்தக்க இன்னொரு

அம்சமாகும். எடுத்துக்காட்டாக, வகுப்பறையில் ஒரு வாதம் நடைபெறுகிறது என்ற கதையில் வரும் கரீமா டீச்சர், ஊனங்கள் கதையில் வரும் பரீனா, கோணலாய்த் தெரியும் கோபுரங்கள் என்ற கதையில் வரும் ஜென்னா ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

கட்டுகொடை மக்கின் அன்ஸாரின் கிராமங்கள் எழுகின்றன என்ற கதையில் வரும் ஹமீதா, கிராம முன்னேற்றத் துக்காகத் தன்னையே பலிகொடுக்கும் ஒரு பாத்திரம் என்ற வகையில் நெஞ்சில் நிற்கிறாள். இவ்வாறே, நீள்கரை நம்பியின் பணமேடையில் ஒரு நாடகம் என்ற கதையில் வரும் முட்டைக் கபீர் நானாவின் பாத்திரம் கச்சிதமாக வார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆணவம், அகங்காரம், பொறாமை, ஏழடுக்குக் கோபுரத்தில் ஊஞ்சலாட வேண்டுமென்ற மேட்டிமை எண்ணங்கள், முட்டைக் கபீர் நானாவின் இதயத்தில் தோணி தொடுத்ததேயில்லை. தன்பாடுண்டு, வேலையுண்டு என்ற திசாந்திரத்தில் வாழ்பவர்... நேர்மை, ஒரு நாவுப் பேச்சு, இவை அவரின் அகபுற வர்ணனை விளக்கம்.”⁴

இவ்வாறு, சிறுகதையின் கட்டுக்குலையாத வகையில் மிகச் சுருக்கமாகவே பாத்திர வர்ணனையை முடித்து விடுகிறார் ஆசிரியர்.

திக்குவல்லை இனாயாவின் அழிவு பெறாத நினைவுகள் என்ற கதையில் வரும் ரஹீம் என்ற சிறுவனின் பாத்திரமும், ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை கண்களை மூடுகிறது என்ற கதையில் வரும் அதிபரின் பாத்திரமும் நெஞ்சைவிட்டு அகல மறுக்கின்றன. ஊரில் காதர் என்ற பெயரை உடையவர்கள் எல்லோரையும் காதர் நானா என்று அழைத்தாலும், சும்மா

காதர் நானா என்றால் பலருக்குக் குழப்பம். கணக்கப்பள்ள காதர் நானா என்றால் தான் அதிகம் பேருக்குத் தெரியும்”⁵ இவ்வாறு மிஸ்கீன்கள் என்ற கதையில் வரும் காதர் என்ற பாத்திரத்தை இயல்பாக அறிமுகப்படுத்தி இருக்கிறார், திக்குவல்லை அப்ஸான்.

திக்குவல்லை ஸும்ரியின் அநேகமான கதைகளில் வரும் முக்கிய பாத்திரங்கள் ஒரு வேலைக்காரனாகவோ, ஒரு வேலைக்காரியாகவோ இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இயங்க மறுக்கும் இதயங்கள் என்ற கதையில் வரும் ரமீஸ், அவன் பற்றுக்கோடாகிறான் என்ற கதையில் வரும் நிரோஷா, நியாயத்தை மறந்த தீர்ப்புகள் என்ற கதையில் வரும் சுலைஹா போன்றோர் வேலைக்காரர்களாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பெண் எழுத்தாளர்களின் கதைகளில், அநேகமாக காதலன் - காதலி, கணவன் - மனைவி, குழந்தை ஆகிய குடும்பப் பாங்கான பாத்திரங்களே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

பொதுப்படையாக நோக்கின், மத்தியதர - கீழ் மத்திய தர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த மக்களே இவர்களது கதைகளில் பாத்திரங்களாக வருகின்றனர் என்ற உண்மை புலனாகும். அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் நாம் சந்திக்கின்ற மனிதர்களாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உருவமும் உத்தியும்

உருவத்தை வடிவம் என்றும், உத்தியைச் செய்திறன் என்றும் சிலர் குறிப்பிடுவர். “செய்திறன் என்பது உத்தியே ஆகும். வடிவம் உருவாவதற்கு அதுவே காரணம்”⁶ என்று மா. இராமலிங்கம் குறிப்பிடுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. ஒரு சிறுகதையில் இடம் பெறும் நிகழ்ச்சி, காட்சி வருணனை

என்பவற்றைச் சரியான அளவில் கலந்து அமைக்கும்போது உருவம் தானாகவே அமைந்துவிடும்.

தென்னிலங்கைச் சிறுகதைகளை எடுத்து நோக்கினால், கதாசிரியர்கள் தம் கதைகளில் பல்வேறு உத்திமுறைகளைக் கையாண்டு இருப்பது புலனாகும். எனினும், ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளில் வருவதைப்போல், காலவரன் முறைப்படி நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லிப்போகும் கதைகளே அதிகம். கதையை நடுமையத்தே தொடங்கி, நடந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னோக்குக் காட்சிகளாகக் காட்டும் முறையையும் சில எழுத்தாளர்கள் கையாண்டுள்ளனர். திக்குவல்லை கமாலின் கறிவேப்பிலை, எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் திருப்பு முனை, எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் நினைவுகள் நிஜமாகும் போது போன்ற கதைகளை எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்லலாம்.

காட்சியுணர்வுபடக் கதை கூறும் உத்தியை தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் அதிகமாகக் கையாளவில்லை என்றே கூற வேண்டும். இவர்கள் கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளித்ததால், பெரும்பாலான கதைகளில் பிரச்சார வாடை அடிப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. எடுத்துக்காட்டாக திக்குவல்லை இனாயாவின் அவர்களும் சகாத் கொடுக்கிறார்கள், திக்குவல்லை கமாலின் நேர்த்திக் கடன் போன்ற கதைகளைச் சொல்லலாம். சகாத், நேர்ச்சை போன்ற இஸ்லாமிய கிரியைகளை அல்லாஹ்வுக்கு உவப்பான முறையில் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து விளக்கம், கதைகளாகவே காணப்படுவதால் உருவச்சிறப்பை அவதானிப்பதற்கில்லை.

படர்க்கைக் கூற்றாகவோ, ஆசிரியர் கூற்றாகவோ அமைந்த கதைகளையே அதிகமானவர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். கே.ஜே. மெக்காதரின் காதல், கட்டுகொடை மக்கீன்

அன்ஸாரின் அறபு மண்ணில் தொழில் தேடி, மாத்தறை ஸமீனா ஸஹீட்டின் ஒரு பயணம் ரத்தாகிறது, நீள்கரை நம்பியின் பணமேடையில் ஒரு நாடகம், திக்குவல்லை ரதீமா ஆமிரின் அவள் தேடிய வாழ்க்கை போன்ற கதைகளை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம்.

ஒரு கதை மாந்தரின் நோக்கு நிலையில் கதை சொல்லும் முறையையும், சில எழுத்தாளர்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். திக்குவல்லை ஸும்ரியின் சலனங்கள், திக்குவல்லை இனாயாவின் இதென்ன பைத்தியகாரத்தனம், திக்குவல்லை ஸப்வானின் பச்சோந்திகள், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் எனக்கு ஒரு வாப்பா வேண்டும் போன்ற கதைகள் கதைமாந்தர் ஒருவரினால் தன்கூற்றாகத் கூறப்படுவதைக் காணலாம். கதைகளில் கடிதங்களைப் பயன்படுத்துவது இன்னொரு வகையான உத்தி முறையாகும். எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் சிவப்புக் கோடுகள் இதற்கு நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

கதை மாந்தருக்கிடையில் நடைபெறும் உரையாடல் மூலமாகவே கதையை நகர்த்திச் செல்லும் உத்தியை திக்குவல்லை கமால் அதிகம் பயன்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாக, அவரது பிரார்த்தனை என்ற கதையைச் சொல்லலாம். இவர் உருவப் பரிசோதனைகளையும் மேற்கொண்டு இருக்கிறார், என்பதற்கு இவரது கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் என்ற கதை நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டாகும். இக்கதை முதலில் ஆசிரியர் கூற்றாகவே ஆரம்பிக்கிறது. பின்னர், ஆலிம்ஷாவின் எண்ண ஓட்டங்கள், அன்சார் மாஸ்டருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் இடையில் நடக்கும் உரையாடல், பாத்திமாவுக்கும் தாயாருக்கும் இடையில் நடக்கும் உரையாடல் என்பவற்றை வெவ்வேறாகத் தரும் ஆசிரியர் ஈற்றில் ஆலிம்ஷா, அன்சார் மாஸ்டர், பாத்திமா,

அவளது தாயார் அனைவரையும் ஓரிடத்தில் சந்திக்க வைக்கிறார். அவர்களது பேச்சிலும் சிந்தனையிலும் மீதிக் கதை நகர்கிறது.

ஏனையோர் உருவப் பரிசோதனை முயற்சியில் ஈடுபாடு காட்டாதபோதும், தம் கதைப் பொருளுக்கு ஏற்ற உத்திகளைக் கையாண்டு சிறந்த சிறுகதைகளைத் தர முயன்றுள்ளனர் என்பதை அவர்களது கதைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறக் கூடியதாக உள்ளது.

பேச்சுமொழியும் பிரதேச தன்மையும்

“ஈழவளநாட்டில் முஸ்லிம்கள் பேசும் மண்வாசனைத் தமிழ் என்று, கிழக்கு மாகாணத்தின் அறுவடைகளையே படித்து இன்புற்று வந்தோம். சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தென்மேற்குக் கரையோரமாக வாழும் முஸ்லிம் மக்களும் தனித்துவமான முறையிலே தமிழைப் பேசுகிறார்கள்...” என்று தென்னிலங்கை சிறுகதையொன்றை ஆதாரம் காட்டி, ரகுமான் குறிப்பிடும் கருத்தானது தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சுமொழியின் தனித்துவத்தைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றது. தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களுள் அநேகமானோர் தம் கதைகளில் பேச்சுமொழியைத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளனர். திக்குவல்லை கமால், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, நீள்கரை நம்பி, திக்குவல்லை அப்வான் போன்றோரை இவ்வகையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம்.

அரபுமொழிச் சொற்கள் இடைக்கிடையே கலந்து ஒலிப்பது இவர்களது பேச்சு மொழியின் தனிப் பண்பாகும். ஹயாத்து, மொளத்து, ஸகாத், கபூர், ஸபூர், ஸியாரம், நிய்யத்து, மையத்து, கராமத்து, அதபு அதாபு போன்ற அரபுச் சொற்

பிரயோகங்களை இவர்களது கதைகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

“ஆண்டவனே இந்த மனிசன ஹரபாக்கிக் கொண்டு போ...”⁸ என்ற மனைவி தன் கணவனைத் திட்டுவதாக நீள் கரை நம்பியின் பணமேடையில் ஒரு நாடகம் என்ற கதையின் ஓரிடத்தில் வருகிறது. ‘நாசமாய்ப் போ’ என்ற அர்த்தத் திலேயே இங்கு ‘ஹரபாக்கிக் கொண்டு போ’ என்ற சொற்றொடர் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அரபுச் சொற்கள் கலந்த உரையாடல்கள் கீழ்க்காணும் உதாரணங்களில் காணலாம்: “அல்ஹம்துவில்லர்ஹ்... என்னக் காப்பாத்திட்டாய்...”⁹ “இறைவா, எம்மை மிஸ்கீன்களா ஏன் படைத் தாய்...”¹⁰ “இந்த நஜீஸ் குடும்பம்...” இவ்வதாரணங்கள் முறையே திக்கு வல்லை கமாலின் நேர்த்திக் கடன், திக்கு வல்லை அப்வானின் மிஸ்கீன்கள், எம்.ஐ.எம். ஹம்ஸாவின் சிவப்புக் கோடுகள் ஆகிய கதைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவையாகும்.

மேலும் இவர்களது பேச்சு மொழியிலே வினை வடிவங்கள் திணை, பால், எண், இட பகுதிகள் பெறாமல் நிற்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. திக்குவல்லை கமாலின் மாடுகள் என்ற கதையில் இடம்பெறும் பின்வரும் பகுதியில் இதனைத் தெளிவாகக் காணலாம்: “இப்பதான் நான் நாட்டில பெய்த்திட்டு வந்த... பின்னுக்கு வேலை செஞ்சி கொண்டிருந்த...”¹³

என்ன, யார் போன்ற வினா வடிவங்கள் தென்னிலங்கை மக்களின் பேச்சு வழக்கிலே, முறையே எனத்தியன், தாரன் என மருவி ஒலிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகும். எடுத்துக்காட்டாக, நீள்கரை நம்பியின் பணமேடையில் ஒரு நாடகம் என்ற கதையில் இடம்பெறும் பின்வரும்

பகுதியை அவதானிக்கலாம்: “எனத்தியன்... எனத்தியன் புடிச் சீக்கிய ஒங்களுக்கு, அந்த முட்டக் கபீர்ட மகளா...” என்றும், “கலியாண ராவெக்கி வந்து மாப்பிளையட மாமா தாரன் என்று கேட்டா, இந்த மனிசனயா காட்டோணும்”¹² என்றும் வருகின்ற கட்டங்கள் இதற்கு உதாரணமாகின்றன.

இத்தகைய உதாரணங்களை வைத்துப் பார்க்கும்போது தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் பேச்சு வழக்கைப் பிரக்ஞை பூர்வமாகக் கையாண்டுள்ளனர் என்ற உண்மை புலனாகும். பேச்சுமொழியை தம் கதையில் புகுத்த முயன்று, பாதியில் தம்மையறியாமல் செந்தமிழ்ச் சொற்களைக் கலந்து விடுகின்ற எழுத்தாளர்கள் நிறையப்பேர் இருக்கின்றனர். ஆனால், தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் இவ்வகையில் தனித்தன்மை பெற்று விளங்குகின்றன. எவ்விதமான சிரமமும், சிக்கலுமின்றி இது இடம்பெற்று இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஆனால், வெறுமனே பேச்சுமொழியைக் கையாள்வதால் மட்டும் பிரதேசத் தன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்களைப் படைத்துவிட முடியாது. தாம் வாழும் சூழலையும், மண்ணையும் மண்ணோடு பின்னிப் பிணைந்த மக்களின் வாழ்வையும் சித்தரித்துக் காட்ட வேண்டும். தென்னிலங்கையின் இளம் எழுத்தாளர்கள் கதை நிகழ்வுகளுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள் இல்லை எனினும், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், திக்குவல்ல கமால் போன்ற மூத்த எழுத்தாளர்களின் கதைகளில் பிரதேச மணம் கமழ்வதை மறுப்பதற்கில்லை. குறிப்பாக, திக்குவல்லை கமாலின் நாணயமற்ற சில நாணயங்கள், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸின் கருத்தைக் கவர்ந்த கானம், வளவையின் பிடியிலே போன்ற கதைகளை எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்லலாம்.

வளவை நதியை நம்பி விவசாயம் செய்யும் மக்களும், அந் நதியில் மீன்பிடித்து விளையாடும் சிறுவர்களின் பொழுது போக்கும், அது பொங்கி எழுந்து வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்த போது. மக்கள் பட்ட சிரமங்களும் வளவையின் மடியிலே என்ற கதையில் ஆழமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. தென்னிலங்கைக் கிராம மொன்றின் நோன்புகால நடை முறையை, கருத்தைக் கவர்ந்த கானம் என்ற கதையிலும், திருமணப் பாரம்பரியங்களை நாணயமற்ற சில நாணயங்கள் என்ற கதையிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தம் கதைகளில் இஸ்லாமியச் சூழலையும் சமய ஆசாரங்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும் சித்தரித்துக் காட்டுவதில், தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளனர் என்றே கூற வேண்டும்.

ஒட்டுமொத்தமாகக் கூறுவதனால் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்குக்கு இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெற்றுக் கொடுத்தது மட்டுமன்றி, இதுவரை இலங்கை எழுத்தாளரின் கவனத்தை அதிக அளவுக்குக் கவராது இருந்த மத ஒடுக்குதல், சமாதி வழிபாடு போன்ற சம்பிரதாயச் சடங்குகளால் பாதிக்கப்பட்டு வந்த அப்பாவி மக்களுக்காகக் கிளர்ந்தெழுந்து சிறுகதை ஆக்கியவர்கள் என்ற வகையிலும், இலக்கிய உலகில் இவர்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடும் சொல்லக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

தமிழில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதைகளைச் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்த்தும் சிங்கள மொழியில் வெளிவந்த தரமான சிறுகதைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியும், இருமொழிக்கிடையே இலக்கியப் பாலம் அமைக்கும் முயற்சியிலும் தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் கணிசமான பங்காற்றி வருகின்றனர்.

சிறுகதையின் உருவச் சிறப்புக்குப் பெருமளவு பங்காற்றாவிடினும், உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கை பற்றி இவர்களது பரந்த நோக்கை அவதானிக்க முடிகிறது. இலங்கையில் சிறுகதையின் அகல வளர்ச்சிக்கு உதவியவர்கள் என்ற வகையிலும் தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் முக்கியம் பெறுகின்றனர்.

இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றை ஆராய் வோர் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பை ஒரு போதும் மறுத்துரைக்க முடியாது.

சான்றாதாரம்

1. கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் 1984, பக். 13
2. “ “ “ 1984, பக். 130
3. “ “ “ 1984, பக். 51
4. வீரகேசரி வார வெளியீடு, 1976 பெப், 22, பக். 4
5. தினகரன் வார மஞ்சரி, 1981 ஒக். 4, பக். 4
6. இராமலிங்கம், மா விடுதலைக்கு முந்திய தமிழ்ச் சிறுகதைகள் 1977, பக்.141
7. தினபதி, 1967 டிச.26.பக். 6
8. வீரகேசரி வார வெளியீடு, 1976, பெப் 22, பக். 4
9. மல்லிகை, 1985, ஜூன் பக். 12
10. தினகரன் வார மஞ்சரி, 1981, ஒக். 4, பக். 4
11. கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும், 1984, பக். 32
12. வீரகேசரி வார வெளியீடு, 1976, பெப்.22, பக். 4

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

தமிழ் நூல்கள்

அகிலன் (1972) கதைக்கலை, சென்னை, பாரி புத்தக நிலையம்.

இளந்திரையன், சாலை. (1966), தமிழில் சிறுகதைகள், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

.....(1966) சிறுகதைச் செல்வம், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

.....(1969) புதுத்தமிழ் முன்னோடிகள், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

இராமலிங்கம், மா. (1973) இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

.....(1977) விடுதலைக்கு முன் புதிய தமிழ்ச் சிறுகதைகள், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

.....(1973) புனைகதை வளம், சென்னை, தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம்.

சுமால். திக்குவல்லை, (1984) கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும், சென்னை, நியூ செஞ்சரி புக்ஹவுஸ்.

.....(1993) குருட்டு வெளிச்சம், பேருவலை, பேசும் பேனா பேரணி.

கைலாசபதி. க, (1970) அடியும் முடியும், சென்னை, பாரி நிலையம்.

கோதண்டராமன். ப, (1958) சிறுகதை ஒரு கலை, சென்னை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ்.

சிவத்தம்பி. க, (1967) தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சென்னை, பாரி நிலையம்.

சிவபாதகந்தரம். சோ, (1989) சுந்தரராஜன், பெ.கோ. தமிழில் சிறுகதை வரலாறும் வளர்ச்சியும், மதுரை, கீரியா வெளியீடு.

சுப்ரமணியம். க.நா, (1959) விமரிசனக் கலை, சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

செந்திநாதன். கனக, (1964) ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு, அரசு வெளியீடு.

செந்தில்நாதன். ச, (1967) தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பீடு, சென்னை, என்.சி.பி.எச்.

செம்பியன் செல்வன், (1973) ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள், யாழ்ப்பாணம்.

தண்டாயுதம். இரா, (1972) தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

.....(1973) தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம், சென்னை, தமிழ் புத்தகாலயம்.

புதுமைப் பித்தன், (1940) புதுமைப்பித்தன் கதைகள், சென்னை, நவயுகப் பிரசுராலயம்.

.....(1956) புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள், சென்னை, ஸ்டார் பிரசுரம்.

பொதிய வெற்பன். வே.மு, புதுமைப்பித்தன் கதைகள், பானையங்கோட்டை, கதிரவன் பதிப்பகம்.

முருகரத்தனம். தி, (1976) புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைக் கதை, மதுரை, தமிழ்ச்சோலை.

வரதராசன். மு. (1968) இலக்கிய மரபு, சென்னை, பாரி நிலையம்.

வித்தியானந்தன். சு. (1953) இலக்கியத் தென்றல், கல்ஹின்னை, தமிழ் மன்றம்.

ஹனீனா வஹாப், (1992) வதங்காத மலரொன்று, கல்ஹின்னை, தமிழ் மன்றம்.

ஆங்கில நூல்கள்

Bhate, M.G. (1948), Literature and Literary Criticism, Bombay, Karnk Publishing house.

Fenso, Harry and Hildreth ritzer (1966), Reading Understanding and writing about short stories, New York, The Fred Press.

Pumento, Rocco (1962), Introduction to the Short Story, New York, The Ronald Press Company.

Gokak, V.K. (ed) (1957), Literature in Modern Indian Languages, New Delhi, The Publications Division.

Kellett, E.B. (1926), The Appreciation of Literature, London, The Epworth Press.

Kaplan, Charles (1969), Critical Approaches to the short Story, New York, Rinehard and Winston, Inc.

Konigsbery, Ira (ed) (1971), The Classic Short Story, New York, Harper & Row Publishers.

Lawrence, D.H. (1955), Selected Literary Criticism, London, Williams Heinemann Ltd.

Mizenner, Arthur (1967), Modern Short Stories, New York, W.H. Norton & Company.

Shaw, Harry and Douglas Bernent. (1954), Reading the Short Story, New York, Harper and Brothers Publishers.

Summers, Richard (1957), Craft of the Short Story, New York, Rinehart and Company.

மலர்கள்

அந்நூர், (1992) கடிவத்த - தெனிப்பிடிய, அந்நூர் முஸ்லிம் வித்தியாலய வெளியீடு.

இளங்கதிர், (1961,62) பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்ச்சங்கம்.

இளந்தென்றல், (1971,72) கொழும்பு, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.

இனிமை, (1985) திக்குவல்லை, இனிமை, கலா மன்றம்.

உதய தாரகை, (1986) மாவனல்லை, பதுரியா மகளிர் வித்தியாலயம்.

தென்னமுதம், (1987) திக்குவல்லை, மின்ஹாத் மகா வித்தியாலயம், மாணவர் மன்ற வெளியீடு.

நாவலர் மாநாடு விழா மலர், (1969) கொழும்பு, ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சபை.

பல்கலைக்கழக மஜ்லிஸ், 1969,70 பேராதனை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் வெளியீடு.

பாமிஸ், (1988) கொழும்பு.

பூ-2, (1973) திக்குவல்லை, எழுத்தாளர் சங்க வெளியீடு.

மல்லிகை, (1967-1985) யாழ்ப்பாணம்.

வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம், - முஸ்லிம் கலாசார விருது விழா மலர், (1992) கொழும்பு.

ஆய்வுக்கட்டுரை

அருணாசலம், க. (1974) ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பேராதனை வளாகத் தமிழ் முதுமாணிப் பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை.

பத்திரிகைகள்

தினகரன், 1967.12.24, 1967.12.26, 1968.01.24, 1970.01.24, 1970.04.07

சிந்தாமணி, 1971.07, 1971.10.24

மித்திரன், 1971.06.18

வீரகேசரி, 1976.02.02

கலைக்களஞ்சியங்கள்

கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 4 சென்னை, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் Encyclopaedia Britannica - Great Britain Encyclopaedia Britannica Ltd.

Nagill, Frank (1958) Encyclopaedia of Literature - New York Harper and Bros.

அகராதி

Joseph T. Shipley/ (1943) Dictionary of Literature New York, The Philosophical Library.

534841

534841

தமிழில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதைகளைச் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்த்தும், சிங்கள மொழியில் வெளிவந்த, தரமான சிறுகதைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியும் இரு மொழிக்கிடையே இலக்கியப் பாலம் அமைக்கும் முயற்சியிலும், தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் கணிசமான பங்காற்றி வருகின்றனர்.

..... உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்த வரை, வாழ்க்கை பற்றிய இவர்களின் பரந்த நோக்கை அவதானிக்க முடிகிறது. இலங்கையில் சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கு உதவியவர்கள் என்ற வகையிலும், தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் முக்கியம் பெறுகின்றனர்.